

புதுவசந்தம்

2014

புதுவசந்தம்

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை
41வது ஆண்டு மலர்

(1973-2014)

11-05-2014

புதுவசந்தம்

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை 41வது ஆண்டு மலர் (1973-2014)

பெயர் : புதுவசந்தம்
பதிப்பு : 11-05-2014
வெளியீடு : தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை
இல, 121, ஹம்டன் லேன்,
கொழும்பு - 06
தொ. பே. 0112505448
அச்சு : வேல்ட் விஷன் கிராபிக்ஸ்
விலை : 200/=

PUTHUVASANTHAM

41th Annual Souvenir of Dhesiya Kalai Ilakkiyap Peravai (1973-2014)

Souvenir Name : PUTHUVASANTHAM
Edition : 11-05-2014
Published : Dhesiya Kalai Ilakkiyap Peravai
No.121, Hampden Lane,
Colombo - 06
T.P No. 0112505448
Printers : World Vision Graphics
Price : 200/=

உள்ளே...

கட்டுரைகள்

பாரதிதாசனின் பொதுவுடைமை விளக்கம்	சி. தில்லைநாதன்	15
மொழியின் அதிகாரம்	சி. சிவசேகரம்	21
ஈழத்தில் மொழி பண்பாட்டு உணர்வீம்	க. கைலாசபதி	27
தமிழக உறவுகளும்		
போருக்குப் பிந்தைய சூழலில்	தெ. ஞா. மீநிலங்கோ	36
இலக்கியமும் சமூகமும்		
மலையகப் பெண்களும் மாற்றுத் தொழில்களும்	மை.பன்னீர்செல்வம்	46
சுதந்திர வீரன் சரதியல்: இலங்கை வரலாற்றில்	சை. கிங்ஸ்லி கோமஸ்	54
மாற்றி எழுதப்பட்ட ஒரு சகாப்தம்		
பெண் தலைமைத்துவச் சவால்கள்	சந்திரலேகா கிங்ஸ்லி	58

சிறுகதைகள்

தெய்வச் செயல்	தி. சி. ஜெகேந்திரன்	61
வெறுங்கல்லும் வேட்டை நாய்களும்	சு. தவச்செல்வன்	66
புதைகுழி	க. தணிகாசலம்	72
மண்ணும் மனிதனும்	செம்மலர் மோகன்	77
புதை மேடு	சு. தவச்செல்வன்	82
அஞ்சலி: கப்ரியேல் கார்ஷியா மாக்குவெஸ்		91
இருபதாம் நூற்றாண்டின் அதிசிறந்த கதைசொல்லி		
என் கனவுகளை விற்கிறேன்	மாக்குவெஸ்	93
ஓகஸ்ட்டின் பேய்கள்	மாக்குவெஸ்	101

கவிதைகள்

காய்ச்சல்	ஆதித்தன்	106
எங்கள் வானம்... எங்கள் சிறகு...	சண்முகம் சிவகுமார்	107
சுய தகனம்	தவ சஜீதரன்	108
கொடாப்பு	மு. கீர்த்தியன்	109
பட்டம்	மு. கீர்த்தியன்	110
தென்படுமா கலங்கரை விளக்கம்?	ம. ருத்திரா	111
நேரமில்லை எனும் வரம் வேணும்	சோ. தேவராஜா	112
1983 ஆடி	சு. தவச்செல்வன்	113
விடுதலைக்கான விடுதலை	சு. சுகேசனன்	114
செம்மழை	மார்க்ஸ் பிரபாகர்	115
ஜனநாயகம் அல்லது நாளை உணவு	வே. தினகரன்	116

புதுவசந்தம் 2014

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவைக் கீதம்

ஆற்றுங் கலைகளெழுத்து அறிவியல் ஆதிய அத்தனையும்
வேற்றுமையின்றி இவ் வையத்து மாந்தர்க்குச் சேர்க்கும் பணி பலவும்
ஆற்றிடவேயிந்த ஈழ நன் நாட்டினில் வாய்த்த நற் பேரவையாம்
போற்றுவோம் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவைப் பேரினை நாம்

மாந்தர் தமக்கிடை சாதி மத மொழி பால் இன வேற்றுமையால்
மாந்தரை மாந்தர் அடக்கியொடுக்கி இம் மாநிலம் தேய்ந்ததனால்
தேர்ந்த அறிவுடன் மாந்தர் சமத்துவம் வேண்டிடும் நற்பணிக்காய்
சேர் புதிய சனநாயக நன்னெறி பூத்திடக் காரியங்கள்

-ஆற்றிடவே

பண்டு இருந்தவை என்னும் பெயரினில் ஓதிடும் பேதைமைகள்
உண்மை என மனம் எண்ணிக் குழம்பிடும் வேளைகளில் அறிவாற்
கண்ணிற் தெரிவதன் காதில் விழுவதன் உண்மை தெளிவதனால்
மண்ணிற் புதிய நல் வாழ்வு மலர்ந்திட ஆன பணிபலவும்

-ஆற்றிடவே

நல்ல கதை கவி கட்டுரை நாடகங் காவியமும் இசையும்
வல்லவர் மானுடர் ஏற்றம் அடைந்திடத் தந்து மகிழ்ந்திடுமின்
சொல்லுந்திறமை பயில்வன மெண்ணென வாலிபர்காள் இணைமின்
கல்வி கலை தொழில் தாயகத்தே தழைத் தோங்கி நலன் மிகவும்

-ஆற்றிடவே

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவைச் செயலாளரின் ஆண்டு அறிக்கை

1. முன்னுரை

இடதுசாரி இயக்கத்தில் 1964இல் ஏற்பட்ட பிளவின் பின்னர் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தைத் திசைதிருப்பும் முயற்சிகளின் நடுவே, சமூக மாற்றத்தை வேண்டிநின்ற கலை இலக்கியவாதிகளுக்குப் புதியதொரு நம்பிக்கை ஒளியாகத் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை 1973இல் உருவானது. பற்பல சவால்கட்கும் நெருக்கடிகட்கும் முகங்கொடுத்து 2013இல் தனது 40வது ஆண்டைக் கடந்த தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை இற்றை வரை உறுதியான கலை இலக்கியக் கொள்கைவழியமைந்த தனது திண்மமான பணிகள் குறித்து மிகப் பெருமைப்படலாம். அவற்றை இயலுமாக்கத் தன்னடக்கமாகச் சுயநலமின்றி அமைப்பு வழி இயங்கிப் பேரவையின் கொள்கையை முன்னெடுத்தோரின் அர்ப்பணிப்புமிகுந்த கூட்டுழைப்பை இத் தருணத்தில் நன்றிகளுடன் நினைவுகூருகிறோம்.

சமூக மாற்றத்திற்கான கலை இலக்கியத்தை மக்களுடன் இணைக்கும் மக்கள் கலை இலக்கியக் கோட்பாட்டைத் தன் பயண இலக்கான "புதிய ஜனநாயகம், புதிய வாழ்வு, புதிய பண்பாடு" எனும் இலக்கிய முழக்கமாக முழு நாட்டிற்கும் உரிதாக்கிய பேரவையின் வரலாற்றுப் பின்புலத்தையும் வர்க்க நிலைப்பாட்டையும் நாடளாவிய அதன் விருத்தியையும் முக்கிய பணிகளையும் அவற்றைப் பல்வேறு நிலைகளில் முன்னெடுத்துப் பணியாற்றியவர்களையும் பற்றி முன்னைய புது வசந்தம் இதழ்களில் விரிவாகக் கூறியுள்ளோம். மேலும், தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் நான்கு தசாப்த வரலாறு விரைவில் நூலாகத் தொகுக்கப்படவுள்ளதால் அவ் விவரங்களை இங்கும் எடுத்துரைப்பதைத் தவிர்க்கிறோம்.

இவ்வறிக்கை பேரவையின் 2012ம் ஆண்டின் தேசிய மாநாட்டையொட்டியும் அதன் பின்பு 2013இல் ஆண்டுப் பொதுக்கூட்டத்தில் எடுத்த முடிவுகளையொட்டியும் பேரவையின் கடந்த வருடச் செயற்பாடுகளை மதிப்பிடும் நோக்கிலானது.

2. செய்ய எண்ணியன

ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, பேரினவாத எதிர்ப்பு, போர் நிறுத்தம், தேசிய இனப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு என்பனவற்றை அழுத்தியும்

தேசிய இன விடுதலையையும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பையும் முன்னெடுக்கும் போராட்டங்களைச் சாதியச் சிந்தனை பலவீனப்படுத்துவதால், தலைமறைவாய் இயங்கும் சாதியத்தை அம்பலப்படுத்திச் சாதிவெறியர்களைத் தனிமைப்படுத்தவும்

பெண்ணுரிமையை வர்க்கச் சார்பற்றதாக்கித் தனிமைப்படுத்தலைத் தவிர்த்து உரிமைப் போராட்டங்கள் அனைத்திற்கும் ஆண்-பெண் சமத்துவத்தை முன்நிபந்தனையாக்கிக் கலை இலக்கிய பண்பாட்டுத் தளங்களில் பெண் விடுதலைச் சிந்தனையை முன்னெடுக்க வேண்டியும்

வர்க்கத்தையும் வர்க்கப் போராட்டத்தையும் மறுக்கும் பின்நவீனச் சிந்தனைகள் தோற்றபோதினும் விதேசிய என்.ஜி.ஓ. நிறுவனங்கள் அவற்றைக் கருத்தியல் மட்டத்திற் தொடர்ந்தும் தூண்டுவதாற், பண்பாட்டு-கருத்தியற் தளங்களில் அவற்றுக்கெதிரான முயற்சிகளைத் தொடர வேண்டியும்

உலகமயமாக்கலாலும் பழையமையினதும் நவீனத்துவத்தினதும் பெயர்களிலும் தமிழ் பேசும் தேசிய இனங்களின் கலை இலக்கியப் பண்பாட்டுத் துறைகள் தொடர்ந்துஞ் சீரழிவதால், அவற்றை மீட்டெடுக்கத், தரமான ரசனையையும் நல்ல வாசிப்பையும் கூட்டுமுயற்சியுடைய கலை இலக்கிய ஆக்கங்களையும் இளைய தலைமுறையினரிடத் தீவிரமாக முன்னெடுக்கவும்

சமகால உலகில் மக்கள் இயக்கங்கள் எய்திவரும் வெற்றிகளையும் ஆற்றும் மாற்றங்களையும் மக்கள் தெளிவாக அறியுமாறு அத் தகவல்களையும் நீதிக்காகப் போராடும் உலக மக்களின் போராட்டக் கலை இலக்கியங்களையும் அவர்கட்கான ஆதரவையும் இலக்கியத்திற் பதிய வேண்டியும்

பேரவை முன்னெடுக்க வேண்டிய பின்வரும் குறிப்பான பணிகள் 2012ம் ஆண்டின் மாநாட்டில் அடையாளங்காணப்பட்டன.

1. இலக்கியக் கூட்டங்கள், கலந்துரையாடல்கள், கருத்தரங்குகள்.
2. அரங்க அளிக்கைகள்.
3. நூல், சஞ்சிகை வெளியீடு.
4. நூல் விநியோகம், வாசிப்பை ஊக்குவித்தல்.

5. இளையோரின் ஆற்றல் மேம்படுத்தல்.
6. ஒலி ஒளிக் கருத்துப் பரிமாறல்.
7. இணையத்தளச் செயற்பாடுகள்.
8. பொருள்மிக்க நேரப்பயனுள்ள சமூகச் செயற்பாடுகள்.
9. பிற அமைப்புக்களுடன் கூட்டு முயற்சிகள்.
10. கலை இலக்கியப் பண்பாட்டு விழாக்கள்.

3. 2013ம் ஆண்டுப் பொதுக்கூட்ட ஆலோசனைகள்

3.1. நிறுவன ஒழுங்கும் பணிகளும்

2013ம் ஆண்டுப் பொதுக்கூட்டம் மாநாட்டுத் தீர்மானங்கட்கு இசைவான ஒர் உடனடி வேலைத்திட்டத்தை ஏற்றது. நிறுவன ஒழுங்கைக் கட்டுவதையும் மத்திய நிறைவேற்றுக் குழுவும் (ம.நி.கு.) பிரதேசக் கிளைக் குழுக்களும் (பி.கி.கு.) தத்தமக்கு அமைவான திட்டங்களை வகுத்து அவற்றின் அடிப்படையிற் செயற்படுவதையும் வலியுறுத்தியதுடன் அத் திட்டங்களின் நிறைவேற்றலுக்கு உகந்த வழிமுறைகளையும் வேலைத்திட்டம் பரிந்துரைத்தது.

பேரவையின் சீரான இயக்கத்திற்குத் தேவையான நிதி ஆதாரமாக உறுப்பினர்களின் மாதாந்தச் சந்தாவை ஒழுங்காக்குமாறும், நீண்ட கால நோக்கிற், பேரவைக்கான வலுவான உறுதியான நிதிக் கட்டமைப்பு ஒன்றை நிறுவுதற்கான செயற்பாடுகளை அனைத்து மட்டங்களிலும் முன்னெடுக்குமாறும் அது வலியுறுத்தியது.

மக்கள் மத்தியிற் புதிய பண்பாட்டையும் கலை இலக்கியத்தையும் கொண்டு செல்ல, முன்னைக் காலங்களிற் போன்று, மாதாந்தமேனும் ஒரு மக்கள் கலை இலக்கிய நிகழ்வை நடத்துமாறும் வேலைத்திட்டம் பிரதேசக் கிளைகளை வலியுறுத்தியது.

பேரவை தொடர்ந்து உறுதியாய் வளரக் கிளைகளை வளர்த்து வலுவாக்கலையும் புதிய கிளைகளை நிறுவலையும் அவற்றின் மூலம் புதிய உறுப்பினர்களைத் திரட்டலையும் கிளைகட்டுப்பட்ட மாணவர், பெண்கள், பிரதேசப் பிரிவுகள் சார்ந்த அமைப்புக்களை உருவாக்கி முன்னெடுத்தலையும் வேலைத்திட்டம் பரிந்துரைத்தது.

3.2. புதிய பண்பாட்டுப் பணிகள்

புதிய பண்பாட்டையும் புதிய ஜனநாயகத்தையும் புதிய கலாசாரத்தையும் உருவாக்கப் பேரவை உறுப்பினர்கள் தமது அன்றாட வாழ்வில் முன்மாபுதுவசந்தம் 2014

தியாக இருத்தலையும் பண்பாட்டுச் சீரழிவு பற்றி ஊன்றிக் கவனித்தலையும் வேலைத்திட்டம் பிரதேசக் கிளைகளிடம் வலியுறுத்தியது.

புதிய பண்பாட்டை உருவாக்கச் சமூகத்தில் வாசிப்புப் பழக்கத்தைத் தூண்டும் செயற்பாடுகளைக் கிரமமாக நடத்தலுக்கும், போராற் பெருவாரியான நூலகங்கள் அழிந்துள்ள நிலையில், நூல்களுக்கான அதிகரித்த தேவையைக் கருத்திற்கொண்டு போராற் பாதிக்கப்பட்டோரைத் தம் உள்பாதிப்புகளில் இருந்து வெளிக்கொணரவுமான திட்டமிட்ட செயற்பாடுகளையும் வேலைத்திட்டம் வலியுறுத்தியது.

மக்கள் கலை-இலக்கியக் கோட்பாட்டை மக்கள் மத்தியிற் கொண்டு செல்லவும் பேரவை உறுப்பினர்கள் மக்கள் கலை-இலக்கியக் கோட்பாடு பற்றி மேலுந் தெளிவுறுவுமான பரிந்துரைகளையும் வேலைத்திட்டம் முன்வைத்தது.

3.3 சஞ்சிகைகள்

பேரவையின் சஞ்சிகைகளின் கால ஒழுங்கான வரவும் மக்கள் மத்தியிற் கிரமமான விநியோகமும் உரிய முறையில் விற்பனை வருமானத்தின் சேர்ப்பிப்பும் முக்கியமென வேலைத்திட்டம் வலியுறுத்தியது. சஞ்சிகையின் நோக்கங்கட்குக் கந்த ஆக்கங்களைப் போதியளவிற் கால ஒழுங்கிற் பெறும் தேவையையும் அதற்கான நடவடிக்கைகளையும் அது சுட்டிக்காட்டியது.

3.4. மக்கள் கலை இலக்கிய வேலைத்திட்டத்தை முன்னெடுத்தல்

மாணவர்களும் சிறுவர்களும்: மாணவர் மத்தியிற் போட்டி நிகழ்வுகளைப் பிராந்திய, தேசிய மட்டத்தில் நடத்தி, அடையாளம் கண்டவர்களுக்குப் பயிற்சிப் பட்டறைகள் நடத்தியும் பேரவைச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுத்தியும் சிந்தனையை முன்னேற்றியும் புதிய உறுப்பினர்களாக உள்ளீர்த்தல் பரிந்துரைக்கப்பட்டது.

இன்றைய சீரழிவுச் சூழலில் சிறுவர்களுக்கான நல்ல படைப்புகளின் தேவையை நிறைவுசெய்யவும் அதிற் சிறுவர்கள் பங்கேற்கவுமான முன்முயற்சிக்கு நீண்டகால நோக்கிற் கவனங்காட்டுமாறும் வேலைத்திட்டம் வலியுறுத்தியது.

ஆசிரியர்கள்: வளமான மாணவர்களையும் சிறுவர் சமூகத்தையும் உருவாக்கப் பேரவையின் வேலைத்திட்டங்களில் ஆசிரியர்களை இணைத்தலையும்

அவர்கள் மூலம் அவற்றை விரிவாக்கலையும் சமூகப்பயனுற் சிந்திக்கும் ஆசிரியர்களை இனங்கண்டு உகந்த வேலைமுறைகளை வகுத்தலையும் வேலைத்திட்டம் பரிந்துரைத்தது.

பெண்கள்: உலகமயமாக்கற் பண்பாட்டுச் சீரழிவில் மிக இலக்காவோரா கவும் நுகர்வுப் பண்பாட்டிற்கு முதற் பலியாவோராகவும் பெண்கள் உள்ள தால் பல்வேறு தளங்களிலும் பெண்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளை மையப்படுத்தும் கலை இலக்கிய வடிவங்கள் ஊடாக வெளிக்கொணருதலை வலியுறுத்திய வேலைத்திட்டம், பேரவையிற் பெண்களின் பங்குபற்றலையும் இணைவையும் சிந்தனை உயர்வையும் ஊக்குவிக்கும் சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளை முன்னெடுத்தலையும் பரிந்துரைத்தது.

இளைஞர், தொழிலாளர், பிற உழைக்கும் மக்கள்: இளைஞர்களின் நுகர்வுப் பண்பாட்டுச் சீரழிவுகளும் உழைக்கும் மக்களைத் திட்டமிட்டுப் பிரிக்கும் பண்பாட்டுச் சீரழிவுகளும் அவர்களைத் தம் வலிமை அறியாதோராய்ப் பாழாக்குவதால் இளைஞர்களையும் உழைக்கும் மக்களையும் பிரதான இலக்குகளாக்க வேண்டும் என வேலைத்திட்டம் வலியுறுத்தியது. அந் நோக் கில் தொழிலாளர்களதும் உழைக்கும் மக்களினதும் பங்களிப்புடன் ஏலவே யுள்ள பாரம்பரிய மக்கள் கலைகளை வளர்த்து இன்றைய சூழலுக்கமையப் பிரயோகிக்குமாறு வேலைத்திட்டங்களை வகுக்குமாறும் வேலைத்திட்டம் வேண்டியது.

3.5 பிற உடனடித் திட்டங்கள்

பேரவையின் 40 வருட வரலாற்றை ஒரு வரலாற்று ஆவண நூலாக்கும் முன்முயற்சிகள்.

மக்களுக்கான கல்வித் திட்டம் ஒன்றையும் அதற்கான பாடவிதானங் களையும் வகுத்தற்கான முன்முயற்சிகளும் அதைச் சமூக நோக்கிற் பரவலாக்கும் ஆலோசனைகளைப் பெற்று ஒரு செயற் திட்டத்தை வகுத்தலும்.

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் உறுப்பினர்கட்கும் பொதுமக்களுக் கும் பயன்படுமாறு ஒவ்வொரு கிளையினதும் பொறுப்பில் பேரவை நூல கங்களை விருத்தி செய்தல்.

4. சென்ற ஆண்டின் முக்கிய செயற்பாடுகள்

முற்கூறிய உடனடி வேலைத்திட்டத்தின் அனைத்து எதிர்பார்ப்புக்களையும் குறுகிய காலத்தில் நிறைவேற்றல் எளிதல்லவெனினும், தேசிய கலை இலக்கி

யப் பேரவை போன்ற ஒரு அமைப்பின் இலக்குக்களையும் அதன் வரலாற்றுப் பணிகளையும் கருதும் போது நாம் மேலுஞ் சிறப்பாக இயங்கலாம் என்ற எண்ணம் தவிர்க்கவியலாதது.

ஏவ்வாறெனினும் வரையறைக்குட்பட்ட வளங்களுடனேனும் கூடிய ஊக்கத்துடன் பேரவையும் பெரும்பாலான கிளைகளும் சென்ற ஆண்டிற் செயற்பட்டுள்ளமை மெச்சத்தக்கது. முக்கியமான பணிகள் விரிவஞ்சிச் சுருக்கமாகக் கீழே அடையாளம் பெறுகின்றன.

மத்திய நிறைவேற்றுக் குழுச் செயற்பாடுகள்

மத்திய நிறைவேற்றுக் குழு ஏறத்தாழ மாதாமாதம் சந்தித்துத் தனது பணிகளைத் திட்டமிடுகிறது. கொழும்புக்கு வெளியே வதியும் உறுப்பினர்கள் ஒழுங்காகப் பங்குபற்ற இயலாமை ஒரு குறைபாடெனினும் பலரும் இயன்ற போது வந்து பங்குபற்றலும் 2013 டிசெம்பர் ம.நி.கு. கூட்டத்தைப் பேரா சிரியர் கைலாசபதி நினைவுக் கூட்டத்தை ஒட்டி யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்த முடிந்தமையும் மகிழ்ச்சிக்குரியன. வரும் மாதங்களிற் பிற பிரதேசங்களிலும் ம.நி.கு. கூட்டத்தை நடத்த எதிர்பார்க்கிறோம். சென்ற ஆண்டுப் பொதுக் கூட்டத்தையடுத்துப் பின்வரும் நிகழ்ச்சிகள் திட்டமிடப்பட்டன.

1. கவிஞர் முருகையன் நினைவுக் கூட்டம்
2. மாவை வரோதயன் நினைவுக் கூட்டம்
3. பேராசிரியர் கைலாசபதி நினைவுக் கூட்டம்
4. நாடக விழா
5. பிரதேசந்தோறும் "புது வசந்தம்" வெளியீடு

நாடக விழா தவிர்ந்த பிற திட்டமிட்டவாறு நிகழ்ந்தன. எதிர்பார்த்த நாடகப் பங்களிப்புக்கள் தடைப்பட்டதால் நாடக விழா 2014 நடுப்பகுதிக்குப் பிற்போடப்பட்டுள்ளது.

2014ம் ஆண்டுக்கான ஆண்டுப் பொதுக்கூட்டம் 2014 ஏப்ரலுக்குத் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது.

தேங்கியுள்ள பேரவை வெளியீடுகளைச் சிரமப்பட்ட பிரதேச நூலகங்கட்கு இலவசமாக விநியோகித்தல் நடைமுறையிலுள்ளது. பேரவைப் பணிமனையை முழுமையாகப் பயன்படுத்தும் திட்டங்கள் விரைவில் மேற்கொள்ளப்படவுள்ளன.

தமிழகத்திலுள்ள “வடலி” பதிப்பகத்துடன் இணைந்து நூல்களை வெளியிடுமும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. அவை சரிவரும் பட்சத்தில் நூல் வெளியீட்டையும் விநியோகத்தையும் மீளத் தொடங்க வாய்ப்புண்டு.

பேரவைத் தலைமையகம் கொழும்பில் இருப்பதாற் பிரதான பணிகள் தொடர்ந்தும் கொழும்புக் கிளையின் முழுமனதான ஆதரவிற் தங்கியிருந்துள்ளமையை நன்றியுடன் குறிப்பிட வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசக் கிளைச் செயற்பாடுகள்

சமூக விஞ்ஞானப் படிப்பு வட்டம்

- 23.06.2013: நஞ்சற்ற உணவும் நல்ல தண்ணீரும்
19.09.2013: நவதாராளவாதத்தின் இரண்டாவது அலையும் மக்கள்மீதான பாதிப்புக்களும்
18.10.2013: உலகமயப் பொருளாதாரமும் அமெரிக்க பட்ஜட் நெருக்கடியும்
15.12.2013: பின்னவீனத்துவமும் அதன் சமூக விளைவுகளும்
15.01.2014: தேசியவாதமும் நவீன அரசின் தோற்றமும்

நாடக முயற்சிகள்

பனை அபிவிருத்தி சபை அனுசரணையுடன் “மனங்களில் ஓர் மரம்” தெருவெளி நாடக ஆற்றுகை

16.01.2014: யாழ்ப்பாணம்

20.01.2014: நவாலி

21.01.2014: புத்தூர்

22.01.2014: பூநகரி (வன்னி)

25.01.2014: (காலை) தெல்லிப்பளை மகாஜனாக் கல்லூரி

25.01.2014: (மாலை) கள்ளியங்காடு

மாணவர் அமைப்பு நிறுவல்

24.01.2014 அன்று புத்தூர் கிராமத்தில் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் மாணவர் அமைப்பின் நிர்வாகத் தெரிவும் 29ம் திகதி நிர்வாகக் கூட்டமும் நடந்தன.

பேராசிரியர் கைலாசபதி 31வது ஆண்டு நினைவு நிகழ்வு

15.12.2013 அன்று பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் தலைமையில் நடந்தது

தாயகம் சஞ்சிகை

தாயகம் சஞ்சிகையை மும்மாத இதழாக வெளிக்கொணரும் திட்டம் செயற்படுகிறது.

மலையகப் பிரதேச (ஹற்றன்) கிளைச் செயற்பாடுகள்
சமூக விஞ்ஞானக் கற்கைவட்டம் (கலந்துரையாடல்கள்)

04.07.2013: காலநிலையும் கல்வியும்

22.10.2013: உலகை நெருங்கி வரும் ஆபத்துக்கள்

28.11.2013: அச்ச ஊடகங்களும் இலக்கு வாசகர்களும் அண்மைக்காலமும்

23.01.2014: பெண் விடுதலையும் சமூக விடுதலையும் (மலையகத்தை முன்னிறுத்தி)

13.03.2014: பெண்ணியக் கருத்துத்திடல் (பெண்கள் தினக் கருத்தரங்கு)

புது வசந்தம் வெளியீடு

08.09.2013 அன்று ஹற்றன் C.S.C. நிறுவனக் கேட்போர்கூடத்தில் நடந்தது.

2014க்கான திட்டம்

சமூக விஞ்ஞானக் கற்கை வட்டத்தைத் தொடர்ந்து நடத்தல்

மாணவர்களிடையே இலக்கியப் போட்டிகளை நடத்தல் (மே 2014)

மலையக நாட்டார் இலக்கியம் மனித வாழ்வும்: கருத்தரங்கும் ஆற்றுகையும் (ஓகஸ்ட் 2014)

பாடல் ஒலிப்பேழை வெளியீடு (டிசெம்பர் 2011/4)

மாத் தளைப் பிரதேசக் கிளைச் செயற்பாடுகள்

07.07.2013: "புது வசந்தம்" அறிமுக நிகழ்வு

21.07.2013: குறும் படமும் பரிசளிப்பும்

31.08.2013: "செங்கதிர் கலைக்குழு" வழங்கிய "காலங்கள் மாறுகின்றன" வீதி நாடகம்

30.10.2013: தேசிய வாசிப்பு மாதச் சிறப்பு நிகழ்வு (வாசிப்புத் தொடர்பான போட்டிகள், கலைநிகழ்வுகள், புத்தகக் கண்காட்சி, சுவர்ச் சஞ்சிகை வெளியீடு)

14.12.2013: யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த பேராசிரியர் கைலாசபதி 31வது ஆண்டு நினைவு நிகழ்ச்சியில் செங்கதிர் கலைக்குழுவின் சிறப்புக் கலை நிகழ்ச்சி.

சமூக விஞ்ஞான மன்றக் கலந்துரையாடல்கள் தொடர்ந்து முன்னெடுக்கப்படுகின்றன.

இரத்தினபுரிப் பிரதேசக் கிளைச் செயற்பாடுகள்

2012இன் ஈற்றிலிருந்து செயற்படவில்லை.

நுவரெலிய பிரதேசக் கிளைச் செயற்பாடுகள்

01.01.2014: நூல் அறிமுக விழா

இன்னொன்று, தாயகம், புது வசந்தம் சஞ்சிகைகள் அறிமுகம் நெல்சன் மண்டேலா பற்றிய ஆய்வுரைகள்

22.02.2014: குறுந்திரைப்படங்கள் குறித்த கலந்துரையாடல்

வவுனியாப் பிரதேசக் கிளைச் செயற்பாடுகள்

வவுனியாவிலும் மன்னாரிலும் புத்தகக் கண்காட்சிகள்

“புது வசந்தம்” வெளியீட்டு நிகழ்வுகள்

கொழும்புப் பிரதேசக் கிளைச் செயற்பாடுகள்

சமூக விஞ்ஞான கற்கை வட்டம்

வியாழக் கிழமைகளில் மாலை 6.30 மணி முதல் 8.00 மணிவரை சமூக விஞ்ஞானக் கல்வி வட்டக் கலந்துரையாடல்கள் தவறாது நடைபெறுகின்றன. சமூக விஞ்ஞானக் கல்வி வட்டத்தின் பொறுப்பில் இவ்வாண்டு “இன்னொன்று” எனும் சமூக விஞ்ஞானச் சஞ்சிகை தொடக்கப்பட்டு இரண்டாம் இதழ் தயாரிப்பிலுள்ளது.

பாடிப்பறை

ஒவ்வொரு முழுமதி நாளன்றும் மாலை 5.00 முதல் 7.00 மணி வரை பாடிப்பறை கவிதை சார் நிகழ்வுகள் தவறாது நடைபெறுகின்றன. 2013 டிசெம்பருடன் நிகழ்ச்சித் தொடர் முற்றுக்கு வந்தது. புதிய தொடர் “ஒளிரும் விழித்திரை” என்ற தலைப்பில் 14.3.2014 முதல் நடக்கிறது.

பேரவை சார்பிலான பொறுப்புக்கள்:

கொழும்பில் நடக்கும் கவிஞர் முருகையன் நினைவுக் கூட்டம், மாவை வரோதயன் நினைவுக் கூட்டம், பேராசிரியர் கைலாசபதி நினைவுக் கூட்டம்

புதுவசந்தம் 2014

ஆகியவற்றினதும் ஆண்டுப் பொதுக்கூட்டத்தினதும் ஏற்பாட்டுப் பொறுப்புக்களைக் கொழும்புப் பிரதேசக் கிளை கையேற்று வந்துள்ளது. பேரவைப் பணிமனை நிருவாகத்தைக் கொழும்புப் பிரதேசக் கிளை கவனித்துவருகிறது.

5. முடிவுரை

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் சென்ற ஆண்டு ஆற்றிய பணிகளும் இன்னும் ஆற்ற வேண்டிய பணிகளும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. பொதுப் படக் கடந்த ஓர் ஆண்டுக்காலப் பணிகள் நம்பிக்கை தருவன. சில கிளைகள் செயலாக்கம்பெற ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும். கிளைகளிடையே கூடிய ஒத்துழைப்பும் புரிந்துணர்வும் மேலுந் திறமான செயற்பாட்டிற்கு வழிவகுக்கும்.

நிதி பற்றியும் நிருவாக ஒழுங்கு பற்றியும் கிளைகள் கூடிய அக்கறை எடுப்பது முக்கியம். பேரவைப் பணிமனையின் நடத்தற் செலவுகளைக் கிளைகளின் பங்களிப்பின்றித் தொடர்ந்துச் சந்திக்க இயலாது என்பதுடன் நூல், சஞ்சிகை வெளியீடுகளை நெறிப்படுத்தி மீண்டும் பழைய நிலைக்குக் கொண்டுவர நிதி வலிமை தேவை என்பதையுங் கிளைகள் கருத்திற்கொள்ள வேண்டும்.

பேரவையின் முக்கிய செயற்பாடுகளிற் பகுதியையேனும் கொழும்புக்கு வெளியே நடத்துவது உசிதமென ம.நி.கு. உறுப்பினர்கள் பலர் கருதுகின்றனர். எனவே அடுத்த மாநாட்டையும் சில முக்கிய வருடாந்த நிகழ்வுகளையும் அவ்வாறு நடத்துவதை நாம் கருத்திற்கொள்ள வேண்டும்.

நம் முன்னுள்ள பணிகளை உறுதியுடன் முன்னெடுக்க ஆண்டுப் பொதுக் கூட்டத்திற் பங்குபற்றுவோர் இவ்வறிக்கை பற்றிய ஆக்கமான கருத்துக்களையும் விமர்சனங்களையும் வழங்கிக் கலந்துரையாடுவரென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

கலந்துரையாடலைப் பயனுற முன்னெடுத்துச், சென்ற ஆண்டுப் பொதுக் கூட்டத்தில் ஏற்ற முடிவுகளைப் பேரவைக் குறிக்கோள்கட்கும் மாநாட்டுத் தீர்மானங்கட்கும் அமையச் செயற்படுத்தத் துணிவோமாக.

நன்றி

02-04-2014

பாரதிதாசனின் பொதுவுடைமை விளக்கம்

-சி. தில்லைநாதன்

1917 அக்டோபரில் ரஷ்யாவில் இடம்பெற்ற புரட்சி உலகின் பல நாடுகளில் அடக்கியொடுக்கப்பட்டும் சுரண்டப்பட்டும் கிடந்த வெகுஜனங்களை விழித்தெழவைத்தது. அவர்களின் சக்தியையும் வரலாற்றைப் படைப்பவர்கள் அவர்களே என்பதையும் உணர்த்தி சமூக அரசியற் பார்வையில் ஒரு திருப்புமுனையானதோடு இலக்கியத்துறையிலும் பாரிய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியது. நவீன தமிழ்க் கவிதையின் பிதாமகனாகக் கொள்ளப்படும் மகாகவி பாரதி அக்டோபர் புரட்சியின் வெற்றியைக் கலியுகத்தின் வீழ்ச்சியாகவும் கிருதாயுகத்தின் எழுச்சியாகவும் "குடிமக்கள் சொன்னபடி குடிவாழ்வு மேன்மையுற"ப் பாதை காட்டிய ஒன்றாகவும் கண்டான்:

"முப்பதுகோடி ஜனங்களின் ஸங்க

முழுமைக்கும் பொதுவுடைமை

ஒப்பிலாத ஸமுதாயம் உலகத்துக்கொரு புதுமை"

யாகப் பாரத சமுதாயத்தைக் காண விழைந்தான்.

“எங்கெங்கு காணிலும் சக்தியடா” என்ற கவிதை மூலம் “பாரதி கவிதா மண்டலத்தைச் சேர்ந்த கவி” என்று மகாகவி பாரதியினால் சுதேசமித்திரனில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட கனக. சுப்புரத்தினம் தமக்குப் பாரதிதாசன் (1891-1964) என்ற புனைபெயரைச் சூட்டிக்கொண்டார். பொதுவுடைமைக் கோட்பாட்டினைத் தாம் தழுவியமையைப் பாரதிதாசன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

“பாரதி பாட்டில் பற்றிய பொதுவுடைமைத் தீ என்றன் பாட்டு நெய்யால் வளர்ந்து கொழுந்துவிட்டெரிந்து தொழிலாளரிடத்தும் உழைப்பாளரிடத்தும் உணர்வில் உணர்ச்சியில் மலர்ந்து படர்ந்ததை மறுப்பவர் யாரோ?”

ஆரம்பத்தில் பாரதிதாசன், மயிலம் ஸ்ரீ ஷண்முகன் வண்ணப்பாட்டு, மயிலம் ஸ்ரீ சிவசண்முகக்கடவுள் பஞ்சரத்நம், மயிலம் சுப்பிரமணியர் துதியமுது ஆகிய பக்திப்பாடல்களையே புனைந்தவராவார். அவரிடத்துச் சமூகப் பிரக்ஞை தோன்றியமைக்கும் இந்திய விடுதலை இயக்கத்தின் செல்வாக்குக்கு அவர் ஆட்பட்டமைக்கும் சமூக சீர்திருத்தத்தில் அவர் ஆர்வம் கொண்டமைக்கும் சாதாரண பொதுமக்களை நோக்கி அவரது நடை நெகிழ்த் தொடங்கியமைக்கும் சான்றாக விளங்குவன 1930 இல் வெளியிடப்பட்ட கதர் இராட்டினப் பாட்டு, தாழ்த்தப்பட்டார் சமத்துவப்பாட்டு, சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல் ஆகிய படைப்புக்களாகும். ஒரு பக்திமானாகவும் தேசத் தொண்டனாகவும் துடிப்புடன் செயற்பட்ட பாரதிதாசன் 1928 இல் பெரியாரின் (ஈ. வே. ரா.) பேச்சினால் ஈர்க்கப்பட்டு 1925இல் பெரியார் தொடக்கியிருந்த சுயமரியாதை இயக்கத்திலும் திராவிடக் கழகத்திலும் இணைந்துகொண்டார்.

சுயமரியாதை இயக்கமும் திராவிடக் கழகமும் “ஆரிய-திராவிடக்” கோட்பாட்டை வரித்துக்கொண்டு பிராமணர்களையும் கடவுள் நம்பிக்கைகளையும் வடமொழியினையும் வெறுத்துக் கண்டிப்பதில் கூடிய கவனம் செலுத்தினவாயினும், அன்று தேவைப்பட்ட பல சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துக்களையும் முனைப்பாக முன்வைத்தனர். தமிழ் மக்கள் மத்தியில் புரையோடிய போயிருந்த சாதி ஏற்றதாழ்வுகளையும் பெண்ணடிமைச் சிந்தனைகளையும் மூடப் பழமைகளையும் கடிந்த அவ்வியக்கங்களைச் சார்ந்த பலரது எழுத்துக்கள் இலங்கையிலும் ஓரளவு சமூக விழிப்புணர்வினையும் முற்போக்குச் சிந்தனைகளையும் தூண்டியமை எண்ணிப்பார்க்கப்பட வேண்டியதாகும்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் பெரியாரின் சுயமரியாதை இயக்கத்திற்கும் தமிழ்நாட்டுக் கம்யூனிஸ்டுகளுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட சில உறவுகளும் நினைவுகூரப்பட வேண்டியவையாகும். சுயமரியாதை இயக்கத்தினை ஒரு சமூக சீர்திருத்த

இயக்கமாக அடையாளம் கண்ட கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத் தலைவர்களுள் ஒரு வரான மா. சிங்காரவேலனார் இதனைச் சமதர்மக் கோரிக்கைளை முன்வைக் குமோர் அரசியல் இயக்கமாக மாற்ற 1930 அளவில் ஆலோசனை கூறினார். முப்பதுகளின் தொடக்கத்தில் பெரியார் மேற்கொண்ட ரஷ்யப் பயணம் சுயமரியாதை இயக்கத்தினர் மத்தியில் சோசலிசக் கருத்துக்கள் பரவிப் பிரசித்தி பெறப் பங்களிப்புச் செய்தது. பயணத்தை முடித்துக்கொண்டு நாடு திரும்பிய பெரியார், மதம் பற்றி லெனின் எழுதிய கட்டுரைகளைத் தொகுத்துத் தமிழ்ப் படுத்தி "லெனினும் மதமும்" என்ற தலைப்பிலான நூலாகவும், மா. சிங்காரவேலனார் எழுதிய சில நூற்களையும், பொதுவுடைமைத் தத்துவங்கள் எனும் நூலையும் தமது "குடியரசுப் பதிப்பக" வாயிலாக வெளியிட்டார். அத்தோடு பொதுவுடைமைப் பிரசாரமும் செய்யலானார். அதனைப் பின்னர் பெரியார் நிறுத்திவிட்டுச் சமூக சீர்திருத்தப் பிரசாரத்தோடு தம்மைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டமைக்குக் காரணம் சுயமரியாதை இயக்கத்தைச் சேர்ந்த சில உயர்வர்க்கப் பிரமுகர்களின் எதிர்ப்பும் அரசு வற்புறுத்தலுமேயாகும்.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தடைசெய்யப்பட்டிருந்த நிலைமையில், காங்கிரஸ் கட்சிக்குட் செயற்பட்ட சோசலிஸ்ட் கட்சிக்குள் இணைந்த பா. ஜீவானந்தம், பி. ராமமூர்த்தி, பி. சீனிவாசராவ், கே. எஸ். கே. அய்யங்கார், கே. முருகேசன் ஆகிய கம்யூனிஸ்டுகள் 1937 நவம்பரில் தொடங்கிய காங்கிரஸ் சோசலிஸ்ட் கட்சியின் அரசியல் வாராந்த பத்திரிகையான "ஜனசக்தி" மூன்றாவது இதழுக்குப் பாரதிதாசன் எழுதிய,

"புதியதோர் உலகம் செய்வோம் - கெட்ட போரிடும் உலகத்தை வேரோடு சாய்ப்போம் (புதிய)

பொதுவுடைமைக் கொள்கை திசையெட்டும் சேர்ப்போம் புனிதமோடையெங்கள் உயிரென்று காப்போம் (புதிய)"

என்ற கவிதை சுயமரியாதை இயக்கத்திற் கலந்துவிட்டபோதிலும் பொதுவுடைமை இலட்சியத்தைக் கைவிடாத பாரதிதாசனின் நிலையினைக் காட்டுவதாகும். சுயமரியாதை இயக்க, திராவிடக் கழகச் சிந்தனைகளிலும் செயற்பாடுகளிலும் பிரசாரங்களிலும் தன்னைத் தீவிரமாக ஈடுபடுத்திக்கொண்ட பாரதிதாசனின் உள்ளம் பொதுவுடைமைச் சிந்தனைகளால் கவரப்பட்டவாற்றையும் அவற்றை அவர் விளங்கி விண்டுரைத்தவாற்றையும் மேலெழுந்தவாரியாக வேனும் நோக்குதல் சுவாரசியமானதாகும்.

நீர் நிறைந்த கடலைப் போன்ற பெருந்தொகையினரான தொழிலாளர் உழைப்பில் விளைந்த முதலை, நீரில் மிதக்கும் ஓடங்கள் போன்ற உடலுழைப்பி

ல்லாத ஒரு சில முதலாளிகள் ஆண்டனுபவிப்பது எவ்வாறு நீதியாகும் என்று பாரதிதாசன் கேட்கிறார்

“தொழிலறிந்த ஏழை மக்கள்
தொழில்புரிந்து செல்வர்பால்
அழிவிலா முதல் கொடுக்க
அம்முதற் பணத்தினால்
பழமிகுந்த அரசமைத்து
படைகள் தம்மை ஏவியே
தொழில்புரிந்த ஏழை மக்கள்
சோற்றிலே மண் போடுவார்”

என்று சினக்கும் பாரதிதாசன், “பெருங்கொள்ளை அடித்திட்ட கோடகர்கள் வதக்கிப் பிழிந்தே - சொத்தை வடிகட்டி” தொழிலாளர்களைத் தொழும்பர்களாகத் துடிக்க விடும் நிலையினைப் பொறுத்து,

“கூழுக்கு பற்பலர் வாடவும் சிற்சிலர்
கொள்ளையடிப்பதும் நீதியோ?
சிற்சிலர் வாழ்ந்திடப் பற்பலர் உழைத்துத்
தீர்களனும் இந்த லோகமே - உரு
அற்றொழிந் தாலும்நன் றாகும்

காண்பதெலாம் தொழிலாளி செய்தான் அவன்
காணத் தகுந்தது வறுமையாம் - அவன்
பூணத் தகுந்ததும் பொறுமையாம்”

என்று குமுறுகிறார். “செல்வங்கள் யார்க்கும்” பொதுவான, “இது என தெனுமோர் கொடுமையை” தவிர்த்த, ஏமாற்றும் வஞ்சனையும் அற்ற, எல்லோரும் ஒக்க வாழும் ஓர் உலகினையே அவர் அவாவினார்.

“அனைவரும் உறவினர்
ஆட்சியைப் பொதுமை செய்
உடமை பொதுவே”

என்பவை தான் அவரது ஆத்திதூடியின் ஆரம்ப அடிகள்.

உலகப்போரில் ரஷ்யாவை ஜேர்மனி தாக்கியபோது பாரதிதாசன் எழுதிய குடியானவன் என்ற கவிதை உணர்ச்சி அனுபவ ஒருமைப்பாடு குன்றிய

ஒன்றாகக் காணப்பட்டனும் அன்றைய ரஷ்யாவைப் பற்றிய சில அடிகள் ஒரு பொதுவுடைமை நாடு பற்றிய அவரது கருதுகோளைப் புலப்படுத்துவனவாகும்.

“மக்கள் வாழ்வின் மதிப்பு இன்னதென
ஒக்க வாழும் உறுதி இதுவென,
முதிய பெரிய முழுநிலத் திற்கும்
புதியதாகப் புகட்டிய நாட்டில்”

என்பதையும் “நாட்டின் உடைமையை கடமையை மக்கள் தொகையால் வகுத்தே, வகுத்ததை உடலில் வைத்தே உயிரினால் காக்கும்” சிறப்பையும் அவர் வியந்து போற்றுகிறார்.

சுரண்டுகிறவர்களுக்கும் சுரண்டப்படுகிறவர்களுக்கும் இடையில் நடைபெறும் போராட்டத்தில் பாரதிதாசன் சுரண்டப்படுவோர் பக்கத்தில் உறுதியாக நிற்கிறார். தொழிலாளர்களிடத்து அவர் கொண்ட நேசபூர்வமான சகோதர உணர்வு “நடவு செய்த தோழர்”, “உடை வெளுக்கும் தோழர்”, “தோலினில் தாழ்ந்தவர் என்று சொல்லும் தோழர்” முதலான பிரயோகங்களாலும் துலாம்பரமாகிறது.

சமுதாய மாற்றத்துக்கான வழி போராட்டமே என்றும் அதனை முன்னெடுக்க வல்லவர்கள் தொழிலாளர்களே என்றும் கருதும் பாரதிதாசன், நம்பிக்கையளித்து அவர்களைத் தூண்டும் வகையில் பாடுகிறார்.

“சாதிமத பேதங்கள் மூட வழக்கங்கள்
தாங்கி நடைபெற்றுவரும் சண்டை யுலகிதனை
ஊதையினில் தூரும்புபோல் அலக்கழிப்போம்; பின்னர்
ஒழித்திடுவோம்; புதியதோர் உலகம் செய்வோம்”

என்று புரட்சிகரமாற்றத்துக்கான உணர்வினைத் தூண்டுகிறார். தொழிலாளர்கள் கடலைப் போன்றவர்கள் என்றும் முதலாளிகள் அதில் மிதக்கும் ஓடம் போன்றவர்கள் என்றும் கூறும் பாரதிதாசன் “நேரிற் சூறை மோது மாயிற் தோணி ஓட்டம் மேவுமோ” என்ற சவாலை முன்வைக்கிறார். சுரண்டுவதும் சுரண்டப்படுவதும் ஆளுவதும் ஆளப்படுவதும் கடவுளின் விதிக்கமைய நடக்கின்றன என்று சமாதானம் கூறுபவர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்,

“கடவுளாணை என்றுரைத்த
கயவர் கூட்ட மீதிலே

கடவுள்என்ற கட்டறுத்துத்
தொழிலுளாரை ஏவுவோம்”

என்கிறார்

“தாரணியே தொழிலாளார் உழைப்புக்குச்
சாட்சியும் நீயன்றோ..

கிலியை விடுத்துக் கிளர்ந்தெழுவார் இனிக்
கெஞ்சும் உத் தேசமில்லை”

என்று எச்சரிக்கிறார்.

பாரதிதாசனின் உலகப்பன் பாட்டு ஆழ்ந்த கவனத்திற்குரியது. உலகினை முன்னிலைப்படுத்தி, சொத்துக்கள் அனைத்தும் காலகாலமாகச் சிலரால் கைத்திறனாலும் வாய்த்திறனாலும் ஏப்பமிடப்பட்டது குறித்தும் ஏழைகள் பொத்தல் இலைக்களமாகவும் செல்வந்தர் புனல் நிறைந்த தொட்டியாகவும் ஆனதுபற்றியும் அலசப்பட்டு, பொருளை எல்லோர்க்கும் பொதுவாக்கவும் ஏழை-முதலாளி என்ற பேதத்தை ஒழிக்கவும், உயர்வு தாழ்வை அகற்றுவ தற்குமான வழி யாதென்ற வினாவுக்குப் பின்வரும் விடை முன்வைக்கப்படும் இக்கவிதையில், ஏழைகள், தொழிலாளர்கள், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள்பக்கம் நின்று சம நீதிக்குக் குரல் கொடுக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் பாரதிதாசனிடத்து புதிய சன்னத்தம் பிறக்கும் என்பதை அவதானிக்கலாம்.

“ஓடப்பராயிருக்கும் ஏழையப்பர்
உதையப்பர் ஆகிவிட்டால், ஓர்நொடிக்குள்
ஓடப்பர் உயரப்பர் எல்லாம் மாறி
ஓப்பப்பர் ஆய்விடுவார் உணரப்பாநீ”

மொழியின் அதிகாரம்

-சி. சிவசேகரம்

“பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல கால வகையின” என்ற கோட்பாட்டை நாம் ஏற்காவிடிலும் மாற்றங்களும் எதுவும் நம்மைக் கேட்டு நிகழ்வதில்லை. சமூக வளர்ச்சிப்போக்கில் மாற்றங்கள் நிகழுகின்றன. சமூக மாற்றங்கள் தவிர்க்கவியலாது மொழியிலும் தமது முத்திரையைப் பதிக்கின்றன. சமூக அதிகாரமும் மொழியைத் தனது கருவிகளில் ஒன்றாக கிக்கொள்கிறது. மொழிப்பாவனை என்பது நேரடியாக ஓர் அரசியல் அதிகாரக் கருவியாகச் செயற்படுவதை விட முக்கியமாக, மறைமுகமாக சமூகத்தில் ஆதிக்கத்திலுள்ள சிந்தனைகளை வலுப்படுத்தி நிலைக்கச்செய்ய உறுதுணையாகின்றன.

சொற்கள் காலப்போக்கில் வழக்கொழிகின்றன. அதற்குக் காரணம் புதிதாக வந்த ஒரு சொல் அதனிடத்தைப் பிடிப்பதாக இருக்கலாம். அல்லது அச் சொல் குறிக்கும் பொருளோ கருத்தோ சமூகத்தில் தனது பயன்பாட்டை இழந்தமையாக இருக்கலாம். உதாரணமாகத் தமிழில் குழந்தைப் பருவத்தையும் பெண்ணின் வளர்ச்சிப் பருவங்களையும் குறிக்கும் சொற்கள் இருந்தன. ஆண்டில் ஆறு பருவங்கள் கூறப்பட்டன. இன்று அவற்றிற் பலவும் வழக்கொழிந்துவிட்டன. அதன் காரணம் சமூகத்தில் அவ்வாறான வேறுபாடுகளை முன்னைய காலங்களிற்போன்று குறிக்கும் தேவை இல்லாமற்போனமையே எனலாம். மொழிப்பற்றின் காரணமாக நாம் சில சொற்களைப் பேண முயன்றாலும் அவை முன்னைய காலத்திற் குறித்த அதே விடயங்களை அவை குறித்தவாறே குறிக்குமா என்பது ஐயத்துக்குரியது.

நாற்றம் என்ற சொல் ஒரு காலத்தில் நறுமணத்தையே குறித்துள்ளது. மணம் என்பது அனைத்துவகையான முகர் உணர்வுகளையும் குறிக்கிறது. அவ் வாறே தமிழில் அரிதாகவே வழங்கும் வடசொல்லான "கந்தம்" என்பதும் அமைகிறது. எனினும் வாசம் என்ற வடமொழி வழிவந்த சொல் நறுமணத்தை மட்டுமே குறிக்கிறது. மிகத்தீவிரமான தமிழ்ப்பற்றாளர்கள் ஆரிய மாயை என்றோ பார்ப்பனச் சதி என்றோ கூறலாம். ஆனால் இன்றைய யதார்த்த நிலையை மாற்றுவது கடினம்.

நல்லது கெட்டது என்பவற்றைக் குறிக்கிற சொற்கள் மேற்கூறியவாறு பொருள் மாறலாம் என்பது ஒருபுறமிருக்க அதிகாரப் படிநிலையைச் சுட்டுகிற சொற்கள் மொழிகளில் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. இவை முன்னிலை வாக்கியங்களிலேயே அதிகம் வெளிப்படுவன. சிங்களத்தில் "நீ" என்பதைக் குறிக்கப் பத்துக்கும் அதிகமான சொற்கள் இருந்து வருகின்றன. எனினும் இன்று ஆங்கிலத்தில் "you" என்பது போன்றோ தமிழில் "நீர்" அல்லது "நீங்கள்" என்பது போன்றோ ஏற்றத்தாழ்வைச் சுட்டா ஒரு சொல்லும் இருந்ததில்லை. அண்மைக்காலங்களில் "ஔயா" எனபது அவ்வாறு பயன்படுகிறது. ஆயினும் எல்லோரும் அதை ஏற்கின்றனர் என்று கூறுவது கடினம். எனவே முன்னிலைச் சுட்டுப் பெயராக ஒருவரது பெயரைக் கூறுவர். அல்லது "இவர்" என்றும் கூறுவர். சிலர், ஐயா/அம்மா (மஹாத்தையா/நோனா) என்றும் கூறுவர். இவ்விடத்து ஐயா/அம்மா என்பது வழமையான முன்னிலைச்சொற்களைத் தவிர்க்கும் ஒரு முயற்சி மட்டுமே.

ஏற்றத்தாழ்வு கூறுவதில் தமிழ் சிங்களத்திற்குச் சளைத்ததல்ல. நீ, நீர், நீங்கள் என்பன விளிப்பவருக்கும் விளிக்கப்படுபவருக்கும் இடையிலான உற வின் நெருக்கத்தையோ ஏற்றத்தாழ்வையோ குறிப்பன. எனினும் இதில் வட்டார வேறுபாடுகளும் உள்ளன. நீவிர், தாம், தாங்கள் என்பன பெருமளவும் எழுத்திற் பயன்படுவன. அரிதாக வரன்முறையான உரைகளிலும் அவை பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஐயன்மீர், தேவரீர் என்றவாறானவை சுவாமி, ஐயா என்பனவற்றுக்கும் மேலாகத், தாங்கள் என்பதற்குரிய மாற்றுக்களாகப் பயன்பட்டு வந்துள்ளன. அதற்கும் மேலாக நீ என்பதைத் தவிர்த்தும் சில சமயம் நீ என்பதற்கு முன்பாகவும் அடா/அடி, எடா/எடி என்றும் அவற்றின் நீட்சிகளாக அடே/அடியே என்றும் வழக்கிலுள்ளன. இவை வலிந்து மரியாதைக் குறைவைச் சுட்டுவன.

தன்மையிலும் தன்னைத் தாழ்த்துமாறு "அடியேன்" என்பதும், உயர்த்துமாறு பன்மையில் யாம், நாம், யாங்கள் என்பனவும் பயன்படுகின்றன. படர்க்கையில் ஒருமை பன்மை மூலம் ஏற்றதாழ்வு உணர்த்தப்படுகிறது. எனினும்

அவன் என்பதை அவர்கள் எனவும் அவள் என்பதை அவர்கள் எனவும் கூறும் போது பன்மை மீது வலிந்து மரியாதைக் குறைவு சுமத்தப்படுகிறது.

இவற்றுக்கும் மேலாக வினைச்சொற்களும் ஏற்றதாழ்வுகளை வலியுறுத்தும் விதமாக வடிவு பெறுகின்றன. அடா/அடி என்ற விளிப்புக்குரிய டா/டி என்ற வினையெச்சங்கள் நீ என்பதனுடம் சேர்த்துப் பயன்படுவதுண்டு. “நீ வாடா/வாடி” என்பது “நீ வா” என்பதன் மேலும் மரியாதைக் குறைவான ஒரு வடிவமே.

மாறாக “வாங்கள்” என்பது “வாருங்கள்” என மேலும் மரியாதை பெறுவதற்கும் அப்பால் வருவீராக, வந்தருள்க, வந்தருள்வீராக என்றவாறு மிகை மரியாதை பெறுவதும் வழக்கில் உண்டு. இவை அன்றாட மொழியில் இல்லாவிடினும் வரன்முறையான எழுத்து மொழியிற் பயன்படுவன.

ஐரோப்பிய மொழிகளில் நானறிய ஏற்றதாழ்வைக் குறிக்குமாறான ஒருமை/பன்மை அடிப்படையிலானவை உட்பட்ட வேறுபாட்டைக் களைந்த ஒரே மொழியாக ஆங்கிலமே உள்ளது. ஆங்கிலத்தில் நீ என்பதைக் குறித்த you வும் thouவும் அதன் பன்மையான thy என்பதும் போய் இன்று you மட்டுமே எஞ்சியுள்ளது. அத்துடன் முன்னிலை வாக்கியங்களில் ஒருமை பன்மை வேறுபாடும் இல்லாதொழிந்தது. எவ்வாறாயினும் மிகையான மரியாதையைக் குறிக்க you என்பதைத் தவிர்த்து ஒருவரை அவரது பதவியின் பெயராலோ அல்லது மரியாதைச் சொல்லாலோ விளிக்கும் வழமை தொடர்கிறது. (உதாரணமாக, your majesty, your honor) இவை பிரபுத்துவச் சமூகச் சிந்தனை மரபின் நீட்சிகள் என்பதில் ஐயமில்லை.

எவ்வாறாயினும் நமது மொழி இன்னமும் ஏற்றதாழ்வுகளையும் மரியாதை-மரியாதையீனங்களையும் உள்ளடக்கிய வழக்குகளை விடாது பேணி வருகிறது. இது பிரபுத்துவச் சமூக வழி வந்த ஏற்றதாழ்வான சிந்தனைகள் நீடிப்பதையே உறுதிப்படுத்துகின்றது.

முதலாளியம் பிரபுத்துவ எதிர்ப்பின் மூலமே தன்னை நிலை நிறுத்திய நிலைமைகளில் அதனோடு மேலோட்டமான ஒரு ஜனநாயகத் தன்மையும் நிலை கொண்டது. அதன் வெளிப்பாடுகளில் பிரபுத்துவத்தின் ஏற்றதாழ்வான அடையாள நீக்கமும் முக்கியமானது. எனினும் பிரபுத்துவம் முற்றாக முறியடிக்கப்பட்ட பின்பு பிரபுத்துவத்தின் எச்சங்கள் சமூகத்திற்போல, எனினும் ஆழமாக, வேர்கொண்டுவிட்ட காரணத்தால் அதனிலும் விரிவாக மொழியிற் காணப்படுகின்றன.

தென்னாசியாவில் சமூக ஏற்றதாழ்வுகள், வர்க்கம் சாதி பால் என்ற அடிப் படைகளில் ஆழமாக வேர்கொண்ட நிலையில் முதலாளியம் வெளியி லிருந்தே வந்த காரணத்தால் அது பிரபுத்துவத்தைத் தனக்குக் கீழ்ப்படுத்தி அத னுடன் பல சமரசங்களையும் செய்தது. எனவே பிரபுத்துவச் சிந்தனையின் தொடர்ச்சி முதலாளியத்திற்கு ஒரு சவாலாகவில்லை. சமூகத்திலும் மொழியி லுமான ஏற்றதாழ்வுகளின் நீக்கம், சமூகத்தினுட் செயற்பட்டுவந்த பல்வேறு சமூக இயக்கங்களினதும் போராட்டங்களினதும் பயனாகவே நம்மை வந் தடைந்தன.

சில விடயங்களில் முக்கியமான வெற்றிகள் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. முக்கிய மாக இலங்கையிற் குழந்தைகளைக் கூட நீங்கள் என்று பன்மையில் விளிப் பது ஏற்கப்பட்ட வழக்காக உள்ளது. மிகுந்த நெருக்கமோ அந்தரங்க உரி மையோ ஒருமையில் விளிப்பதற்கு இடமளித்தாலும் மிக நன்றாக அறியாத எவரையும் ஒருமையில் விளிப்பது பண்பாட்டுக் குறைவானது என்றே கொள்ள வேண்டும். எனினும் பிரபுத்துவ மனநிலையிலிருந்து பேசுகின்ற வர்கள் நம்மிடையே உள்ளனர். அவர்கள் பிரபுத்துவ மரபில் வந்திராவிடி னும் அத்தகைய தோரணையைத் தமதாக்கி அதற்கமையப் பேசுவதன் மூலம் தமது அதிகாரத்தையோ தகுதியையோ மேம்படுத்தலாம் என்று எண்ணுகின் றனர் போலும்.

மொழிப் பாவனையைப் பொறுத்தவரை முன்னேறிய மேற்கூலக முதலா ளிய நாடுகளில் வழமையான உரையாடல்களில் தமிழில் உள்ள நீர்-நீங்கள் வேறுபாட்டுக்கு அப்பால் ஏற்றத்தாழ்வை வலியுறுத்துமான விளிப்புமுறை கிடையாது எனலாம். ஆட்சிப் பீடங்களிலும் நீதித் துறையிலும் உயர் நிலை யிலுள்ளோரை விளிப்பதற்கான வரன்முறையான சொற்களை விட்டால் மொழியில் ஜனநாயகப் பண்பு வலுவாகியுள்ளது எனலாம். எனினும் ஜப்பா னிய மொழியில் எவரை எவ்வாறு விளிப்பது என்பதற் பெருங் கட்டுப்பா டுகளுள்ளன. ஒருவருக்கு மரியாதை செலுத்த ஒருவர் தனது முதுகை எவ்வ ளவு வளைக்க வேண்டும் என்பதிற்கூட இன்னமும் கட்டுப்பாட்டைப் பேணும் ஜப்பானிய சமூகத்தில் பிரபுத்துவ விழுமியங்களும் சமூக உறவுக் களும் முதலாளியத்துடன் பின்னிப் பிணைந்துள்ளமைக்கு மொழியும் சான்று கூறுகிறதெனலாம்.

எவ்வாறாயினும் மொழியில் வெளிப்படையாகப் புலனாகிற சமூக ஏற்றதாழ்வு க்டு எதிரான முயற்சிகள் பல இடங்களில் முக்கியமான மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்துள்ளன. இன்று பல மொழிகளிலும் ஆசிரியர், வைத்தியர், தலைவர் போன்ற சொற்கள் பால்வேறுபாடின்றிப் பயன்படுகின்றன.

ஆங்கிலத்தில் ஆணைக் குறிக்கும் Chairman என்பது இன்று Chair, Chair person எனும் மாற்று வடிவங்களிலும் வழங்குகிறது. ஓர் ஆணைத் திருவாளர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டால் அவர் மணமானவரா இல்லையா என்பதை அது புலனாக்காது. ஒரு பெண் திருமதி/திருவாட்டி எனப்படும்போது அவர் திருமண மானவர் எனவே கொள்ளப்படுகிறது. செல்வி என்பது Miss என்பதற்கான மாற்றாக உருவாக்கப்பட்ட ஒரு சொல் என்றே நினைக்கிறேன். திரு என்பது ஏன் இருபாலாரையும் குறிக்கும் ஒரு பொதுச் சொல்லாக அமையலாகாது என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. எவ்வாறாயினும் பெண்கள் தமது சமூகச் சமத்துவத்தை நிலைநாட்டும் ஒரு சூழலில் மொழியும் அதற்கேற்ப மாறும் என எதிர்பார்க்கிறேன்.

மொழியில் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்களில் வணிகம் எப்போதுமே முக்கிய பங்களித்துள்ளது. சுருக்கெழுத்து முதலாகப் பல்வேறு சொற்குறுக்கங்களின் உருவாக்கத்திற்கு வணிகத் தேவைகள் பங்களித்துள்ளன. அவை மேற்குலகில் உருவெடுத்து நமது சமூகங்களை ஊடுருவியுள்ளன என்பது ஒருபுறமிருக்க நாமொரு நுகர்வுப் பண்பாட்டினுள் நம்மையறியாமலேயே அள்ளுண்டு போகிறோம் என்பதால் நமது மொழியிலும் அச் சமூகப் பண்பாட்டு மாற்றங்களின் கூறுகள் விரைவாகத் தொற்றிக்கொள்கின்றன.

புதிய அறிவு தமிழரை வந்தடையத் தமிழை ஒரு கருவியாக்கும் தேவை ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே உணரப்பட்டபோதும் ஒரு சமூகமாக நாம் மிகவும் பின்தங்கியுள்ளதால் தமிழ் நவீன அறிவுக்கான மொழியாக இயங்குவதற்குப் பல தடங்கல்கள் உள்ளன. இந்நிலைமைகளில் தமிழ் மொழியின் விருத்தி, தமிழ்ச் சமூகம் எவ்வளவு தூரம் தன் இருப்பின்மீது ஆளுமையுடையது என்பதிலேயே தங்கியுள்ளது. அந்த ஆளுமை எவ்வளவு பரவலாக அமைகிறதோ அவ்வளவுக்குத் தமிழும் வளம் பெறும். சமூகத்தின் ஜனநாயகமாதலைச் சார்ந்தே மொழியின் வளமும் விரிவு பெறும்.

தமிழின் எழுச்சி தமிழ் பேசும் சமூகத்தின் சிந்தனையில் நவீனமாதலிலும் தமிழ்ச் சமூகம் குறைந்தபட்சம் முதலாளிய சமூகத்தின் ஜனநாயப் பண்புகளை உள்வாங்குவதிலும் தங்கியுள்ளது என்பது எனது கணிப்பு. முழுச் சமூகத்தினதோ அதன் ஏகப் பெரும்பான்மையினதோ பங்குபற்றுதலின்றித் தமிழின் இயல்புக்கு இசைவான ஒரு மொழி விருத்தியை முன்னெடுப்பது கடினம்.

தமிழரிடையே கற்றோர் எனப்படுவோர் நடுவே கொலனியச் சிந்தனையின் தாக்கமும் ஆங்கில மோகமும் வலியன. ஆங்கிலத்தைத் தவிர்ப்பதாக

எண்ணிக்கொண்டே ஆங்கிலச் சொல்லாக்க நெறியைப் பின்பற்றித் தன்னிச்சையாகச் சொற்களைப் புனையும் போக்கும் தமிழாக்கங்களை ஆங்கில வாக்கியங்களின் நிழல்களாகவே படைக்கும் பண்பும் ஆங்கில மோகத்தின் விளைவானவாயில்லாதவிடத்து ஒருவிதமான சோம்பலின் விளைவானவை.

தமிழ்பேசும் சமூகத்தில் யாரின் அதிகாரம் ஓங்கியுள்ளதோ அவர்களே தமிழின் வளர்ச்சிப் போக்கைத் தீர்மானிப்பர். இன்றைய நிலையில் ஆங்கிலத்தின் மூலமே தமிழ்ச் சமூகத்தின்மீது அதிகாரம் செலுத்தப்படுகிறது. அதே வேளை ஒரு பிரபுத்துவச் சிந்தனை மரபுக்குரிய பழமைவாதம் தனித்தமிழ் பற்றி அரற்றிக்கொண்டும் மக்கள் பயன்படுத்துவரா இல்லையா என்ற அக்கறையே இன்றிக் கலைச்சொற்களைப் புனைந்துகொண்டும் இருக்கிறது. இருதரப்பினரும் ஒரு தேவையையே நிறைவு செய்கின்றனர். தமிழ், சமூகத்தின் செல்நெறியைத் தீர்மானிக்கும் செயற்பாடுகட்கு எந்தவகையிலும் பயன்படாது ஓரங்கட்டப் படுவதையும் ஆங்கிலமே அதிகாரமுடைய ஒரு சிறுபான்மையின் மொழியாகத் தமிழ்ச் சமூகத்தை ஆளுவதையும் அவர்கள் உறுதி செய்கின்றனர்.

தமிழின் நவீனமாதலும் வளமாதலும் முழுச் சமூகத்தினதும் நவீனமாதலுடனும் வளமாதலுடனும் தொடர்புடையது. தமிழ்ச் சமூகத்தை நவீன அறிவியலுடனும் சமூகச் சிந்தனையுடனும் பல்வேறு தொழிற் துறைகளுடனும் பரிச்சயப்படுத்தாமல் தமிழை வளர்க்க இயலாது. எனில் தமிழ்ச் சமூகத்தில் பகுத்தறிவும் சமத்துவமும் தீவிரமாக முன்னெடுக்கப்படல் முக்கியமானதும் முதன்மையானதுமான பணியாகும்.

ஈழத்தில் மொழி பண்பாட்டு உணர்வும் தமிழக உறவுகளும்

-க. கைலாசபதி

இலங்கைத் தமிழரின் மொழி பண்பாட்டு உணர்வு இந்தியாவில், குறிப்பாகத் தென்னகத்தில், ஏற்பட்ட மாற்றங்களால் எப்போதும் பாதிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. பண்பாட்டைப் போன்றே அரசியலுக்கும் இது பொருந்தும். கடந்த ஒரு நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதியளவில் இந்தியாவில் ஏற்பட்ட முக்கிய நிகழ்வுகள் யாவும் தமிழர் மத்தியில் பல தாக்கங்களை உண்டாக்கின. நவ இந்துமத இயக்கங்களான ஆரிய சமாஜம், பிரம்ம சமாஜம், ராமகிருஷ்ண மிஷன் ஆகியவற்றின் உதயம், இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் தோற்றம் (1885), வங்காளப் பிரிவினை (1905), சுதேசி இயக்கம் (1906-1915) தென்னிந்தியாவில் தோன்றிய பல்வேறு மாநிலவாரியான இயக்கங்களும் பின்னர் அவை தி.மு.க. என்ற உருவில் தோன்றியமையும், மொழிவழி மாநிலங்களின் அமைப்புக் கான இயக்கம் என்பன இலங்கைத் தமிழரின் பண்பாட்டு-மொழி உணர்வின் விருத்திக்குக் காரணமாக அமைந்த நிகழ்வுகளில் முக்கியமானவையாகும்.

இலங்கையில் பல நூற்றாண்டுகளாக வாழ்ந்துவரும் இலங்கைத் தமிழர்களுக்கும் பெருந்தோட்டங்கள் அமைக்கப்பட்ட காலத்திற் குடியேறிய "இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களுக்கும்" வெளிப்படையான சில சமூக பண்பாட்டு வேறுபாடுகள் உள்ளபோதும், பண்பாட்டு ஆன்மீக ஊட்டத்திற்காக இந்தியாவையே நோக்கும் பண்பு இரு சாராருக்கும் பொதுவானதொன்றாகும். சராசரித் தமிழரில் வேருன்றியுள்ள இந்த அம்சத்தின் நீடிப்பிற்கு மொழி, சமயம், ஐதிகம், வரலாறு ஆகிய யாவும் தமது பங்கைச் செலுத்தியுள்ளன என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆசிய நாடுகளில் கிறிஸ்தவ மிசனரிகளின் நடவடிக்கைகளின் எதிர் விளைவாக எழுந்த சமய விழிப்புணர்ச்சி, அரசியல் தேசியவாதத்திற்கு முந்திய நிகழ்வு என்பது அறிஞர்கள் பொதுவாக ஏற்றுக்கொண்ட கருத்தாகும். இதை மேலும் விளக்கத் தேவையில்லை. ஆனால் இங்கு சுட்டிக் காட்டப்படவேண்டிய விடயம் யாதெனில், இச் சமய விழிப்புணர்ச்சியில் மேலோட்டமாகவேனும் இரு வேறு போக்குகள் இருந்தன என்பதாகும். கிறிஸ்தவ மத நிறுவனங்களின் மதமாற்ற நடவடிக்கைகள் தொடர்பாகச் சுதேச மதத்தினர் நடந்துகொண்ட விதம் இரு வேறுவகைகளில் அமைந்தது. சுதேச மதங்களில் சீர்திருத்தத்தின் தேவையை ஏற்றுக்கொள்ளலும் கிறிஸ்தவ மதத்தினரின் கருத்துக்கள் சிலவற்றை மறைமுகமாக அங்கீகரிக்கும் மனப்பாங்கும் ஒருவகையானது. மேற்கு நாகரிகமயமாகும் போக்கிற்கு உட்பட்ட ஆங்கிலங்கற்ற மத்தியதர வகுப்பினரிடம் இப்போக்குத் தெளிவாகக் காணப்பட்டது. மற்றையது, அடிப்படையில் மீளருவாக்கத்தை வற்புறுத்தியது. மரபுவழிப்பட்ட நம்பிக்கைகளையும், நடைமுறைகளையும் பின்பற்றுவதை இது ஆதரித்தது.

சமய விழிப்புணர்வும் அது தொடர்பான நடவடிக்கைகளும் இரு மட்டங்களிற் செயற்பட்டன. சீர்திருத்தவாதிகள் தமது பரந்த நோக்கினாலும் மரபுவழிப்படாத பண்பாடுகளின் தாக்கத்தினாலும், சமூகத்தில் தமக்கிருந்த உயர் அந்தஸ்தினாலும் மிதவாத சமரசப் போக்கைக் கடைப்பிடித்தனர். இதை விட, அநேகர் ஆங்கிலத்திலே எழுதியும் வந்தனர்.

இதற்கு மாறாக மீளருவாக்கவாதிகள் பெரும்பாலும் தாய்மொழியில் பாண்டித்தியம் பெற்றோராயும் அம்மொழியில் எழுதுவோராயும் இருந்தனர். இவர்களது வாசகர்கள் உள்நாட்டுப் புத்திசீவிகளாவர். சம்பளம் பெறும் உயர் தொழில்களிலும் சுயமுயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டிருந்த புத்திசீவிகள் பொதுவாக நிலவுடைமையாளர்களாகவும், உயர்குலத்தைச் சார்ந்தோராகவும் இருந்தனர். இன்னோர் வகையிற் கூறுவதானால், சமய விழிப்புணர்வையும் ஆர்வத்தையும் தேசியமட்டத்திலும் உள்ளூர் மட்டத்திலும் காணக்கூடியதாக இருப்பதோடு, இவ்விரு போக்குகளினதும் ஆதரவாளர்களையும் பிரித்துணரக் கூடியதாகவும் இருந்தது. இவர்களை உயர் குழாத்தினர் (Elite) என்ற பதத்தால் விபரித்தல் கூடுமாயின், தேசிய மட்டத்திலான உயர்குழாமொன்றையும் உள்ளூர் மட்டத்திலான உயர் குழாமொன்றையும் இனங்காணுதல் முடியும். இத்தகைய பிரிவு எமது ஆய்வுக்குப் பயன் தருவதேயெனினும், இக் குழுக்கள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பற்ற இருவேறு எதிர்நிலைகள் அல்ல என்பதையும் மனதில் இருத்தல் அவசியம்.

இலங்கையில் இந்து மதத்தினரிடையே ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சி ஆறுமுக நாவலரின் முன்னோடி முயற்சிகளின் விளைவேயாகும். நாவலர் வகித்த

ஈடிணையற்ற பங்கு சமய, கல்வித் துறைகளுக்குள் மாத்திரம் அடங்கிவிடவில்லை. இவ்விரு துறைகளிலும் அவரது பங்களிப்பு தூரவிளைவுகளையுடையதும் தனித்துவம் வாய்ந்ததுமாகும். ஆனால், நாவலருக்கு அவரது காலத்து ஏனைய சமய சீர்திருத்தவாதிகளிடம் காணப்படாத சமூகநோக்கு இருந்தது.

நாவலர், சமயத்துறையில் தனக்கிருந்த ஆர்வங்களுடன் சமூகத்திற்கு அத்தியாவசியமாகத் தேவைப்பட்ட நடைமுறைச் செயற்பாடுகளை ஒன்றிணைத்தார். அவர் சமூக அரசியலையும் சமயத்தையும் ஒன்றுகலந்தார், தமிழர் மத்தியில் ஏற்பட்ட கலாசார எழுச்சிக்கு இது மகத்தான பங்களிப்பாய் இருந்தது. ஆனால் இதில் இன்னோர் அம்சமுண்டு. நாவலர் சென்னையில் பிரசங்கிப்பதிலும் நூல் வெளியிடுவதிலும் பல வருடங்களைக் கழித்தமை நினைவுகூரத்தக்கது. ஆனால் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை, வி. கனகசபைப்பிள்ளை, தி. கனகசுந்தரம்பிள்ளை, தி. சரவணமுத்துப்பிள்ளை, சபாபதி நாவலர் போன்றோர், தங்கள் வாழ்நாளிற் பெரும்பகுதியைத் தென்னிந்தியாவிற்கு கழித்தவர்கள். பிற்காலத்தில் அரிதாகவே காணப்பட்ட ஆர்வத்துடன் தமது ஆராய்ச்சிகளைப் பிரசுரித்தனர். அடிக்கடி யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்து தமது கிராமங்களிற் பாடசாலைகளை நிறுவினர். ஏனைய யாழ்ப்பாணத்தவரும் சென்னையில் முன்னேற்றத்துக்கான வசதிகளைப் பெறுவதற்கு உதவினர். யாழ்ப்பாணத்துக்கும் சென்னைக்கும் இடையிலான இத்தகைய நெருங்கிய தொடர்புகள் புதியவையாகும். பொதுமையான பண்பாட்டு மரபையும் ஒரே மொழி பேசும் மக்களையும் கொண்ட இவ்விரு பிரதேசங்களுக்கிடையே பாரம்பரியமான தொடர்புகள் முன்னமே நிலவிவந்தன என்பது உண்மைதான். ஆனால் இத் தொடர்புகள் ஒழுங்கற்றவையாகவும் இடைக்கிடை காணப்படுபவையாகவுமே இருந்தன. பிரித்தானியர் காலத்தில் ஏற்பட்ட, இந்தியாவிற்கு அடிக்கடி செல்லக்கூடிய பிரயாண வாய்ப்புகள் பழைய தொடர்புகளைப் புதுப்பித்தது மாத்திரமல்லாமல் குணாம்சத்தில் வேறுபட்ட உறவுகளுக்கும் வழிவகுத்தன. புதிய பாரதூரமான மாற்றங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்த தென்னகத் தமிழர்களிடையே வாழ்வதும் வேலை செய்வதும், இலங்கைத் தமிழ் அறிஞர்களுக்கு நவீன யுகத்தில் ஏற்படும் இயக்கங்களையும் கருத்துக்களையும் கண்டுணர வாய்ப்பளித்தது. இவ்வறிஞர்கள் தம்மைத் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் முக்கிய பிரிவினராய்க் கருதித், தாம் அதிலிருந்து பெற்றுக்கொண்ட அளவு பங்களிப்பும் செய்தனர். உண்மையில் நாவலர் காலத்திலும் அதற்கு மூன்று தசாப்தங்கள் பின்னரும் சென்னை இலக்கிய உலகை “யாழ்ப்பாணக் குழாத்தினரே” ஆக்கிரமித்திருந்தனர்.

“யாழ்ப்பாணத்து அறிஞர்கள்” தமது பிரசங்கம், கற்பித்தல், விவாதம், பதிப்பு, நூல் வெளியீடு போன்றவற்றால் தம்மைத் தமிழ் நாட்டில் நிலைநிறுத்திக்

கொண்ட அதேசமயம், அவர்கள், அங்கு நடந்துகொண்டிருந்த கலாசார தேசிய இயக்கத்தால் கவரவும்பட்டனர். கோல்ட்வெல் பாதிரியாரின் "திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்" (1856, திருத்திய பதிப்பு 1875) என்னும் நூலால் நாவலர் பாதிப்புற்றவராகக் காணப்படாவிடினும் தாமோதரம்பிள்ளையும் ஏனையோரும் அந்நூலின் பாதிப்புக்கு உட்பட்டவராகக் காணப்படுகின்றனர்.

தமிழ் மொழியின் பொற்கால வரலாற்றைக் கட்டியெழுப்புவதில் கோல்ட்வெல் மாத்திரம் தனியே ஈடுபடவில்லை. வேறு ஐரோப்பிய மிசனரிகளும் திராவிடம் பற்றிய கருத்துக்களை முன்வைத்தனர். ஆனால் கோல்ட்வெல்லின் ஒப்பிலக்கணமே இக்கருத்தை மேலும் மேலும் வலுப்படுத்தியது. தாமோதரம்பிள்ளை தாம் பதிப்பித்த "கலித்தொகை" (1887), "வீரசோழியம்" (1895) போன்ற பழந்தமிழ் நூல்களுக்கு எழுதிய நீண்டவையும் வாதப்பிரதிவாதங்களுக்கு உட்பட்டவையுமான பதிப்புரைகளில் கோல்ட்வெல்லின் திராவிடம், தமிழ் பற்றிய உறுதியான கருத்துக்களை எதிரொலிக்கிறார். பண்டைய தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்கள் மாத்திரமன்றி அவற்றின் ஊடகமான தமிழ் மொழியும் நன்மதிப்புக்கு உட்பட்டது. தமிழரின் நவீன மொழி உணர்வினை இக் காலப்பகுதியிலிருந்து காணமுடியும். இவ்வியக்கத்தின் போஷகர் ஒரு கிறிஸ்தவ மிசனரியாகவிருந்தது ஒரு முரண்சுவை ஆகும்.

தென்னிந்தியாவிலும், தமிழ்நாட்டிலும் 1880களில் வாழ்ந்த தமிழ் உயர்குழாத்தினர் தமது மொழி, பண்பாடு, வரலாறுபற்றி மிகவும் ஆர்வமுடையோராய் இருந்தனர். திருவாங்கூர் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் மெய்யியல் பேராசிரியராகவிருந்த வி. சுந்தரம்பிள்ளையின் செய்யுள் நாடகமான "மனோன்மணியம்" (1891) இவ்வார்வத்தைக் குறிக்கும் ஒரு மைல்கல்லாகும். தென்னிந்தியாவில் ஏற்பட்ட கருத்தோட்டங்களிலும், நிகழ்ச்சிகளிலும் இலங்கைத் தமிழரின் முழுமையான பங்குபற்றலும் பங்களிப்பும் காணப்பட்டன. மொழி, பண்பாடு பற்றி வளர்ந்துவந்த விழிப்புணர்வின் குறியீடுகளாக இரு சஞ்சிகைகள் வெளிவரத்தொடங்கின. ஒன்று "சித்தாந்த தீபிகை" (1897-1913) மற்றையது "தமிழியன் அன்றிகுவரி" (Tamilian Antiquary 1907-1914).

இங்கு நாம் கவனிக்கவேண்டிய விடயம் யாதெனில் ஈழத்துத் தமிழறிஞர் இவ்விரு சஞ்சிகைகளின் வெளியீட்டில் தீவிரமாகப் பங்குபற்றியமையாகும். "சித்தாந்த தீபிகைக்கு" ஜே.எம். நல்லசாமிப்பிள்ளையும் "தமிழியன் அன்றிகுவரி"க்கு டி. சுவரிராயப்பிள்ளையும் ஆசிரியராக இருந்தனர். இச் சஞ்சிகைகளை மேலோட்டமாகத் தன்னும் பார்க்கும்போது இலங்கைத் தமிழரின் பங்களிப்பின் இயல்பையும் அளவையும் கண்டுணரமுடியும். பொன்.

அருணாசலம், பொன். இராமநாதன், எஸ்.டபிள்யூ. குமாரசாமி, ஆ. முத்துத்-
தம்பிப்பிள்ளை, வி.ஜே. தம்பிப்பிள்ளை, ரி. பொன்னம்பலபிள்ளை போன்
றோரும் வேறு சிலரும் இச் சஞ்சிகைகளுக்குத் தொடர்ந்து எழுதிவந்தனர்.
பண்டிதர் சுவரிராயர் பற்றிய செய்தி எமக்கு இன்னோர் உண்மையை உணர்த்
துகிறது. பண்பாட்டு விழிப்புணர்வு, இந்து இயக்கமாகவே தொடங்கிச் சைவ
அறிஞர்களால் முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்டாலும் அதனுடைய குணம்சம்
பின்வந்த ஆண்டுகளில் மாற்றமடைந்தது. கிறிஸ்தவ மிசனரி அறிஞர்க
ளும் (கோல்ட்வெல், பேர்சிவல், பவர், போப், எல்லிஸ்) சுவரிராயர் போன்
றோரும் கிறிஸ்தவர்களும் இவ்வியக்கத்தில் இணைந்தனர். மேலும் சமயத்தி
ற்கு அளிக்கப்பட்ட முக்கியத்துவம் சமயத்திலிருந்து மொழிக்கு மாறியமை
யால், இதுவரை சைவசமயத்திற்கு இருந்த முதன்மையும் குறைந்தது. உண்மை
யில் சுவரிராயபிள்ளையின் காலத்திலிருந்து இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும்
எஸ்.டி. சுவாமிக்கண்ணுபிள்ளை, ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள், டாக்டர் ரி.
ஐசக் தம்பையா, சேவியர் தனிநாயக அடிகள் ஆகியோரின் தீவிர பங்களிப்பு
தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்கத்தில் கிறிஸ்தவர் ஊடுருவிவிட்டனர் என்ற இந்து
சமயத்தவரின் குற்றச்சாட்டுச் சில சமயம் எழுவதற்கும் வழிவகுத்தது.

மேற்கூறப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் இலங்கையில் ஐயத்துக்கிடமின்றிப் பல தாக்
கங்களை ஏற்படுத்தின. தமிழ்மொழியில் இருந்த அக்கறை பல்வேறு வழிக
ளிலும் வெளிப்பட்டது. மொழிப் பாதுகாப்பையும் வளர்ச்சியையும் கருதிச்
சங்கங்களும் சபைகளும் அமைக்கப்பட்டன. 1898ஆம் ஆண்டு ஆறுமுக
நாவலரின் மருமகரும் மாணாக்கருமாகிய த. கைலாசபிள்ளையால் யாழ்ப்
பாணத்தில் தமிழ்ச் சங்கம் அமைக்கப்பட்டது. இதனாற் கவரப்பட்டே ராம
நாத மாவட்ட பழவனந்தம் ஜமீந்தார் பாண்டித்துரைத்தேவரால் 1901ஆம்
ஆண்டு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவப்பட்டது என்னும் செய்தி சுவை
பயப்பதாகும். இப்போக்கு அடுத்த சில தசாப்தங்களில் பிரபல்யமடைந்தது.
1942ஆம் ஆண்டு கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம் நிறுவப்பட்டது, தமிழ் மொழி,
இலக்கியம் ஆகியவற்றின் பல்வேறு அம்சங்கள் தொடர்பான மாநாடுகளும்
கூட்டங்களும் அடிக்கடி நடைபெற்றன. யாழ்ப்பாணத்தில் 1922இல் நடை
பெற்ற மகாநாடே யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த முதலாவது பெரிய இலக்கிய மகா
நாடாகும். இம் மகாநாட்டுக்காகச் சென்னையிலிருந்தும் சில பிரமுகர்கள்
அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். இதே வருடத்திலே யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரிய திரா
விட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கமும் தொடங்கப்பட்டது.

தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியைப் போன்ற சமாதரப் போக்கு தமிழரின்
தேசிய சமய தத்துவமாகக் கொள்ளப்பட்ட சைவ சித்தாந்தத்திலும்
காணப்பட்டது. சைவ சித்தாந்தம் நாவலரால் புனர்நிர்மாணம் பெற்ற

தையடுத்து நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் சமயத்தை ஆதரிக்கும் பல்வேறு சபைகளும் தோன்றின. 1905ஆம் ஆண்டில் தென்னிந்தியாவில் சைவ சித்தாந்த சமாஜம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தென்னிந்தியாவில் இதுகாலவரை சைவ மடாலயங்களே சைவ சமயம் தத்துவம் ஆகியவற்றுக்குப் பாதுகாவலாக விளங்கின. ஆனால் தற்போது சாமான்ய மனிதர்களும் சமயத்தைப் பாதுகாப்பதைத் தமது கட்டாயக் கடமை என எண்ணினர். சைவ சித்தாந்தத்தின் முன்னேற்றத்துக்கு வழிவகுக்கும் ஒரேயொரு முக்கிய ஸ்தாபனமாகவும் சமாஜம் கருதப்பட்டது. இலங்கையைச் சேர்ந்த பல முக்கிய அறிஞர்கள் அதிற் பிரதான பங்கு வகித்தனர்.

சமூகவியல் ரீதியாக நோக்கும்போது மேலே விபரிக்கப்பட்ட மொழி, பண்பாட்டு விழிப்புணர்வு, மத்தியதர வர்க்கத் தமிழருடையது என்பதும் இதற்குத் தலைமை தாங்கினோர் உயர்மத்தியதர வர்க்கத்தினரே என்பதும் தெரியவரும். சமயத்துறையில் ஏற்பட்ட இவ் விழிப்பு, பின்னர் மொழி பண்பாட்டுத்துறைகளுக்கும் பரவியது. அடிப்படையில் இது காலனித்துவ ஆதிக்கத்துக்கெதிரான கலாசார தன்னுறுதிப்பாடாகும். இக் கலாசார விழிப்புணர்வு, மத்தியதர வர்க்கத்து இலட்சியங்களினதும் விழுமியங்களினதும் அணைசுவராகவும் அவ் வகுப்புக்குத் தேவையான தலைமைத்துவத்துக்கு உரிய படிமத்தைக் கொடுப்பதாகவும் அமைந்திருந்தது. மேலும் தெளிவாகக் கூறுவதானால் இக் கலாசார நடவடிக்கைகள் குறிப்பிட்ட எல்லைகளுக்குள் அடங்கியிருந்தன. இன்று பின்னோக்கிப் பார்க்கும்போது பழைய சமூகத்தில் நிலைபேறுற்ற அமைப்பின் பகுதியாகவிருந்த தமிழ்ப் பண்பாட்டின் சில அம்சங்களையே மத்தியதர வர்க்கம் புனரமைத்தது என்பதை உணரமுடியும். நடைமுறைத் தேவைகளுக்கு ஒவ்வாதபோதும், மொழியைப் பொறுத்தவரை, செந்தமிழே அதிக அக்கறைக்கு உட்பட்டது. செந்தமிழே சங்கங்கள் தொடங்குவதற்கும் மாநாடுகள் கூட்டுவதற்கும் அடிப்படையாகவும் அமைந்தது. பரத நாட்டியம், கர்நாடக சங்கீதம் ஆகியவை ஒரு பண்பட்ட தமிழ்ப் பெண்ணுக்குரிய கலைத்தேவைகளாயிருந்தன. பரத நாட்டியமும் சங்கீதமும் தமிழரின் தனிப் பெரும் கலையாக்கங்களாகக் கருதப்பட்டன. இவை விரைவில் மத்தியதர வர்க்கத் தமிழரின் முழுக்கவனத்தையும் கவர்வனவாகவும் மாறின. குறிப்பாக 1920களின் ஆரம்பத்தில் பரத ஐயர், ருக்மணி அருண்டேல் போன்றோரின் முயற்சியால் பரத நாட்டியம் புனர்ஜன்மம் பெற்றது. கர்நாடக இசையும் பரத நாட்டியத்துடன் சேர்ந்து தெய்வீகக் கலை என்ற அந்தஸ்தைப் பெற்றது. தமிழ் மொழி, பரதம், கர்நாடக இசை என்பவை ஏற்கனவே வரையறைகளைப் பெற்றிருந்ததால் இவற்றில் புதிய பரிசீலனைகளோ புத்தாக்கமோ இடம் பெறமுடியாமல் போனது. இக்கலைகளில் பயிற்சியும் ஞானமும் பெறவிடும்படிவோர்க்கு முற்கூட்டியே சில தகுதிகளும் வசதிகளும் இருக்கவேண்டும்

என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. உயர் வர்க்கத்தாரே இவற்றைப் பெற்றிருத்தல் கூடுமெனவும் கருதப்பட்டது. இதன் விளைவாக மக்களிடையே வழங்கிவந்த ஜனரஞ்சகக் கலைகள் பற்றி ஆராயவோ அவற்றை வளர்க்கவோ எத்தகைய இயக்கங்களும் இருக்கவில்லை, இவ்வாறு நாட்டார் இலக்கியத்திலும் கலைகளிலும் ஆர்வமற்ற நிலையானது கலை இலக்கியப் புரவலர்களின் வர்க்க அடிப்படையை ஐயத்துக்கிடமின்றி எடுத்துக் காட்டுகின்றது. "புராதனத் தெய்வீகக்கலைகள்" எத்தகைய அரசியல் கலப்புக்கோ சமூக சீர்திருத்தம் அல்லது சமூக மாற்றத்துடன் தொடர்புள்ள எத்தகைய கருத்துக்கோ உட்படாமற் பேணப்பட்டன. வேறுவகையிற் சொன்னால் புதிய புதிய கருத்துக்களை உள்வாங்கியும் அவற்றுக்கு உருவம் கொடுத்தும் இதனால் காலத்துக் காலம் புத்துயிர் பெற்றும் வந்த கலை வடிவங்கள் உயர் மத்தியதர வர்க்கத்தினால் அந்தஸ்துச் சின்னங்களாகவும் இனத் தனித்துவத்தின் சிறப்புக்கூறுகளாகவும் இறுக்கப்பட்டு முத்திரையிடப் பெற்றன எனலாம்.

1950கள் வரை இதுவே தமிழரது மொழி. பண்பாடு பற்றிய விழிப்புணர்வின் இயல்பாக இருந்தது. தமிழறிஞர்களும், இலக்கிய கர்த்தாக்களுமான ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை, சோமசுந்தரப் புலவர், மு. நல்லதம்பிப் புலவர், துரையப்பாபிள்ளை முதலியோர் எப்போதுமே சிங்களத்தையும் தமிழையும் ஒற்றுமைப்பட்ட தாய்நாட்டின் இரு கண்களாகவும், இரு சகோதரிகளாகவும், இரு தோழியராகவும் கண்டு போற்றினர்.

சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட அரசியல் விருத்திகள் இத்தகைய நிலைமையை மாற்றத் தொடங்கின. இந்திய வம்சாவளியினரான 900,000 தமிழர்களுக்கு வாக்குரிமை மறுக்கப்பட்டதும், தொடர்ந்து வந்த பாராளமன்றத் தேர்தல்களில் சிங்களவருடைய பிரதிநிதித்துவம் தொடர்ச்சியாக அதிகரித்ததும் தமிழர்கள் தம்மைத் தேசிய சிறுபான்மை இனமாக உணர வழிவகுத்தன.

இக் காலத்துப் பண்பாட்டு விழிப்புணர்வின் சில அம்சங்கள் கவனத்தைக் கவர்வனவாகும். "தென்னிந்தியா சொந்த நாடாகத் தொடர்ந்து கருதப்பட்ட போதும், அதன் முக்கியத்துவம் குறைந்து வந்தது. இலங்கைத் தமிழரின் பண்டைய சமகால வரலாற்றில் கவனம் செலுத்துதல் தவிர்க்கமுடியாத தேவையாகவிருந்தது. தென்னிந்தியத் தமிழருக்கும் இலங்கைத் தமிழருக்கும் இடையே பல பொதுமையான இணைப்புகள் இருந்தபோதும் இருநாட்டு மக்களும் வெவ்வேறு அரசாங்கங்களின் கீழ் வெவ்வேறு பிரச்சினைகளுக்குட்பட்டு வாழ்பவர்கள். இரு நாடுகளுக்கும் இடையில் உள்ள மொழி வழக்கு வேறுபாடுகளும் தெளிவானவை, எனவே முதற்தரமாக இலங்கைத்

தமிழர்கள் இந்நாட்டில் அதிக அக்கறை காட்டத்தொடங்கினர். இந்த அக்கறை தமிழர் கண்ணோட்டத்தில் அமைந்தது என்பதில் ஐயமில்லை. இலங்கைக்குத் தமிழர் எப்போது, எங்கிருந்து வந்தனர்? அவர்கள் இந்நாட்டின் பூர்வீகக் குடிகளா? தமிழருக்கும் சிங்களவருக்கும் இடையிலான உறவு யாது? இந்நாட்டின் கலாசார பண்பாட்டுத்துறைக்கு தமிழரின் பங்களிப்பு யாது? இத்தகைய வினாக்கள் அடிக்கடி கேட்கப்பட்டன. இக்காலத்திற்கு முந்திய தசாப்தங்களில் முதலியார் சி. இராசநாயகம், ஞானப்பி ரகாச சுவாமிகள், அ. முத்துத் தம்பி, க. வேலுப்பிள்ளை போன்றோரும் ஏனையோரும் தமிழர் வரலாற்றில் அக்கறை காட்டியிருந்தனர். அவர்கள் வரலாற்றைக் கல்விக் கண்ணோட்டத்திலேயே நோக்கினர். ஆனால் 50 ஆம் ஆண்டுகளில் எழுதப்பட்ட வரலாறுகள் கல்விக் கண்ணோட்டத்திற்கு அப்பாலும் சென்றன. எழுப்பப்பட்ட வினாக்கள் உணர்வு பூர்வமான ஈடுபாட்டையும் காலத்தின் அவசியத்தையும் உணர்ந்தின. இக்காலத்து ஆராய்ச்சிகள் பல Tamil Culture (1952-1966) என்ற சஞ்சிகையில் வெளிவந்தன. இச் சஞ்சிகைக்கு இலங்கையரான சேவியர் தனிநாயகம் ஆசிரியராக இருந்தார். இது சென்னையில் அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்தது. இக்கால உணர்வுப் போக்கிற்கு ஏற்றவகையில் எச். டபிள்யூ. தம்பையா The Laws and Customs of the Tamils of Ceylon என்ற நூலையும் 1954இல் வெளியிட்டார். பொதுவாகக் கூறுவதானால் தமிழர் பண்பாடு பற்றிய கருத்தோட்டம் பரந்த விளக்கத்தையும் உட்பொருளையும் பெற்றது. இது மாத்திரமன்றித் தமிழ்ப் பகுதிகளின் பொருளாதாரத்தை விருத்தி செய்யவும் புனரமைக்கவும் உலகத் தமிழரிடையே ஒருமைப்பாட்டை ஏற்படுத்தவும் முயற்சிகள் நடைபெற்றன. இக் காலப் பகுதியில் இருந்தே தமிழர் பண்பாட்டு இயக்கம் அரசியல் ரீதியானதாகவும் தனது வர்க்கக் குணம்சத்தையும் தத்துவச் சார்பையும் வெளிக்காட்டுவதாகவும் மாறியது.

இக் காலகட்டத்திலேயே முதன்முதலாகக் கலை இலக்கிய இயக்கம் இதுவரை எதுவித அக்கறைக்கும் உள்ளாகாத, மரபுரீதியாக ஒடுக்கப்பட்டுவந்த பிரிவினரையும் மனங்கொள்ளத்தொடங்கியது. தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட நிலைமைகள், தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் மத்தியிலிருந்து எழுத்தாளர் தோன்றுவதற்கு வழிவகுத்தன. இவர்களிற் பலர் சுரண்டலுக்கெதிரான போராட்டத்தில் ஈடுபடுவதற்கும் தமது கருத்துக்களையும் அனுபவங்களையும் சுதந்திரமாக வெளிப்படுத்துவதற்கும் உரிய உலக நோக்கையும் நம்பிக்கையையும் அளித்த மாக்ஸிலத்தின்பாலும் கம்யூனிச இயக்கங்களின்பாலும் கவரப்பட்டனர். அவர்களது இலக்கியக் கல்வித்தரம் குறைவாக இருப்பது எதிர்பார்த்தற்குரியதே. ஆனால் அவர்கள் இதுவரை இலக்கியத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டிராத மொழி வழக்குகள், மரபுத்தொடர்கள் என்பவற்றைப் பயன்படுத்திப் புதிய தரிசனங்களையும் புதிய அனுபவங்க

ளையும் நாவல், கவிதை, நாடக வடிவங்களாகச் சிருஷ்டித்தனர். பாடசா
லையில் கற்பிக்கப்பட்ட “சரியான” தமிழ் பற்றியோ பண்டைய செந்தமிழ்
பற்றியோ அவர்கள் அக்கறை கொள்ளவில்லை. செந்தமிழையும் அதன்
ஆதரவாளர்களையும் வெளிப்படையாகவே எள்ளிநகையாடினர். அவர்களு
க்கு மொழிக் கட்டுப்பாடுகள் சமூக அரசியல் ஒடுக்குதலுடன் தொடர்புள்ள
னவாகவும் அதனால் அவை தகர்த்தெறியப்பட வேண்டியனவாகவும் தென்
பட்டன.

தமிழரின் கலாசார தேசியம் இன்று முக்கியமான திருப்பு முனையில்
உள்ளது. தனக்கு முன்னுள்ள இரு வழிகளில் ஏதாவது ஒன்றை அது தேர்ந்
தெடுக்க வேண்டியுள்ளது. ஒன்று: கலாசாரத் தனிமைப்பாடு, மேலாதிக்கம்
ஆகியவற்றைச் சார்தல். மற்றது: பெரும்பான்மைச் சமூகத்துக்கும் தமக்கும்
பொதுப்படையான அம்சங்களை இனங்கண்டு ஜனநாயக முறையிலான
வாழ்க்கை மலர உழைத்தல். இவற்றில் எதைத்தேர்வது என்பது வெளிப்ப
டையானது. ஆனால் இதற்கு, ஒடுங்கிய இன நலன்களைத் துறந்துவிட்டு,
மனிதனை மனிதன் சுரண்டாத சமூக ஒழுங்கை நோக்கிச் செல்லும் தேசியப்
போராட்டம் ஒன்றை இரு இனங்களும் இணைந்து மேற்கொள்ளல் தவிர்க்க
முடியாததாகும்.

[கட்டுரையாசிரியரின் “தமிழரிடையே மொழி பற்றிய உணர்வு” என்ற மூலக்
கட்டுரையினின்று பெற்ற சுருக்கப்பட்ட ஆக்கம்]

போருக்குப் பிந்தைய சூழலில் இலக்கியமும் சமூகமும்

-தெ. ஞா. மீநிலங்கோ

அறிமுகம்

ஒரு சமூகத்தின் திசைவழியைத் தீர்மானிப்பதில் இலக்கியத்தின் பங்கு பெரியது. இலக்கியம் காலத்தின் கண்ணாடியாகக் கொள்ளப்பட்டாலும் அதன் இயங்குதளங்கள் காலத்தையே செதுக்க வல்லன. ஆதலால், இலக்கியங்கள் எல்லாச் சமூகங்களுடனும் தவிர்க்கவியலாமல் பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. இலங்கையில் முப்பதாண்டுக் காலப் போர் நிறைவுக்கு வந்து ஐந்து ஆண்டுகள் கழிந்து, இப்போது இலங்கையர் எல்லோரும் போருக்குப் பிந்தைய சூழலில் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இது இலங்கை வரலாற்றில் மிகவும் முக்கியமான கால கட்டம். இலக்கியங்களும் நாம் வாழும் சமூகமுமே இக் காலச்சூழல் பற்றிய குறுக்குவெட்டுத் தோற்றத்தைத் தரக்கூடியன. இன்றைய காலகட்டம் பற்றி மதிப்பிட இவை முக்கியமான தொடக்கப் புள்ளிகள்.

சமூகத்தில் அடிப்படையான மாற்றங்கள் நெருக்கடியின் விளைவாகவே பிறக்கின்றன. தொகை அளவிலான மாற்றம் பண்பின் மாற்றமாக அமைகிறது என்பதை மாக்ஸிய இயங்கியல் பற்றிய விளக்கங்களிலும் அதனைத் தம் ஆய்வுகளில் பிரயோகிப்போரது படைப்புக்களிலும் கண்டிருக்கிறோம். ஒரு விஷயத்தில் ஏற்படும் தொகை அளவிலான மாற்றங்கள் தொடர்ந்தும் விருத்தியடைய அதன் பண்பில் மாற்றம் ஏற்படுவது அவசியமாகிறது (அதாவது ஒரு நெருக்கடி உருவாகிறது) என்பதற்குச் சமூகவியலிலும் உயிரியலிலும் மொழியியலிலும் பௌதிக விஞ்ஞானங்களிலும் பல உதாரணங்களைக் காட்டலாம். சமுதாயம் ஒன்றில் படிப்படியான வளர்ச்சி மூலம் முன்னேற்றங்கள் நேருகின்றன, வளர்ச்சி ஒரு கட்டத்தை அடைந்த பின்னர் மேலும் முன்னேற்றம் ஏற்படுவதற்குச் சமுதாய அமைப்பு ஒரு தடையாக அமைகிறது. வளர்ச்சி

மேலும் தொடர்வதற்கு ஒரு பாரிய சமுதாய மாற்றம் அவசியமாகிறது. மனித சமுதாயங்களை எடுத்தால், இன்று சமுதாய நெருக்கடி ஏற்பட்டுள்ள பல சமுதாயச் சூழல்களை நாம் அறிவோம். ஆயினும் அந்த நெருக்கடியினின்று மீள்வும் சமுதாய வளர்ச்சியை மேலும் முன்னெடுத்துச் செல்லவுமான சமுதாய மாற்றம் இன்னும் ஏற்படவில்லை. வரலாற்றுச் சூழ்நிலைகளின் காரணமாக அடிப்படையான மாற்றம் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய நிலையில் அம்மாற்றம் தவிர்க்கப்பட்டுப், பழைய முறையை மேலும் மேலும் சிக்கலான முறையில் பலவேறு அற்ப மாற்றங்கள் மூலம் மாற்றத்திற்கான தேவையை நிரந்தரமாகத் தவிர்க்கவியலாது. இது இன்றைய இலங்கைச் சூழலில் நாம் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டிய முக்கிய பண்பாகும். இவ்வடிப்படையிற் சமூக மாற்றத்துக்கான கண்ணியாக இலக்கியம் இருக்கமுடியும். எனவே, போருக்குப் பிந்தைய இலங்கைச் சூழலில் சமூகத்தினதும் இலக்கியத்தினதும் நிலையையும் விடுதலையைச் சாத்தியமாக்குவதில் அவற்றின் வகிபாகத்தையும் விளங்க இக் கட்டுரை முயலுகிறது.

இலங்கையர்கள் ஒரு சமூகமாக நெருக்கடியை எதிர்நோக்குகிறார்கள். இந் நெருக்கடி சமூகத்தின் அனைத்துத் தளங்களிலும் உள்ளது. குறிப்பாகச் சிறுபான்மையினர் அச்சுறுத்தலுக்குள்ளாவதோடு இலங்கையில் மேலெழுச்சி பெற்றுள்ள பௌத்த மதவாதத்தின் மோசமான விளைவுகளை எதிர்நோக்குகிறார்கள். சிங்கள பௌத்த தேசியவாதம் ஒரு புறமும் தங்களது இருப்பைத் தக்கவைப்பதற்கான போராட்டத்தில் சிறுபான்மையினர் மறுபுறமுமாகவும் போருக்குப் பிந்தைய சமூகம் முகிழ்ந்திருக்கிறது. இப் பின்னணியே சமூகத்தையும் இலக்கியத்தையும் உருவாக்கும் களமாகிறது. இக் களம் சிக்கலானது. பல அரங்காடிகளும் இதில் தங்களது கால்களை ஆழ ஊன்றியுள்ளார்கள். இந்நிலையிற் போருக்குப் பிந்தைய சமூகத்தை விளங்கிக்கொள்வதன் ஊடு மக்கள் விடுதலையைச் சாத்தியமாக்க இலக்கியம் எவ்வாறு பங்களிக்க முடியும் என்று நோக்குதல் தகும்.

போருக்குப் பிந்தைய இலங்கைச் சமூகம்

முப்பது ஆண்டுக் காலப் போரின் கோர முடிவு இலங்கைச் சமூகத்தைப் புதிய திசையில் நகர்த்தியிருக்கிறது. விடுதலைப் புலிகளின் படைத்துறைத் தோல்வியும் அவர்கள் களத்தில் இருந்து அகற்றப்பட்டதும் இலங்கை அரசாங்கத்துக்கு மாபெரும் வெற்றியையும் ஆதரவையும் தேடித் தந்திருக்கிறது. இவ் வெற்றி, படிப்படியாகத் தமிழ் மக்களுக்கெதிரான சிங்கள மக்களது வெற்றியாக மாற்றப்பட்டது. போர் முடிந்த கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் இது சிங்கள-பௌத்த பேரினவாத அகங்காரமாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. போருக்குப் பின்னரான பௌத்த மதத்தின் மீளெழுச்சி சிறுபான்மையினரை

அச்சத்துக்குள்ளாக்குவதன் ஊடு தனது மேலாண்மையை நிறுவுகிறது. அதே வேளை, சிறுபான்மையினருக்கெதிரான இவ்வாறான உணர்ச்சிப் பேச்சுக்களும் செயல்களும், மக்களின் பிரச்சனைகளினின்று கவனத்தைத் திசை திருப்புகின்றன. மக்கள் இன்றுவரை பாரியளவில் அரசுக்கெதிராக வீதிகளில் இறங்கிப் போராடவில்லை.

அநீதிகட்கு எதிரான பல்வேறு எழுந்தமான சிறு போராட்டங்களைக் கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளுட் கண்டிருக்கின்றோம். சில குறிப்பான பிரச்சினைகளைப் பற்றியவை. வரையறுக்கப்பட்ட போராட்டங்கள் சிறிய வெற்றிகளைப் பெற்றுமுள்ளன. முக்கியமான சில போராட்டங்கள் மிகுந்த வன்முறை கொண்டு அடக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு விடயம் குறித்துப் போராட்டம் முன்னெடுக்கப்படும்போது அரசாங்கம் தன் நோக்கங்களை மாற்றுவழிகளில் நிறைவேற்றுகிறது. இந்த அரசாங்கம் போயினும், இனி வரும் அரசாங்கமொன்றும் அதையே தான் செய்யும். ஏனெனில் அவையெல்லாம் ஒரு பெரிய நிகழ்ச்சிநிரலின் பகுதிகள். அந்த நிகழ்ச்சிநிரல் உலகமயமாக்கலின் ஒரு பகுதியாக ஏகாதிபத்தியத்தின் பல்வேறு கரங்களால் முன்னெடுக்கப்படுவது. ஒரே நேரத்தில் பலரையும் பாதிக்கும் ஒரு காரியம் நடக்கும்போது பலரையும் அணிதிரட்டிப் போராட வாய்ப்பு அதிகம். அதேவேளை தலைமறைவாக ஒரு திட்டத்தின் தனித்தனி அம்சங்கள் நிறைவேற்றப்படுகிறபோது அவை எளிதிற் கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை. அவற்றின் ஒட்டுமொத்தமான விளைவுகள் தெரியவரும்போது காலங் கடந்துவிடுகிறது. இதற் கவனிக்கப்படவேண்டிய விடயம் யாதெனில், எல்லாப் பிரச்சினைகட்கும் இடையிலான உறவு என்னவென்றும் அவற்றின் அடிப்படை என்னவென்றும் விளங்காமற் போராட்டங்கள் தனித்தனியாக முன்னெடுக்கப்படுகிற போது அவை பலவீனப்படுகின்றன. அதைவிட அவை வெறுமனே குறிப்பான சில கோரிக்கைகளுடன் நின்றுவிடுகிற போது அவற்றின் வெற்றி களைப்பூண்டுள்ளன வேர்களைக் களையாமல் தண்டுப்பகுதிகளை முறித்தெடுப்பது போலாகிவிடுகிறது. எனவேதான் சிறு போராட்டங்கள் என்பன அடிப்படையான பிரச்சினை பற்றிய புரிதலுடன் மேற்கொள்ளப்படாது தனித்தனியாக முன்னெடுக்கப்படும்போது, அவை பலவீனமடைவதுடன் அவற்றின் வெற்றிகளின் பயனை நீண்ட காலத்தில் உறுதிப்படுத்த இயலாது போகிறது.

போரின் பின்பான சூழலில், சிவில் சமூகம் என்று தங்களைச் சொல்லிக் கொள்கிற என்.ஜி.ஓக்கள் மக்கள் போராட்டங்கட்குத் தலைமையேற்கின்றன. இது நாம் எதிர்நோக்கும் முக்கியமான அபாயமாகும். சிவில் சமூகம் என்ற கருத்தாக்கம் முதலில் இத்தாலிய மாக்ஸியச் சிந்தனையாளரும் பாஸில எதிர்ப்புப் போராளியுமான அந்தோனியோ கிராம்ஷியால் முன்வைக்கப்பட்டு

விருத்தி செய்யப்பட்டது. அவர் அரசு யந்திரத்தின் கருவிகளாகச் செயற்படுகிறவர்களையும் அதிகாரத்துடனும் தொடர்புடையவர்களையும் விலக்கி எஞ்சியுள்ள சமூகத்தை சிவில் சமூகமென அடையாளப்படுத்தி அச் சமூகத்தில் ஆதிக்கம் செய்கிற மேலாதிக்கச் சித்தாந்தம் பற்றியும் சமூக மாற்றம் பற்றியும் விரிவாக ஆராய்ந்தார். சிவில் சமூகம் என்பதை அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு அமைப்பு என்ற பொருளில் கிராம்ஷி என்றுமே பயன்படுத்தவில்லை. இன்று என்.ஜி.ஓ.க்கள் சிவில் சமூகம் என்பதை இரண்டு நோக்கங்கட்காகப் பயன்படுத்துகிறன. முதலாவது பொதுமக்களை அரசியலினின்றும் ஒதுக்குவது. மற்றது சிவில் சமூகத்தின் சார்பிற் பேச வல்லவர்களாகத் தம்மை நிலைநிறுத்துவது.

குறிப்பாக வடக்கில், மக்களை ஒருங்கிணைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருப்பன என்.ஜி.ஓ.க்களே. அவர்கள் தங்களை மக்கள் பிரதிநிதிகளாக்கிக் கொள்கிறார்கள். சிவில் சமூகம் என்ற பொது அடையாளத்தின் மூலம் சமூகத்தின் வர்க்க வேறுபாடுகளையும் பலபேரின் உழைப்பை ஒரு சிலர் சுரண்டுவதால் ஏற்படுகிற முரண்பாடுகளையும் மூடி மறைக்க என்.ஜி.ஓ.க்கள் தீவிரமாக முயலுகின்றனர். சமூகத்தின் ஒடுக்கப்பட்ட பிரிவினருக்கு அதிகாரம் வழங்குவது, சிவில் சமூகத்தின் குரலை வலுவூட்டுவது என்றவாறான புனைவுகள் மூலம் என்.ஜி.ஓ.க்கள் செய்ய முயல்வது என்ன? தமது ஆளுமைக்குட்பட்ட சமூகப் பிரிவினருக்கு உதவி வழங்கும் பேரில் அவர்களது சுய முயற்சிக்குக் குழிபறிக்கிறார்கள். என்.ஜி.ஓ. நிதியுதவியில் தங்கியிருக்கும்படி உதவி பெறும் சமூகங்கள் பழக்கப்படுத்தப்படுகின்றன. வெகுசன இயக்கங்கள் இயங்குதற்குரிய இடைவெளியை என்.ஜி.ஓ.க்கள் தம தாக்குகிறார்கள். இதுதான் போருக்குப் பிந்தைய சமூகச் சூழல். இச் சூழலில் இலக்கியம் முதல் போராட்டம் வரை அனைத்தும் வேறெவரதோ நலனுக்காக முன்னெடுக்கப்படுகின்றன. இன்று வடக்கில் மக்களிடையே வேலை செய்ய அனுமதி என்.ஜி.ஓ.க்களுக்கே வழங்கப்பட்டுள்ளது. அரசியற் கட்சிகட்கும் தொழிற்சங்கங்கட்கும் மறுக்கப்பட்ட வெளியை அரசு என்.ஜி.ஓ.க்களுக்கு வழங்கியிருக்கிறது. இன்று இலக்கியத்தை வளர்ப்பதும் இவர்களே. இதன் ஆபத்துக்களை நாம் எதிர்நோக்கியுள்ளோம் என்பது கவனிப்புக்குரியது. மொத்தத்தில் போருக்குப் பின்னரான சமூகத்தின் முன்னோக்கிய பயணம் ஆபத்துக்கள் நிறைந்தது.

தமிழர்: போரின் போதும் பிறகும்

தமிழ்ச் சமூகம் இன்று எதிர்நோக்கும் அவலங்களும் சவால்களும் வரலாற்றின் தவிர்க்கவியலாத உற்பவிப்புக்கள். தமிழ்த் தலைமைகள் இன

விடுதலையைப் பற்றி பேசியுள்ளன. ஆனால் அது முழுச் சமூகத்தினதும் விடுதலையைப் பற்றியதாக இருந்ததில்லை. உண்மையில் தமிழ்ச் சமூகத்திற்குள் இருந்துவரும் பல சமூகக் கொடுமைகளையும் அநீதிகளையும் பற்றிப் பேசுவது தமிழரின் ஒற்றுமைக்குக் கேடானது என்றே நமக்குச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இன்னொரு புறம், "தமிழ்ப் பேசும் மக்கள்" என்ற "தேசியக்" கருத்தாக்கம் முன்வைக்கப்பட்டது. ஆனால், அந்தத் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவாக மொழியை விட வேறெந்தச் சமூக அரசியல் அடையாளமும் முன்வைக்கப்படவில்லை. முஸ்லிம்களுக்கு மலையகத் தமிழருக்கும் தலைமைதாங்கி வழிநடத்தும் தலைமையோ உரிமையோ தமிழ்த் தேசியவாதிகட்கு அன்றும் இல்லை, இன்றும் இல்லை, இனியும் இருக்கப்போவதில்லை. ஆனாலும், இன்றுங் கூட, முஸ்லிம்களும் மலையகத் தமிழரதும் தனித்துவத்தையும் தேசிய இன அடையாளத்தையும் ஏற்க மறுக்கிற போக்குத் தொடருவதைக் காணுகிறோம். அச்சமூகங்களைத் தேசிய இனங்களாக ஏற்க ஆயத்தமாக உள்ளவர்களிடையிலும் அவர்களது விடுதலையையும் தமிழ் மக்களுடைய விடுதலையையும் எப்படி இணைப்பது என்ற சிந்தனை இல்லை. இந்த இயலாமை இத் தேசிய இனங்கள் இரண்டினதும் துரோகத்தனமான தலைமைகள் தொடர்ந்தும் ஆதிக்கத்தில் இருக்கவே உதவியுள்ளன.

தமிழ் மக்களின் ஒன்றுமையைப் பற்றிப் பேசுகிறோம். ஆனால் தமிழ் மக்கள் நடுவே பண்பாட்டினர் பேராலும் மரபின் பேராலும் பெண்கள் மீதும் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினர் மீதும் ஆதிக்கமும் அடக்குமுறையும் தொடருகின்றன. அவற்றைப் பேசத் தடை விதிப்பதால் அவை இல்லா மற்ற போய் விடா. போருக்குப் பின்னரான சூழலிலும், இன்றுவரை, இவ் விடயங்களிலிருந்தும் பலவாறான மூடப் பழக்க வழக்கங்களிலிருந்தும் விடுதலை பெற இயலாத சமூகமாகவே தமிழர் வாழ்கின்றனர். இந்தச் சூழலை உருவாக்கியதற்கு தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் பங்கு முக்கியமானது. இலங்கையின் சுதந்திரத்தின் பின்பு கொலனிய ஆதிக்கத்துடன் பகைமையற்ற ஒரு நிலைப்பாட்டிலேயே தமிழ்த் தேசியவாதம் தொடர்வதற்கு அதன் முதலாளிய-நிலவுடைமை வர்க்கத் தன்மைகள் ஒரு முக்கியமான காரணம். அதைவிடத் தென்னிலங்கையின் ஏகாதிபத்திய விரோத தேசிய முதலாளி வர்க்கமும் தரகு முதலாளி வர்க்கமும் சிங்களப் பேரினவாத அரசியலையே வலியுறுத்தியதால் தமிழ்த் தேசியவாதத் தலைமையால் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பைப் புறக்கணித்துச் சிங்கள தேசியவாதத்தைத் தமிழ் மக்களின் ஒரே எதிரியாகக் காட்ட முடிந்தது. இந்த இயக்கங்கள் யாவற்றினதும் அரசியற் சிந்தனையின் தோற்றுவாய் தமிழரசுக் கட்சி வழியாக விருத்தி பெற்ற தமிழ்த் தேசியவாதமே. இன்றுவரை, எத் தமிழ்த் தேசியவாத இயக்கமும் அப் பலவீனங்களி

விருந்து முற்றாக விடுபடவில்லை என்பதை அவர்களது ஒவ்வொரு அரசியல் நடவடிக்கையிலும் நாம் கண்டுள்ளோம்.

இப்போது தமிழ்த் தேசிய அடையாளம் பற்றிப் பேசப்படுகிறது. போருக்குப் பின்னரான சூழலில் தமிழ்த் தேசிய அடையாளமே தமிழ் மக்களது விடுதலை பெறுவதற்கான தொடக்கம் எனவும் அதுவே தமிழர்களை ஓரணியில் திரட்டும் ஆயுதம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. தேசிய அடையாளம் என்ற கருத்துருவாக்கம் சாதிய, பால், வர்க்க வேறுபாடுகளை முற்றாக மறைத்துப் பொதுமைப்படுத்தலின் ஊடு பொது அடையாளத்துக்கு வழிசெய்கிறது. இன்னொரு வகையில் பெரும்பான்மையினரையொத்த அடையாளத்தைப் பெறுமாறு சிறுபான்மையினரைக் கட்டாயப்படுத்துகிறது. தேசிய அடையாளம் என்பது வரலாற்றின் பாற்பட்டது. அதற்கு நிரந்தரப் பண்பு எதுவும் இல்லை. அது செயற்படும் கால, இடச் சூழல்களுக்கு வெளியே அதற்கு ஒருவித முக்கியத்துவமும் கிடையாது. தரப்பட்ட ஒரு சமூகச் சூழலில் மனிதர் தம்மை ஒரு குறிப்பிட்ட முறையில் அடையாளம் காணும் கட்டாயத்துக்குள்ளாகின்றனர். இந்த அடையாளங் காணலில் ஒரு பகுதி அகத்தினின்றும் அதினும் முக்கியமான ஒரு பகுதி புறத்தினின்றும் வருவதை நாம் வரலாற்றில் திரும்பத் திரும்பக் காண்கிறாம்.

தேசிய அடையாளம் பற்றிய மயக்கங்கள் பலவும் தேசியத்தை வரலாற்று நோக்கிற் காணத் தவறுவதன் விளைவுகளே, தேசிய அடையாளம் ஒரு அரசியற் சக்தியாகச் செயற்படும்போது அதற்கு ஒரு யதார்த்த அடிப்படை உண்டு. அதன் நியாயமும் நியாயமின்மையும் ஒருபுறமிருக்க, தேசியவாதத்தின் அரசியற் தேவைகள் அதன் யதார்த்தத்திற்கும் அப்பாலான சில புனைவுகளை உருவாக்கித் தேசிய அடையாளத்தையும் தேசிய இனத்தையும் தேசிய வரலாற்றையும் தேசிய கலாசாரத்தையும் பிற பொதுப் பண்புகளையும் வசதிக்கேற்ப வரையறுக்கத் தூண்டுகின்றன. இந்த அடையாள இலக்கணப் பண்புகள், ஒரு கால இடச் சூழலில் உறவு பூணும் மக்களிடையே, "நாங்கள்-அவர்கள்" என்ற வேறுபாட்டைத் தெளிவாக்கப் பயன்படுகின்றன. இந்த அடிப்படையில் நோக்கும் போது, நிறம், சாதி, பிரதேசம் போன்ற அடையாளங்களுடன் தேசிய அடையாளம் பல பொதுவான பண்புகளைக் கொண்டிருக்கக் காணலாம். இவ்வாறான அடையாளங்கள் ஒன்றோடு ஒன்று இணைந்து தனித்துவமான அடையாளங்களாகத் தம்மை வலியுறுத்திய சூழல்களும் வரலாற்றில் உண்டு.

மேற்கூறியவற்றை வைத்துத் தேசிய அடையாளம் என்பது வெறும் கற்பனை என்றோ மாயை என்றோ ஒதுக்க முடியாதவாறு, தேசியவாதம் சமகால

அரசியலிலும் தனது முத்திரையைப் பதித்துள்ளது. தேசியவாதம் என்பது பற்றிய மயக்கங்களுள் ஒன்று, நவீன தேச அரசை வரலாற்றில் இருந்து வந்த அரசுகளுடன் ஒரு புறமும் சமூகங்களதும் சமூகப் பிரிவுகளதும் பல்வேறு வகையான பொது அடையாளங்களுடன் இன்னொரு புறமும் குழப்பிக் கொள்வதாகும். ஒவ்வொரு தேசமும் மட்டுமன்றித் தேசமென்று தன்னைக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டப்படும் ஒவ்வொரு சமூகப் பிரிவும் தனக்கான தனி அடையாளத்தை மட்டுமன்றி ஒரு வரலாற்றுத் தொன்மையையும் வலியுறுத்தக் கட்டாயப்படுகிறது. இதன் விளைவாகப் பல மாயைகள் உருவாக்கப்படுகின்றன. காலப் போக்கில் அவையே வரலாற்று உண்மைகளாகவும் தேசிய சித்தாந்தத்தின் முக்கியமான கூறுகளாகவும் நிலைபெறுகின்றன. இதன் விளைவுகளை நாம் பல்வேறு வடிவங்களிற் காணலாம்.

தேசிய இன விடுதலைப் போராட்டத்தின் வரலாறு நமக்கு மீண்டும் கற்பித்துள்ள முக்கியமான பாடம் ஏதெனில் வர்க்க நலன்கட்கு அப்பாற்பட்ட தேசிய, தேசிய இன நலன்கள் என எதுவுமில்லை என்பது தான். எனவே, தேசிய இன விடுதலைக்குப் பிரதான எதிரியைச் சரிவர அடையாளங்காண்பது அவசியமாகிறது. சிங்கள-பௌத்த பேரினவாதமும் ஏகாதிபத்தியமும் இன்று ஒரே தரப்பில் நிற்கின்றன. பெருவாரியான சிங்கள மக்களும் இந்தச் சுரண்டற்காரர்களாற் கடுமையாகப் பாதிக்கப்படுகின்றனர். பேரினவாதிகளின் யுத்தம் ஒடுக்கப்பட்ட சிங்கள மக்கள் மீது கடுமையான சூமைகளை மேலும் ஏற்றுகிறது. தமிழ் மக்கள் மத்தியில் சிங்கள மக்கள் பற்றியும் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் தமிழர் பற்றியும் விதைக்கப்பட்டுள்ள பகைமை விதைகளின் அறுவடையைத் தேசியவாதிகள் தங்களது நலன்கட்காகப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். நாம் இன்று தமிழ் மக்களுக்கு அன்று முதல் இன்று வரை மறுக்கப்பட்டு வருகிற மனித உரிமைகளும் அடிப்படை உரிமைகளும் சிங்கள, முஸ்லிம், மலையகத் தமிழ் மக்களுக்கும் மறுக்கப்படுவதைப் பரந்த நோக்கிற் பார்த்தல் வேண்டும். இன்றைய சூழல் இலங்கையின் அனைத்து மக்களுக்கும் இன்னலாக உள்ளது என்ற உண்மையை உணர வேண்டும்.

போருக்குப் பின்னரான சூழலில் இலக்கியங்கள்

இலக்கியங்கள் சமூகப்பயனான விளைவை ஆற்றுவன. போருக்குப் பின்னரான சூழல் மொழிக்கும் இலக்கியத்துக்கும் சவால்களை விடுத்துள்ளது. மொழியை தக்கவைப்பதே போராட்டமாகியுள்ள நிலையில் இலக்கியங்கள் மொழியின் பிரதான செயற்பாட்டுக்களமாக இருக்கிறதால், அவை மக்களிடையே நம்பிக்கையின் விதைகளை நடுகின்றன. சமுதாய வளர்ச்சியும் மாற்றமும் மொழியைப் பாதிக்கின்றன. சமுதாய வளர்ச்சியிலும் மாற்றத்திலும் மொழி முக்கியப்பங்கு வகிக்கிறது. தன் காலச்சூழலுக்கு ஈடுகொடுக்கத்

தவறும் ஒரு மொழி தன் சாவை எதிர் நோக்குகிறது. மொழியின் வளத் தையும் வளர்ச்சியையும் நடைமுறையே நிர்ணயிக்கிறது. இலக்கியம் மொழிப்பாவனையின் முக்கிய கருவியாக இருப்பதால் இலக்கியங்கள் மொழியைத் தக்கவைக்கும் சமூகப்பணியை ஆற்றுகின்றன.

போருக்குப் பின்னரான சூழல் அடக்குமுறை வடிவில் அமைகையில், மக்களை ஒன்றுதிரட்டி நம்பிக்கையூட்டிச் செயற்படவைக்கும் பல்வேறு செயற்பாடுகட்கான அடிப்படையாக இலக்கியம் இருக்கிறது. இது பயனுள்ள வகையில் பணியாற்றும் அதேவேளை பயனற்ற நச்சுச் கருத்துக்களையும் வெளியிடும் இலக்கியங்களும் தோற்றம் பெறுகின்றன. இவ்விடத்தில் சில குறிப்புகளைச் சொல்லுதல் தகும்.

வர்க்கப் போராட்டத்தின் இரு தரப்புப் பாசறைகளிலும் இலக்கியங்கள் முக்கியமான ஆயுதங்களாக உள்ளன. ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் சார்பான ஆயுதங்கள் எவ்வாறு பறிக்கப்படுகின்றன, சிதைக்கப்படுகின்றன, எதிரியாற் தன தாக்கப்படுகின்றன என்பது பற்றிய புரிதல் நம் எல்லோருக்கும் அவசியம். சமுதாயத்தைச் சீரழிக்கவும் மக்கள் மத்தியில் உள்ள சினேக முரண்பாடுகளைப் பகை முரண்பாடுகளாகக் காட்டவும் முனைகிற நச்சு இலக்கியங்கள் பற்றி மக்களுக்குத் தெளிவுபடுத்தும் தேவை உண்டு. இலக்கியங்களை வெறும் பொழுதுபோக்காக்கி மக்களது ரசனையைத் தரங்குறைத்துக் கீழ்மையான சமுதாய விழுமியங்களைக் கொண்ட ஒரு நுகர்வுக் கலாசாரம் உருவாக்கப்படுவதை தடுக்கும் பணி, புரட்சிகர, முற்போக்குச் சக்திகளின் தோள்களிலேயே உள்ளது. சமூக அக்கறையற்ற தனிமனிதர்களை உருவாக்குவதில் எசமானர்கள் மிகவும் முனைப்புடன் செயற்படுகிற காலம் இது. தனிமனிதவாதம் ஒரு உயர்ந்த பண்பாய்ப் போற்றப்படுகிறது. இங்கும், இலக்கியத் தூய்மைவாதிகள் தனிமனிதவாதத்தைப் போற்றி மக்களுக்கான கலை இலக்கியங்களைக் “கும்பல் கலாசாரம்” என்று இழிவு செய்கிறார்கள். தனிமனித சுதந்திரமும் கருத்துச் சுதந்திரமும், முழுச் சமுதாயத்தினது சுதந்திரத்தினின்றும் பிற மனிதரது உரிமைகளினின்றும் சுதந்திரத்தினின்றும் பிரித்துப் பார்க்க இயலாதவை. இவற்றைக் கருத்திற் கொண்டு எசமான வர்க்கத்திற்கெதிரான இலக்கியப் போராட்டப் பணிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

இவ்வகையிற், போருக்குப் பிந்தைய சூழலில் இலக்கியங்கள் முக்கியமான சமூகப் பணியை ஆற்ற வேண்டும். அடக்குமுறையும் சுரண்டலும் உள்ள வரை, எதிர்ப்பும் போராட்டமும் இருக்கும். எதிர்ப்பும் போராட்டமும் கலை இலக்கிய வடிவங்கள் ஊடாகவும் தம்மை வரலாற்றில் எப்போதுமே வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளன. போராட்ட இலக்கியம் என்பது எதிர்ப்பு இலக்கியத்தின் வெளிவெளியானதும் வளர்ச்சி பெற்றதுமான வடிவம். அது தெளிவான

போராட்ட இலக்குகளை உடையது. போராட்டத்திற்கான வழியைக் காட்டுவது. இலக்கியம் வரலாற்றினின்றும் பாடங்களை பெற்றே வளர்கிறது. அதன் இலக்குப் பற்றிய தெளிவு ஒவ்வொரு படைப்பாளியிடமும் இருக்கவேண்டிய அதேவேளை, சமூக யதார்த்தத்தையும் இடத்துடனும் சூழலுடனும் காலத்துடனும் ஏற்படும் மாற்றங்களையும் கணிப்பிலெடுத்துச் செயற்படுமளவுக்கு நெகிழ்வும் அவர்களிடம் இருக்க வேண்டும். இவ்விடத்தில் தான் மக்கள் இலக்கியம் என்பது பற்றிய தெளிவு பயனுள்ளது.

மக்கள் இலக்கியத்தை மக்களின் நன்மைக்கான இலக்கியம், மக்களை விழிப்பூட்டும் இலக்கியம், மக்களைக் கிளர்ந்து போராடத் தூண்டும் இலக்கியம், மக்களால் உருவாக்கப்படும் மக்கள் நலனுக்கான இலக்கியம் என்று பலவாறாக நோக்கலாம். இவற்றுள் அதிமுக்கியமானது கடைசியாகக் குறிப்பிடப்பட்ட பண்பையுடையதாகும். அதை வந்தடைய மக்களின் ஆளுமை முதன்மைப்படுத்தப்பட வேண்டும். இரண்டு சூழ்நிலைகளில் அதற்கான வாய்ப்பை நாம் பெற இடம் உண்டு. ஒன்று உழைக்கும் மக்கள் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் சூழல். மற்றது வெகுசனப் போராட்டம் ஒன்று உருவாகி வலுப்பெறும் சூழல். இவற்றுக்கு அத்திவாரம் இடும் வகையில் இன்றைய இலக்கியப் பணிகள் செயற்பட முடியும். எனவே, மக்கள் இலக்கியம் என்பது இன்னவகையினது மட்டுமே என மட்டுப்படுத்துவது நியாயமாகாது. மக்கள் இலக்கியத்தின் அவசியமான தேவையாக ஒன்றைக் குறிப்பிட வேண்டுமாயின், அது அத்தகைய இலக்கியம் மக்களிடமிருந்து அந்நியப்பட்டு நிலலாமை எனலாம். மக்களை விடத் தன்னை உயர்வாகக் கருதுகிற படைப்பாளி மக்கள் இலக்கியம் படைப்பது கடினம். ஏனெனில் அவருடைய கருத்தில் மக்கள் அவரை ஒத்த படைப்புத்திறன் அற்றவர்கள் மட்டுமல்லாமல் அவருடைய படைப்பைச் சரியாக உணரும் திறன் அற்றவர்களாகவும் இருப்பர்.

படைப்பாளிகள் எவ்வளவு முற்போக்கானதும் புரட்சிகரமானதுமான சமூகப் பார்வையைக் கொண்டிருந்தாலும், அவர்களுடைய ஆக்கங்கள் புரட்சிகர மாற்றத்திற்குப் பங்களிக்க, அவை சமூக நடைமுறையின் அடிப்படையில் விமர்சனத்துக்கும் மீள் பரிசோதனைக்கும் ஆளாகவேண்டும். முற்றிலும் சரியான ஒரு பார்வையையுடைய எவரும் இம் மண்ணிற் பிறந்ததில்லை. எங்கும் எப்போதும் தவறுகள் நிகழ்கின்றன. அவை திருத்தவும் இயன்ற எவுக்குத் தவிர்க்கப்படவும் வேண்டும் என்ற உணர்வுடனும் பணிவுடனும் செயற்படுவோர் குறைவான தவறுகளைச் செய்கின்றனர். தமது நிலைப்பாடுகளில் வரட்டுத் தனமாகவும் மூர்க்கத்தனமான பிடிவாதத்துடனும் நிற்போர் அதிகந் தவறுகளைச் செய்ய இடம் உண்டு. எனவே மக்கள் இலக்கியம் என்று வரும்போது, மற்ற எந்த இலக்கிய நடைமுறையையும் விட முக்கிய

மான அளவில், தன்னடக்கமானதும் சுயவிமர்சனப் பண்புடையதுமான ஒரு அணுகுமுறை தேவை. எதிரியை வெல்லும் போர் முறைகள் எத்தனையோ உள்ளமை போல, மக்களின் மனங்களை வென்றெடுக்க மக்கள் இலக்கியத்தில் எத்தனையோ வழிமுறைகள் உள்ளன. ஒவ்வொரு சூழலிலும் சில இலக்கிய வடிவங்கள் கூடிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. அவை எவை என்பதை முன்கூட்டித் தீர்மானிப்பதை விடச் சமூக நடைமுறை மூலம் அறிய முயல்வது கூடப் பொருந்தும்.

இலக்கியத்தை எவ்வாறு விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு ஏற்ற ஒரு வலுவான கருவியாக்குவது என்ற கேள்வியின் அடிப்படையில் அணுகும் போது, நமக்கு சில தீர்வுகள் கிட்டுகின்றன. இத் தீர்வுகள் வெளிவெளியாகவே இவ்வாறான உணர்வுபூர்வமான நோக்கின்றிப் படைக்கப்படும் சமூகச் சார்பானதும் மக்களது நலன் சார்ந்ததுமான ஆக்கங்களுடன் முரண்பட்டு நிற்க அவசிய மில்லை.

மொத்தத்தில் இலக்கியம் என்பது மக்களுக்கானது. மக்களுக்கு பயனற்ற இலக்கியங்கள் தேவையற்றவை. மக்களிடையே சென்றடையாத இலக்கியங்களால் பயனில்லை. மக்களைச் சென்றடையக்கூடிய சமூகப் பயனுள்ள இலக்கியங்களைப் படைப்பதே இன்று எம்முன்னுள்ள சவால்.

நிறைவாக

போருக்குப் பின்னரான சமூகமும் இலக்கியமும் நெருக்கடியான கால கட்டத்தில் நாமிருப்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அதில் மாற்றுக்கருத்து இல்லை. இன்று இருப்புக்கான போராட்டம் முன்னெப்போதையும் விடக் கடினமானது. இதில் வெல்வதற்கு நாம் சமூகமாக செயற்படவேண்டிய தோடு உரிய வழிவகைகளைத் தேடுவதும் இயல்பானது. அதற்கு இலக்கியம் நல்லதொரு போராட்டக் கருவி. அது மக்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டவும் வரலாற்றைப் பதியவும் உண்மைகளை உரைக்கவும் வல்லது. இன்று உண்மைக்கான நெடும்பயணத்தில் எமது சமூகம் பயணிக்கிறது. இப்பாதை நெடியது. ஏனெனில் உண்மை என்பது பெரும்பான்மை வலிமையால் நிறுவப்படுவதல்ல என நாம் அறிவோம். எந்தச் சரியான கருத்தும் முதலில் சிறுபான்மைக் கருத்தாகவே தொடங்கிக் காலப்போக்கில் பெரும்பான்மையினரைத் தன் வசமாக்குகிறது. எந்த ஒரு உண்மையின் பெறுமதியும் அதன் சமூகச் சார்பாகவே தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்பது, சமூகத்தின் உடனடியான அங்கீகாரத்தை ஒரு உண்மையினதோ அதன் பெறுமதியினதோ அளவுகோலாக்கி விடாது. சமூகத்தின் விடுதலையும் உய்வும் அச் சமூகத்திலும் அது படைக்கும் இலக்கியங்களிலுந் தங்கியுள்ளது.

மலையகப் பெண்களும் மாற்றுத் தொழில்களும்

-மை.பள்ளீர்செல்வம்

இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கைக்காக அழைத்துவரப்பட்ட மலையக மக்களின் துயர்நிறைந்த வரலாற்றுப்பதிவுகளில் பெண்களின் நிலை மிகவும் மோசமானது. நீண்ட கடல்வழிப்பயணம், காடுகள், மலைகள், வெயில், மழை, குளிர் என காலநிலை சீற்றங்களுக்கு மத்தியில் தம் வாழ்க்கையை மலையக மண்ணில் அமைத்துக்கொண்ட இவர்கள், காடுகளை வெட்டி பெருந்தோட்ட பயிர்ச்செய்கைக்கு ஏற்றவகையில் இம்மண்ணை வளப்படுத்தி இலங்கையை பெருந்தோட்ட பயிர்ச்செய்கையின் ஏற்றுமதி நாடாக மாற்றுவதற்கான அவர்களின் உழைப்பு, வாழ்வியல் போராட்டம், சொல்லொணா துயர் நிறைந்தது. பஞ்சம், பசி, பிணி இவர்களை மேலும் வதைத்துப்போட்டது. பெரிய கங்காணிகளினதும் அவர்களின் கையாட்களினதும் வன்முறைகளும் வெள்ளைக்கார துரைமார்களின் எதேச்சதிகாரமும் இம்மக்களை மேலும் மேலும் அடிமைநிலைக்குத் தள்ளின. இந்நிலை இலங்கையின் சுதந்திரத்துக்குப் பின்பும் தொடர்ந்ததோடு இன்றும் கூட இதன் எச்சசொச்சங்கள் மாற்றுவடிவில் இம்மக்களை மிக அழுத்தி வருவதைக் காணலாம்.

நாட்டின் ஏனைய பகுதிகள் கல்வியில் மிக நீண்டகாலத்திலிருந்தே வளர்ச்சியடைந்து வந்தபோதும் மலையக மக்களின் கல்வி வளர்ச்சி 1970களிற்குப் பிறகு ஆரம்பிக்கின்றது. அதிலும் மலையகப் பெண்களின் கல்வி இன்னும் பல ஆண்டுகள் பிற்பட்டதாகும். இன அழிப்பு, மக்கள் தொகை குறைப்பு போன்ற நடவடிக்கைகள் பலவேறு வகையில் இம்மக்கள் மீது திணிக்கப்

பட்டதோடு பால் சமத்துவமின்மை உழைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொருளாதாரக் கட்டமைப்பு மலையகப் பெண்களின் முன்னேற்றத்துக்குத் தடையாக அமைந்தது. ஆரம்பக் காலங்களில் ஆண்களின் கடின உழைப்பை அடிப்படையாகக்கொண்டு குழந்தை பிறப்பதிலிருந்தே ஆண், பெண் ஏற்றத் தாழ்வு இருந்துவந்துள்ளது. குறிப்பாக ஆண்பிள்ளை பிறந்தால் அரைப் புசல் நெல்லும் பெண்பிள்ளை பிறந்தால் காலப் புசல் நெல்லும் வழங்கப்படுகிறது. எனினும் பின்னான காலங்களில் இந்த உழைப்புச் சுரண்டல் பெண்கள் மீது பாராபட்சமின்றி திணிக்கப்பட்டது. சும்பள நிர்ணய சபையினால் கம்பனி முறைமைகளில் திட்டம் ஒன்று கொண்டுவரப்பட்டது. அது நடைமுறைக்கும் வந்தது. இதன்படி மலையகப் பெண்கள் தேயிலைச் செடிகளிடையே களையெடுத்தல், பசளை இடுதல், தேயிலைக் கன்றுகளை நடுதல், தேயிலை தொழிற் சாலைகளில் தளிர் வாட்டமெடுத்தல், தளிர் பதனிடுதல், தேயிலை நிறுத்தல், தேயிலைத்துள் பொதி செய்தல் போன்றவற்றுடன் பிரதானமாக தேயிலை தளிர்களை பறித்தெடுத்தல் கடமைகளில் ஈடுபடுவது கட்டாயமாக் கப்பட்டது.

திட்டமிட்ட வகையில் உழைப்பை மட்டும் அடிப்படையாக வைத்து எவ்வளவு தூரம் உழைப்பை பிழிந்து எடுக்கமுடியுமோ அதில் கவனம் செலுத்திய வேலை கொள்வோர் இப்பெண்களின் நலனில் அக்கறை கொள்ளவில்லை. இடுப்பில் படங்கோடும், தலையில் கூடையோடும் மலைகளில் ஏறி, பள்ளங்களில் இறங்கி, விரலெல்லாம் வருவாக தேயிலைத்தளிர்களை கிள்ளி மழையில் நனைந்து, வெயிலில் காய்ந்து, அட்டைக் கடியோடும், கட்டைக் கிழித்த காயத்தோடும் குளிரில் நடுங்கி அன்றாடம் இவர்கள் உழைத்தாலும் தன் குடும்ப வறுமையை ஒட்டவோ வாழ்வில் உயரவோ பேசிய சம்பளம் இவர்களுக்கு கிடைத்ததில்லை. இந்நிலை வயது வேறுபாடின்றி எல்லாப் பெண்களுக்கும் ஒரேமாதிரியாகவே அமைந்தது. குறித்த வயதில் பெண்கள் தேயிலைத் தொழிலுக்காக பெயர்ப்பதிவதும் அவ்வாறு பெயர் பதிய வைத்தலே தமது கடமையென்றும் பெற்றோர்கள் நினைப்பதும் இதற்காக தொழிற்சங்கத் தலைவர்களின் உதவிகளை நாடுவதும் ஒரு மரபாக இருந்து வந்துள்ளது. அதே தோட்டத்தில் பிறந்த பெண் திருமணம் முடிந்து அங்கேயே வாழ்ந்தாலோ மாறாக திருமணம் முடித்து வேறு தோட்டத்துக்குச் சென்றாலோ அல்லது வேறு தோட்டத்திலிருந்து குறித்த தோட்டத்துக்கு வந்தாலோ தோட்ட வேலைகளுக்கு பெயர் பதிவது மிகக் கடினமான விடயமாகும். குழந்தை பிறப்பிற்கான விடுமுறை, பிரசவத்துக்கான நிதி வழங்குதல் போன்ற காரணங்களுக்காக தோட்ட நிருவாகம் பெயர் பதிவதை நிறுத்தியும், பிற்போட்டும் வந்ததுண்டு. இது போன்ற விடயங்கள் தோட்ட நிர்வாகிகளால் திட்டமிட்ட வகையில் நடைமுறைபடுத்தப்பட்ட வந்துள்ளது.

1970க்கு பின்னான ஒரு தசாப்தத்தில் இத்தகைய நிலையில் ஒரு மாற்றத்தை நாம் பார்க்க முடியும். 1970க்கு முன் தோட்ட பாடசாலைகளை அரசாங்கம் சுவீகரிப்பதற்கு முன் மலையகக் கல்வி தோட்ட நிருவாகத்திடமே ஒப்படைக்கப்பட்டது. உச்ச இலாபத்தை நோக்கமாகக்கொண்ட தோட்ட நிருவாகம் கல்வி தொடர்பாக போதிய கரிசனை காட்டவில்லை. கல்விக்கான செலவை ஒரு வீண்விரயமாக அவர்கள் கருதினர். கல்வியின் அடிப்படையில் உழைப்பாளர்களை பெற்றுக்கொள்வது சிரமம் என்ற நிலையாலும் கல்வி பற்றிய அக்கறையை தோட்ட நிருவாகம் கொண்டிருக்கவில்லை. எனவே, ஓர் ஆசிரியரைக் கொண்ட தோட்ட பாடசாலைகளே இருந்தன. இருந்த ஆசிரியரும் "பெரிய வாத்தியார்" என்ற பெயரில் மலையகப் பிள்ளைகளைத் தம் சொந்த வேலைகளில் ஈடுபடுத்தியதையும் கற்றல் கற்பித்தல் நடவடிக்கைகள் குறைவாக இருந்ததையும் சுட்டிக்காட்டலாம். இதன்படி பல பிள்ளைகளால் இப் பாடசாலைகள் நடாத்தப்பட்டதுடன் வீட்டு வேலைகளில் ஈடுபடுத்தல், மாடு மேய்த்தல், குழந்தைகளை பராமரித்தல், விறகு சேகரித்தல், மலைக்கு தண்ணீர் கொண்டு செல்லல் போன்ற நடவடிக்கைகளே மாணவர்களின் அன்றாடக் கடமைகளாக மாறின.

1973ம் ஆண்டுக்கு முன் 51.7 சதவீதமான மலையகப் பிள்ளைகள் பாடசாலை செல்லாதோராகவும் 40.6 சதவீதமானவர்கள் மட்டும் ஆரம்பக்கல்வி பெற்றோராகவும் இருந்ததுடன் 6.7 சதவீதமானோர் இடைநிலைக்கல்வி பெற்றோராகவும் இருந்ததுடன் சிரேஸ்ட இடைநிலைக்கல்வியை பெற்றவர்கள் 1.3 சதவீதமாகவும் இருந்தனர். இதில் பெண்களின் எண்ணிக்கையே கல்வியின் பங்களிப்பில் குறைவாக இருந்தது. எனினும் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் சுவீகரித்ததன் பின் பாடசாலைகள் தோட்டப்பிள்ளைகளுக்கான கல்வியை தேசிய மட்டத்தில் வழங்கி வந்தன. ஆசிரியர் பற்றாக்குறை, வளப்பற்றாக்குறை காணப்பட்டாலும் கூட இதற்கு பின்னான காலங்களில் கல்வியூடாக சமூக மாற்றம் ஏற்படத் தொடங்கியது.

மலையகப் பிள்ளைகளின் கல்வி வளர்ச்சியூடாக சிந்தனை மாற்றம் ஏற்படத் தொடங்குகிறது. தோட்டங்களில் பெயர் பதிந்து வேலை செய்வது பல்வேறு காரணங்களால் குறைவடைந்ததுடன் மாற்றுத்தொழில்களுக்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஒரு சிலர் ஆசிரியத்தொழிலிலும் இளைஞர்கள் பலர் கொழும்பு போன்ற நகரங்களில் சாதாரணத் தொழில்களிலும் இணையலாயினர். சில்லறைக் கடைகளில் உதவியாளர்களாகவும் உணவகங்களிலும், சந்தைகளிலும் இவர்கள் சிறுசிறு தொழில்களிலும் ஈடுபட்டனர். அதேபோல் பெண்பிள்ளைகள் வசதியான வீடுகளில் பணிப்பெண்களாக அமர்த்தப்பட்டனர். இதனுடாக மலையக மக்களின் வாழ்க்கைப்போக்கில்

சிறு மாற்றம் ஏற்பட்டதோடு மாற்றுத்தொழில்களுக்கான முனைப்பும் அதி கரித்தது.

1977ல் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையினூடாக விஸ்தரிக்கப்பட்ட தொழில் வாய்ப்புகளில் கீழ்மட்ட பணியாளர்களாக ஆண்கள் இணைந்துகொள்ள அநேக பெண்கள் மலையகத் தோட்டங்களிலேயே தமது தொழிலை மேற்கொண்டனர். தோட்ட நிருவாகத்தின் அதிகாரப்போக்கும் தொழில் ரீதியான முன்னேற்றமின்மையும் தன் குடும்ப வறுமையை போக்கிக்கொள்ள முடியாததன் காரணமாகவும் பெண்களுக்கான மாற்றுத்தொழிலுக்கான தேவை உணரப்பட்டாலும் பெருவாரியான சிறுமிகள் வீட்டு வேலைகளில் இணைக்கப்பட்டனர். இவர்களுக்கு நல்ல, உணவு நேரத்துக்கு கிடைத்தால் போதுமென்ற எண்ணத்தில் வேலைகளில் சேர்க்கப்பட்டதாக அவர்களின் பெற்றொர்களால் கூறப்பட்டாலும்கூட உண்மையில் அவர்களின் இயலாமையும், ஓரளவு வருமானத்தை எதிர்பார்ப்பதுமே வீட்டு வேலைக்காரிகளாக சிறுமிகளை தேடி மலையகத்தை நோக்கி வசதிபடைத்தவர்களின் படையெடுப்பு தீவிரமானதற்கான காரணமாக இருந்தது. எனினும் இவ்வாறு பணிப்பெண்களாக சென்ற பிள்ளைகளுக்கு அவர்களின் வயதுக்கு மீறிய வேலைகள் வழங்கப்பட்டதோடு எஜமானிய கொடுமைகளுக்கும், பாலியல் துஷ்பிரயோகங்களுக்கும், உழைப்புச் சுரண்டலுக்கும் ஆளாகினர். அவர்களுக்கான அடிப்படைத் தேவைகள் கூட பூர்த்திசெய்யப்படாத நிலையில் உடல், உள ரீதியான துன்புறுத்தல்களுக்கு ஆளாகியதோடு பல திடீர் மரணங்களும் சிலருக்கு ஏற்பட்டதுண்டு.

கட்டாயக் கல்வி, சிறுவர் உரிமை தொடர்பான விழிப்பும் சிறுவர்களை வேலைக்கு அமர்த்தல் தொடர்பான சட்டங்களும் மத்தியத்தர குடும்பங்களின் தோற்றமும் மலையக மக்களின் வாழ்வியலில் சிற்சில மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. ஒரு சில பெண்கள் ஆசிரியத்தொழிலில் ஈடுபட்டாலும்கூட அநேகரின் கல்வி நிலை கீழ்மட்டத்தில் இருந்ததன் காரணமாக இவர்களுக்கான மாற்றுத்தொழிலில் தெரிவு தொடர்பான பிரச்சினைகள் இருந்தவண்ணமே உள்ளன. 1990களில் இலங்கையில் தோற்றம் பெற்ற ஆடைத்தொழிற்சாலையின் வேலையே இவர்களுக்கான ஒரே தெரிவாக இருந்ததன் காரணமாக பல ஆடைத்தொழிற்சாலைகளில் பெண்கள் ஈடுபடத் தொடங்கினர். தோட்டப்புற வேலைகளில் பெண்களின் விருப்பம் குறைந்தமையும், உயர்கல்வியை நோக்கிய பெண்களின் முனைப்பும் தோட்டத்தொழில்களில் இருந்து மாற்றுத் தொழில் தேடுவதற்கான தேவையை ஏற்படுத்தியது.

ஆடைத்தொழிற்சாலைகளின் அபரிமிதமான வளர்ச்சி பெண்களின் தற்காலிக வேலைவாய்ப்பிற்கு பலமாக இருந்தாலும்கூட இது பெண்களின்

கல்வி வளர்ச்சிக்கு பாரிய தடையாக அமைந்தது. வேலை தொடர்பான ஆர்வம், குடும்பநிலை போன்ற காரணங்களினால் அவர்கள் இத்தொழிலை நோக்கி செல்லவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டிருந்தது. இலங்கையின் பொருளாதார கட்டமைப்பும் பெருந்தோட்டப் பயிர்களின் ஏற்றுமதியிலிருந்தது ஆடையுற்பத்திகளின் ஏற்றுமதியாக மாற்றம் அடைந்ததும் தேயிலைத்தோட்டங்கள் தனியார் மயப்படுத்தப்பட்டமையும் போன்ற காரணங்களினால் தேயிலைத் தோட்டங்களில் வேலைசெய்தவர்களின் வருமானம் ஆடைத்தொழிற் சாலைகளின் வருமானத்தைவிட ஒப்பீட்டளவில் குறைவாக இருந்ததன் காரணமாகவும் தோட்டத்துறையைவிட ஆடைத்தொழிற்சாலைகளையே கணிசமான பெண்கள் நாடினர். எனினும் அனேக பெண்கள் தோட்டத் தொழில்களில் தொடர்ந்தும் ஈடுபட்டுவந்தனர்.

கல்வியில் தொடர்ச்சியான வளர்ச்சி, மலையகப் பாடசாலைகளின் செயற்பாடு, மலையக பெண்களின் உயர்கல்வியை நோக்கிய ஈடுபாடு, மலையக கல்விக் கலாசாலைகளின் தோற்றம், ஆடைத்தொழிற்சாலைகளின் திடீர் வீழ்ச்சி, ஆடைத்தொழிற்சாலைகளில் தனியார் ஈடுபாடு போன்ற காரணிகள் மலையகப்பெண்களின் மாற்றுத்தொழிலுக்கான இன்னுமொரு தேடலை ஏற்படுத்தியது. கல்வித்தகைமை, அனுபவம், தொழிற்பயிற்சி என்பவற்றின் அடிப்படையில் பல பெண்கள் அரசாங்கத் தொழில்களில் இணையும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. பலர் ஆசிரியர்களாகவும், ஒருசிலர் வைத்தியர்களாகவும், சட்டத்தரணிகளாகவும், கல்வியலாளர்களாகவும், இலிகிதர் போன்ற தொழில்களையும் பெற்றனர். எனினும் பொதுவாக கல்வித்தகைமை, தொழிற்பயிற்சி, தொழில்வழிகாட்டல் சேவை என்பன குறைந்த மட்டத்தில் உள்ள மலையகப் பெண்கள் தனது தொழில் நிமித்தம் நகரங்களுக்குச் சென்று தனியார் நிறுவனங்களில் கீழ்மட்டத் தொழிலில்களில் இணையலாயினர். இந்நிலை தனியார் நிறுவன உரிமையாளர்களுக்கு குறைந்த மட்ட சம்பள ஊழியர்களை பெற்றுக்கொள்வதற்கான வாய்ப்பை ஏற்படுத்தியது.

இத்தகைய நிலையில் மலையக பெண்களின் இளம் பரம்பரையினர் தோட்டத்தொழில்களில் இருந்து விலகி மாற்றுத்தொழிலுக்கான முனைப்பில் ஈடுபட்ட நிலையில் மத்தியகிழக்கு நாடுகளுக்கு வேலை நிமித்தம் பணிப்பெண்களாக செல்கின்ற போக்கு அதிகரித்துள்ளதுடன் இது பாரிய சமூக பிரச்சினையாகவும் உருவெடுத்துள்ளது. ஆரம்ப காலத்தில் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு தொழிலாளர்களைக் கொண்டுவந்ததற்கு செயற்பட்ட "பெரியகங்காணிகளின்" வகிபாத்திரத்தைப் போல் இன்று மத்தியகிழக்கு நாடுகளுக்கு பெண்களை அனுப்புவதற்கான முகவர்கள் செயற்படுகின்றனர். தன்னுடைய வருமானத்திற்காக இப்பெண்களை வெளிநாட்டு வேலை

வாய்ப்பு முகவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கின்றனர். இதனுடாக இம் முகவர்களுக்கு இருவகையில் வருமானம் கிடைக்கின்றது.

கல்வி மட்டத்தில் குறைந்த, வெளியனுபவம் அற்ற இப்பெண்கள் பூரணமான வெளிநாட்டு அனுபவமற்ற நிலையில் தம் குடும்ப வறுமையைப் போக்கவும் அல்லது வெளிநாட்டு வேலை மோகத்தினாலும் தம் தொழிற்பாதுகாப்பு, தொழில் தொடர்பான முன்விபரம் எதுவுமற்ற நிலையில் மத்தியகிழக்கு நாடுகளுக்குச் சென்று பல சொல்லொணா துயரங்களுக்கும், இம்சைகளுக்கும், சிலர் பாலியல் துஷ்பிரயோகங்களுக்கும் ஆளாகின்றனர். சிலர் இதன் பொருட்டு இடைநடுவில் தன்நாட்டுக்கே திரும்பி வரவேண்டிய நிலையும் ஏற்படுவதுடன் ஏலவே செய்த தொழிலையும் இழந்து தொழிலற்ற நிலைக்கும், பலர் விரக்தி நிலைக்கும் தள்ளப்படுகின்றனர். வெளிநாடுகளுக்கு வேலை வாய்ப்புக்காகச் செல்கின்ற திருமணமான பெண்களும், திருமணமாகாத இளம் பெண்களும் இருவகையான சமூக பிரச்சினைகளுக்கு ஆளாகின்றனர்.

திருமணமாகாத இளம் பெண்கள் திருமணம் முடிக்க எத்தனிக்கின்ற போது இவர்கள் மீதான சமூகத்தின் பார்வை பிழையானதாகக் காணப்படுகின்றது. எனவே இவர்களுக்கான திருமணவாழ்க்கை ஒரு கேள்விக்குறியாக இருப்பதை அவதானிக்கலாம். மாறாக திருமணம் முடித்த குடும்பப் பெண்களின் நிலை வேறுவகையானது. தன் குடும்பத்தின் நிலையை மாற்ற பல்வேறு அர்ப்பணிப்புகளுக்கு மத்தியில் வெளிநாடு செல்லும் பெண்கள் பற்றிய துன்பகரமான நிகழ்வுகளை ஊடகங்கள் ஊடாக அறிந்தும் இவர்கள் வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பினை தேர்ந்தெடுப்பதை மாற்றுத் தொழில் தெரிவாகவே கொள்கின்றனர். வெகுஜன ஊடகங்கள் வெளிநாட்டு வேலை வாய்ப்பு தொடர்பான விடயங்களை ஒரு செய்தியாகவே பார்க்கிறதயன்றி அதனை ஒரு ஆய்வுரீதியான சமூக கருத்தாடலாக மக்கள் மத்தியில் கொண்டு வருவது குறைவு என்பதனாலும் வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பு பெற்றவர்கள் தம் அனுபவங்களை வெளிப்படையாகக் கூறாமல் மறைத்துவிடுவதாலும் வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பு முகவர்களின் பொய்ப்பிரசாரமும் இன்னும் இவர்களை வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பின் பால் கவர்ந்திழுக்கின்றன.

வெளிநாட்டு வேலைகளுக்குப் பணிப்பெண்களாகச் செல்லும் குடும்பப் பெண்கள் தம் குடும்பத்தின் கணவன் பிள்ளைகளை விட்டு நீங்கி தம் குடும்பத்தின் நிலையை பொருளாதார ரீதியாக உயர்த்தச் செல்கின்றனர். கணவன், மனைவி இல்லாத நிலையிலும், பிள்ளைகள், தாய் இல்லாத நிலையிலும் நீண்ட காலம் வாழ நேரிடுகின்ற போது பல கணவன்மார்கள் மனைவி

அனுப்பும் பணத்தை மதுவுக்காகவும் வேறு களியாட்டங்களுக்காகவும் செலவழித்துவிட்டுப் பிள்ளைகளை பட்டினி போடுவதுமுண்டு. சில கணவன் மார்கள் மறுமணம் செய்துக்கொண்டு தம் பிள்ளைகளை எந்தவித குடும்ப பாதுகாப்பும் அற்ற நிலையில் நட்பாற்றில் விடுவதும், தம் தங்கை தம்பி களை பார்த்துக்கொள்கின்ற பல சிறுமிகள் செவிலித்தாயா கவும் இருப்பதை சமூகத்தில் அவதானிக்க முடிகின்ற அதேவேளை இவர்கள் எின் கல்வி நிலை கேள்விக்குறியாக உள்ளதையும் பார்க்க முடிகின்றது. இப் பிள்ளைகள் பல துன்புறுத்தல்களுக்கும், பாலியல் துஷ்பிரயோகங்களுக்கும் உள்ளாவதுடன் இது சமூக ரீதியான பல்வேறு தீங்கான நிலைக்கு அவர்களை இட்டுச் செல்கின்றது. பிள்ளைகளுக்கு தாயின் மூலம் கிடைக்க வேண்டிய அன்பு, காப்பு, வழிகாட்டல் என்பவை அற்ற நிலையில் இப்பி ள்ளைகள் தீங்கான வாழ்க்கைமுறைக்கு தள்ளப்படுவதுடன் சிறு வயதி லேயே பாரிய சுமை களை இவர்கள் சுமக்க வேண்டியதாகின்றது.

சில தாய்மார்கள் தம்முடைய பிறந்த குழந்தைகளைக்கூட விட்டு விட்டு வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பிற்காக செல்வதுண்டு. மத்தியகிழக்கு நாடுகளுக் கான பணிப்பெண்களாக செல்வதன் மூலம் ஒருபுறம் நிதி ரீதி யான பங் களிப்பு கிடைத்த போதும் இது பெருவாரியாக எதிர் விளைவு களையே தோற்றுவிக்கின்றது. பல்வேறு சட்டத்திட்டங்கள் வெளிநாட்டு வேலை வாய்ப்பு தொடர்பாக விதிக்கப்பட்ட போதும் இவை வெளிநாட்டு வேலை வாய்ப்பு முகவர்களால் தந்திரமாக மீறப்பட்டு வருகிறது. கிராமசேவகர் அறிக்கை, பிரதேச செயலாளர்களின் அறிக்கை, பாடசாலை செல்லும் பிள்ளையாயின் அதிபர்களின் அறிக்கைகள் இருந்தும் கூட இவை எவ்வாறு நிகழ்ந்தேறுகின்றன என்பது பற்றி சம்பந்தப்பட்டவர்கள் வகைகூற வேண்டியவர்களாகின்றனர்.

மலையகப் பெண்களின் மாற்றுத்தொழில் தொடர்பான வரலாற்று சமூகப் பார்வை கடந்த மூன்று அல்லது நான்கு தசாப்தங்களுக்கு மட்டப்படுத் தப்பட்டது. மாற்றுத்தொழிலுக்கான முனைப்பு பல்வேறு காலக்கட்டங்க ளில் பல்வேறு வகைகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. இவை நிலையான மாற்றுத்தொழிலுக்கான தீர்வினை பெற்றுத்தரவில்லை. எனவே, கல்வி அபிவிருத்தி, தொழில்நுட்ப தொழில்சார் பயிற்சிகள், தொழில் வழி காட்டல்கள் பாராபட்சமற்ற வகையில் இவர்களுக்கு பெற்றக்கொடுக்க வேண்டியது காலத்தின் கட்டாயமாகும்.

இவர்களோடு கல்வி குறைந்த பெண்களுக்கான சுயதொழில் வசதிகளை அரசாங்கத்தாலும் இவர்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் தொழிற்சங்கங்

களாலும் முன்னெடுக்க வேண்டியதோடு இப் பெண்களுக்கான குடிசைக் கைத்தொழில், பண்ணை வளர்ப்பு, தேனீ வளர்ப்பு, காளான் உற்பத்தி, விவசாயம் போன்ற சுயதொழில்களில் இப்பெண்கள் ஈடுபடக்கூடிய வகையில் வசதி வாய்ப்புகளையும், பயிற்சிகளையும் அரசாங்கம் மேற்கொள்வதன் மூலம் இவர்களுக்கான வேலைவாய்ப்புகளை அதிகரிக்கமுடியும். மற்றும் கல்விக்கும், வேலை உலகுக்கும் நடைமுறைபால் இருக்கும் இடைவெளியை குறைத்தல் வேண்டும். ஆரம்பக்காலங்களில் க.பொ.த. சாதாரண தர தகுதியோடு வேலைவாய்ப்பு வழங்கப்பட்டது. பின்னர் இத்தகுதி க.பொ.த உயர் தரமாகவும் இன்றைய நிலையில் பட்டங்களும் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. கடந்த முப்பது வருடகால கல்வி வரலாற்றைக் கொண்ட இவர்களிடம் மேற்படி தகைமைகளை எதிர்பார்ப்பது பொருத்தமற்றதாகும். இவர்களுக்கு வேலையுலகினில் சலுகையை வழங்குவது இன்றியமையாததாகும். எனினும் மலையகப்பெண்கள் முனைப்பான செயலாக்கத்துடன் சமூகப்பார்வையில் முயற்சிகளை மேற்கொள்வது காலத்தின் தேவையானதுடன் சமூகமாற்றங்களுக்கான நேர்ப்பார்வையும், திராணியும் இவர்களுக்கு இன்றியமையாததாகும்.

மாற்றுத்தொழிலுக்கான தீர்வினை நாடவேண்டிய அதேவேளையில் பெருந்தோட்டத் தொழில்களை நம்பி இருக்கின்ற பெண்களுக்கு பெருந்தோட்ட தொழில்மேம்பாடுகளையும் சரியான சம்பளத்திட்டங்களையும் தொழில் பாதுகாப்பினையும் அரசாங்கம் உறுதிப்படுத்த வேண்டும். இவர்களின் காணிப் பிரச்சினைக்கு தீர்வு எட்டப்பட வேண்டும். பெருந்தோட்டங்கள் கம்பனி என்ற தனியார்மயத்திலிருந்து அரசுடைமையாக்கப்பட வேண்டும். இன்றைய நிலையில் இலங்கைப் பொருளாதாரம் சுற்றுலாத்துறையில் அதிக கவனம் செலுத்துகின்றது. அதேவேளை மலையகப்பெண்களின் பெருந்தோட்டத் தொழில்களிலும் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்துவது கடமையாவதுடன் இது தொடர்பான வெகுஜன போராட்டங்களையும் தொழிற்சங்கங்களும் சமூகவாதிகளும் இணைந்து மேற்கொள்ள வேண்டும். அத்தோடு மலையகப் பெண்களின் மாற்றுத்தொழில் தொடர்பான விடயம் தொடர்ந்தேர்ச்சியான தேடலாக அமையாமல் நிரந்தர தீர்வாக அமைவது அவசியமாகும்.

ஈதந்திர வீரன் சரதியல்:

இலங்கை வரலாற்றில் மாற்றி எழுதப்பட்ட ஒரு சகாப்தம்

-சை. கிங்ஸ்லி கோமல்

இலங்கைத் தீவின் எல்லாப் பகுதிகளும் பிரித்தானியக் கொலனிய ஆட்சியின் அடக்குமுறைக் கொடுமைக்கு உட்பட்டிருந்த காலத்தில், அந்நியர்களுடன் சமரசம் செய்து தங்களின் வாழ்வை மேலும் வளப்படுத்தியவர்கள் இருந்தனர். ஆதிக்கம் புரிந்த அந்நியர்களைத் துச்சமாக மதித்தவர்களும் இருந்தனர். அவர்களிற் சிலரால் இயல்பான வாழ்க்கை வாழ முடியவில்லை. அவர்கள் சில சூழ்நிலைகளில் வன்செயல்களிலும் குற்றச் செயல்களிலும் ஈடுபட்டனர். அவ்வாறானோரில் மக்களை நேசித்து அந்நிய ஆட்சியாளர்கட்கும் அவர்களுடைய மேட்டுக்குடி நண்பர்கட்கும் பகையாக இருந்தோரின் கதைகள் பல மறக்கப்பட்டுள்ளன. எனினும் சரதியல் என்பவனின் கதை சிங்கள நாட்டாரியலில் தொடர்ந்தும் வழங்கிவருகிறது.

எவ்வாறாயினும் சரதியல் செல்வந்தரிடம் பறித்து ஏழைகட்கு உதவிய ஒரு கொள்ளையன் என்பதற்கப்பால், இலங்கையின் வரன்முறையான வரலாறு சரதியலை இருட்டடித்துள்ளதாகவே கூறவேண்டும். அதன் காரணங்களை விசாரித்து ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது, இலங்கையின் உயர்குடியினரின்

மோசமான வர்க்க ஒடுக்குமுறையின் பங்கையும் காணலாம். பிரித்தானிய கொலனிக் காலத்தில், சிங்களச் சமூகத்தைக் கொலனிய ஆட்சியினருக்குக் காட்டிக்கொடுத்து அவர்களுக்கு அடிமைகளாக இருந்து சுகபோகம் அனுபவித்த முகாந்திரம், முதலி, விதான என்றவாறான பதவிகளைப் பெற்றவர்களும் ஆட்சியாளர்களுடன் இணங்கிநடந்த கொள்ளைலாப வியாபாரிகளும் கறுப்புச் சந்தை வியாபாரிகளும் தங்கள் சுயநலத்தாலும் வர்க்க நலன் சார்ந்தும் பல சமூகக்கேடான தீயசெயல்களைச் செய்துவந்ததை வரலாறு ஏற்கிறது. இனி இச்சூழலில் வளர்ந்த சரதியலின் கதையைப் பார்ப்போம்.

ஹதிசி அப்பு என்னும் வண்டியோட்டும் தொழிலாளிக்கும் பிசோஹாமி என்னும் பெண்ணுக்கும் 1832ம் ஆண்டு பிறந்த முதலாவது மகனான சரதியலுக்குப் பேதுரு, கேப்ரியல், மார்த்தா என்னும் மூன்று உடன்பிறப்புக்கள் இருந்தனர். சரதியலின் பெற்றோர் கண்டிக்கு மேற்கில் உள்ள மாவனெல்ல பிரதேசத்தின் உடவத்த கிராமத்தில் மொல்லிகொட எனும் பகுதியிலே குடிசைகட்டி வாழ்ந்துவந்தனர்.

சிங்களச் சமூகத்தில் வண்டியோட்டிகள் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தினராகவே கருதப்படுகிறார்கள். அவர்களைக் "கரத்த-காரயா" என்றும் "ஓய்" என்றுமே அழைப்பார்கள். ஹதிசி அப்பு மலையகத்தில் இருந்து கோப்பிக் கொட்டைகளை வண்டியிலேற்றிக் கொண்டுசெல்லும் கடினமான தொழிலைச் செய்து தனது குடும்பத்தை மிகவும் கஷ்டத்தின் மத்தியில் காப்பாற்றி வந்தான். தனது பொருளாதாரக் கஷ்டங்களுக்கு மத்தியிலும் தனது பிள்ளைகளைக் கல்வியில் முன்னேற்றவேண்டும் என்ற காரணத்தால் சரதியலை கிராமத்துப்பெளத்த ஆலயத்தில் கல்வி கற்கச் சேர்த்தான்.

வெள்ளையர்களுக்கு எதிரான விடுதலைக் கிளர்ச்சிகள் பற்பல ரூபங்களில் முன்னெடுக்கப்பட்டன. அமைப்பு ரீதியாகவும் தனிமனிதர்களாகவும் கிராமங்கள் குடும்பங்கள் என்ற அடிப்படையிலும் அவை முன்னெடுக்கப்பட்ட போதும், தனிமனிதப் போராட்டங்கள் பொதுவாக வெள்ளையர்களின் அடிவருடிகளின் சுரண்டலுக்கு எதிரானவையாகவே காணப்பட்டுள்ளன. சரதியலின் வாழ்க்கையும் அத்தகைய சுரண்டலுக்கு எதிரானதாகவே காணப்படுகிறது.

சரதியல் கல்விகற்பதை உயர்குலத்தினரும் பிரதேச வியாபாரிகளும் ஏற்று கொள்ள மறுத்தனர். அதனால் சரதியலுக்கெதிரான பொய்ச் சாட்சிகளைப் புனைந்து ரண்பண்டா என்னும் சகமாணவனுடன் சரதியலுக்கு ஏற்பட்ட ஒரு சாதாரணச் சண்டையைப் பெரிதுபடுத்தி, ரண்பண்டாவின் வெள்ளி

அரைநூண்கொடியை சரதியல் திருடினான் என்று பொலில் நிலையத் தில் புகார் செய்து, சரதியலைச் சிலகாலம் சிறைக்கொப்பித் திருடன் என்று முத்திரை குத்தினர். அதன் பின்பு, சரதியலால் கல்வியைத் தொடரமுடிய வில்லை. இருந்தும், பௌத்த விகாரையில் தனது வாழ்க்கையை ஆரம்பித்த சரதியல் பௌத்த பிக்குகளின் மத போதனைகளினூடாகத் தேசப்பற்றும் விடுதலை வேட்கையும் பெற்றான். அந்நிய ஆட்சியாளர்களின் அடிவருடிகளைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்ற வேகத்துடன் செயற்பட்ட அவன், பணம் படைத்தவர்களும் சுரண்டிப் பிழைப்பவர்களும் பதுக்கி வைத்திருந்த சொத்துக்களைச் சூறையாடி ஏழைகளுக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்தான். அக் காரணத்தால், சாதாரண ஏழைக் கிராமவாசிகள் மத்தியிலும் கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மத்தியிலும் சிறந்த மதிப்பையும் வீரன் என்ற பெயரையும் சரதியல் பெற்றான்.

இலங்கை வரலாற்றில் இருட்டடிக்கப்பட்ட பல பக்கங்கள் உள்ளன. முதலாவது சிங்கள வரலாற்று ஆவணமான மகாவம்சத்தினது தொடர்ச்சியான சூளவம்சம் கண்டி இராச்சியத்தின் இறுதி வரை விரிகிறது. சிலர் அது முழுவதையும் மகாவம்சமென்பர். அதன் பின்னர் வந்த சிங்கள வரலாற்று ஆவணங்களில் சரதியல் பற்றிய எப் பதிவுகளும் இல்லை. இங்கிலாந்தின் "றொபின் ஹூட்" எனும் மக்கள் ஆதரவுடைய கொள்ளைக் கூட்டத் தலைவனின் மலிவுப் பதிப்பான ஒரு கொள்ளைக்காரனாகவே ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் வாழ்ந்த சரதியலை நமது வரலாறு காட்டுகிறது. அதன் காரணங்களில் முக்கியமானவை சரதியல் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தில், உழைக்கும் வர்க்கத்தில் பிறந்ததும் சிங்களத் தலைமைகளாக இருந்து பிரித்தானியக் கொலனிய அரசுக்கு உதவிசெய்த சிங்கள நாட்டாண்மைமாருக்கு எதிராக இயங்கி ஏழைகளின் பணத்தைச் சுரண்டிய சுகபோகர்களின் பொருளைக் கொள்ளையடித்து மக்களுக்குக் கொடுத்ததும் எனலாம்.

மகாவம்சமும் சூளவம்சமும் பதியாத பல முக்கிய வரலாற்று நிகழ்வுகள் உள்ளன. மொத்தத்தில் வரலாறு என்பது மேட்டுக்குடிகளுக்கும் ஆட்சிபுரிந்த உயர் வர்க்கத்தினருக்கும் தேவையான விடயங்களை மட்டுமே பதிவுசெய்யும் ஆவணமாக அமைகிறது என்பதற்கு சரதியலின் வரலாற்றின் புறக்கணிப்பும் ஒரு உதாரணமாகும். சிங்களம் பேசிய ஒரு சிங்கள வீரனை வர்க்கம் காரணமாக இருட்டடித்த சிங்களப் பேரினவாதம் தமிழ் மக்களின் வரலாற்றையும் நாட்டின் தமிழர் ஆட்சிக் காலத்தையும் நாட்டைச் செழுமைப்படுத்திப் பொருளாதார வளர்ச்சியை ஏற்படுத்திய மலையகத் தமிழர்களின் வரலாற்றுப் பங்குகளை மூடி மறைக்கத் தயங்காது என்பதை இங்கு நாம் புரிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இலங்கை வரலாற்றில் மிக முக்கியமான பொலிஸ் தினம் மார்ச் 21ம் நாளிற் கொண்டாடப்படுகிறது. அது ஏழைகளின் தோழன் வீர சரதியலைக் கைது செய்யச் சென்று உயிரிழந்த பொலிஸ் உத்தியோகத்தனின் இறந்த தினமாக வரலாற்றில் பதியப்பட்டுள்ளது. அன்றைய நாளில், இலங்கையின் அனைத்துப் பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்களும் அரச தலைவர்களும் சலாமிட்டு மரியாதை செலுத்துவது சுதந்திர வீரனும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராளியுமான வீர சரதியலைக் கைதுசெய்யப் போய்ச் சாவைத் தழுவிவனுக்கேயாகும். எவ்வாறாயினும், மேற்கண்டவாறு, சரதியலின் பெயரைத் தாமெழுதிய வரலாற்றிலிருந்து அகற்றியவர்களால் வரலாற்றிலிருந்து சரதியலை அகற்ற இயலாது போனமை ஒரு முரண்நகை எனலாம்.

சரதியலின் வரலாறு சிங்கள மக்களிடையே இன்னமும் நாட்டார் வழக்காற்றில் தனது சுவட்டை ஆழப் பதித்து நிற்கிறது. சரதியலின் கதை மட்டுமன்றி, சரதியலின் மறைவிடமாயிருந்த மலையும் இன்று கூடுதலாகப் பேசப்படுகின்றன. எனினும் சரதியலை புரன் அப்பு, கொங்கலேகொட. பண்டா போன்றோருடன் ஒரு தேசிய வீரனாக வைத்துக் கருதும் நிலையை நாம் எட்டவில்லை. சரதியலை ஒரு கொள்ளைக்காரனாக நோக்குவதிலிருந்து இலங்கை வரலாறு தன்னை விடுவிக்க வேண்டும்.

பெண் தலைமைத்துவச் சவால்கள்

-சந்திரலேகா கிங்ஸ்லி

சவால்களுக்கு முகங் கொடுத்தல் என்பது மிகவும் சுருக்கமான இலங்கையின் தேசிய கல்வி இலக்குகளில் ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது. மாற்றங்களுக்கு இணங்கி அவற்றை முகாமை செய்யக் கூடிய வகையிலும் துரித மாற்றங்களையும் சிக்கல்களையும் எதிர்பாராத சூழ்நிலைகளையும் சமாளிக்க இயலுமையை விருத்தி செய்யுமாறு தனி நபர்களை வலுவூட்ட வேண்டிய தேவை சமூகத்திற் காணப்படுகிறது. அதை நிறைவு செய்யக் கூடிய கல்வி முறை எமக்குத் தேவை என்பதும் மேற்கூறியதினின்று நாம் உணரலாம்.

பொதுவாகவே சவால்களை எதிர்கொள்ள வேண்டிய தேவை ஆண், பெண் இருபாலாருக்கும் இருக்கின்ற பொழுதிலும், ஒரு ஒடுக்கப்படும் சமூகப் பிரிவினரான பெண்கள் தாம் இன்னமும் சரியாக இனங்காணாத உரிய முன்னெடுப்புக்களையும் எத்தனங்களையும் உந்தமுடியாத நிலையில், அவர்களை எதிர்நோக்கும் சவால்கள் மிக அதிகமானவை. அதுவும் பெண் தலைமைத்துவத்தின் சவால்கள் விருத்தியடைந்த அமைப்பு முறையற்ற சமூகங்களிற் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் காரணிகளோடு தொடர்புடையதாகவே கல்வி அமைகின்றது.

தலைமைத்துவம் என்பது "ஆள்" தன்மை புலப்படுத்தும் ஆளுமையினூடாக தெளிவடையும் புலப்பாடாகும். ஆளுமை என்பது பால்நிலை கடந்த "ஆள் தன்மை" கொண்டதாக அமைதல் மிக அவசியமாகும்.

அவ்வாறே, தலைமைத்துவமென்பது பால்நிலை பேசாத பண்புகளைக் கொண்டிருப்பதும் எதிர்கால மானுட விருத்திக்கு வித்திடக் கூடிய அம்சமாகும். சமூகத் தளங்களில் தலைமைத்துவம் பற்றிப் பேசும் பொழுதும் எழுதும் பொழுதும் அதில் “ஆண்” மையப்பட்ட கருத்துநிலை இன்றும் இருந்து வருவதைப் பெண் ஒடுக்குமுறையின் அடையாளமாகவே கொள்ளவேண்டும். “ஆண்” மையப்பட்ட தந்தைவழி “ஆண்” சமூக அடையாளம் இன்றும் நமக்குள் ஊறிவிட்டிருப்பதற்கு இதுவுமொரு அடையாளமாகும். ஆனால் கல்வி, அரசியல், பொருளாதாரம் ஆகிய சமூகத் தள அமைப்புகளிற் பால்நிலை சாராத “ஆள்” நிலை கொண்டதாகத் தலைமைத்துவத்தை மாற்றியமைப்பது எதிர்கொள்ள வேண்டிய ஒரு சவாலாகும்.

பொதுவாகப் பெண் தலைமைத்துவங்களை ஏற்கமுடியாத நிலை, மேலைத் தேயச் சமூகங்களை விடக் கீழைத்தேயச் சமூகங்களில், குறிப்பாக ஆசிய, அதிலும் தென்னாசிய, நாடுகளின் சமூகங்களில் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. அதேவேளை அவற்றை வென்றெடுக்கும் தேவையும் அறிவார்ந்த நோக்கும் பெண்களுக்கு அவசியப்படுகிறது. பெண் கல்விக்குள் அவற்றைச் சரியான கருத்தியலாகப் புகுத்துவது பெண் ஒடுக்குமுறையை முறியடிக்கும் நிலைமைகளைத் தோற்றுவிக்கக்கூடிய காரணியாகும்.

சிக்கல்களையும் எதிர்பாராத நிலைமைகளையும் சமாளித்தல் என்பது, தகவல், நிகழ்வுகள், மாற்றங்கள் என்பவற்றை உள்வாங்குவதுடன் அவற்றைச் சரியான முறையில் எதிர்காலச் சந்ததிக்கு வழங்கி, அதனூடாகச் சமூக அபிவிருத்தியையும் மனிதகுல அபிவிருத்தியையும் ஏற்படுத்துவதாகும். பெண் தலைமைத்துவச் சவால்கள் இதற்கு விலக்கல்ல. பெண் என்பவள் தலைமைத்துவச் சவால்களை வெல்லுமாறு தகவல், மாற்றங்கள், நிகழ்வுகள் பற்றிய அறிவியல் வழியமைந்த கருத்தியல்களைப் பெற்றுக் கொள்வதும், பரிமாறுவதும் பெண் ஒடுக்கு முறையை எதிர்க்க உதவும்.

சிந்தனையில் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்கள், ஆயுதங்களால் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்களினும் வலியனவாக அமைந்த சரித்திரச் சான்றுகளை நாம் கடந்த காலங்களிற் கற்றுள்ளோம். எனவே பேசப்படுகின்ற பெண் தலைமைத்துவங்கள், எந்தச் சமூகத்திலும் அடிப்படைச் சிந்தனை மாற்றத்தில் அக்கறை கொண்டனவாயும் அதனூடாக வெல்லக்கூடிய சூழ்நிலைகளை உருவாக்குவனவாயும் அமைவதற்கான பெண் சூழ்நிலைகள் உருவாக்கப்படல் வேண்டும். மாற்றங்களில் சரியான திசையை புரிந்துகொள்ளவும் அவற்றுக்கான முன்னெடுப்புகளை முறையாக செயற்படுத்தவும் பெண் தலைமைத்துவங்கள் தம்மை வலுப்படுத்திக் கொள்வது அவசியமாகும்.

உலகின் நிகழ்வுகள் பொதுவாக ஒரு இயங்குநிலைச் சக்தியுடன் படிப்படியாக வளர்ச்சிக்குட்பட்டுக் காணப்படுகின்றன. சமூக அமைப்பில் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத பெண் தலைமைத்துவச் சவால்களின் இயங்குநிலையும் அவ்வாறாகவே கருதப்படுகின்றது. அவற்றை எதிர்கொள்ள வேண்டிய செயற்பாடுகளும் ஒரு கிரமமான இயங்குநிலையுடன் தொடர்பு கொண்டே அமையும். எனவே படிப்படியாகக் கல்வி, பொருளாதார, அரசியல், சமூக அமைப்பு மாற்றங்களுக்கூடாக அவற்றை மாற்ற வேண்டிய நிலைமை காணப்படுகின்றது. பெண்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றதான ஆழமான, அகலமான கல்விவழியான சிந்தனை மாற்றமே அதற்கு அரசியலை விட வலிய அடிப்படையாக அமையும். அது அரசியல் பொருளாதாரங்களில் ஏற்படுகின்ற சடுதியான மாற்றங்களை விடப் பலமானதாயும் அமையும்.

பொதுவாகவே இலங்கை உட்பட்ட தென்னாசிய நாடுகளில் அமைப்பு முறைகளில் பெண்களுக்கான சம அந்தஸ்து, சம வாய்ப்பு, சமத்துவம், சமநீதி என்பன அடிப்படையான மாற்றங்களுக்கு உட்படும் பொழுதே அது பெண்களுக்கான தலைமைத்துவங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் மனப்பக்குவத்தை விஸ்தரிக்கும். அதிலும் இலங்கையில் இன, மத, பிரதேச ரீதியிலும் இந்த தலைமைத்துவங்களின் சவால்கள் மாறுபடுவதைக் காணமுடிகின்றது. தலைமைத்துவத்தினை ஏற்றுக்கொள்வதில் இன, மத, பிரதேச நிலைப்பாடுகள் தமக்குள் கொண்டுள்ள அரசியல், பொருளாதாரம், மதம், கலாசாரம் சார்ந்த கருத்தமைவுகளும் தாக்கம் செலுத்துவதைக் காணலாம்.

பெண்ணுக்கான அடையாளம், புரிதல், ஏற்றுக்கொள்ளல் என்பன சரியான நிலைப்பாட்டில் சமூகத்தில் அழுத்தப்படும் பொழுது பெண் தலைமைத்துவமும் ஏற்கப்படுவதாகவும் ஈர்க்கப்படுவதாகவும் அமையும். உலக சமூகத்தில் பெண்ணுக்குக் கௌரவமான இடத்தைக் கொடுத்தல் என்பது, நவீன அறிவுக்கு உகந்த வகையில் சுதந்திரமான உலக நோக்கை உருவாக்குமாறும் கல்வியின் இன்னொரு இலக்காகச் சமூகத்தில் சுதேசிய, விதேசிய அறிவை விமர்சன ரீதியில் மதிப்பிட்டு நவீன அறிவியலுக்கு ஏற்ற சுதந்திரம் கொண்ட மானுடத்தினை உருவாக்குமாறும் சுதந்திர உணர்வுமிக்க பெண் விடுதலையை உருவாக்குவதையே குறிக்கும்.

விருத்தியடைந்த சமூக அமைப்பு என்பதும் பண்பட்ட மானுடத்தின் வெற்றி என்பதும் அரு பாலினரும் சார்ந்த அறிவுலகின் சகல துறைகளையும் உள்ளடக்கியதாகும். பெண் தலைமைத்துவத்தின் சவால்களை முன்னெடுக்கும் வலிமையை முழு உலகும் உணரும் போது உலக மானுட தலைமைத்துவம் உலகை வெல்லும். இயந்திரங்களன்றி மானுடம் உலகை வெல்ல வேண்டிய காலம் இதுவாகும்.

தெய்வச் செயல்

-தி. சி. ஜெகேந்திரன்

நான் தென்னிலங்கைக்கு ஓரிரு தடவை தான் போயிருக்கிறேன். சுனாமிக் குப் பிறகு நான் சென்ற வருட முடிவில் தான் முதன் முறையாகக் காலிக்குப் போயிருந்தேன். அங்கு பழைய நண்பர் ஒருவரைச் சந்தித்துவிட்டு மாலைப் புகையிரதத்தில் கொழும்பு நோக்கிப் பயணமானபோது என்னுடைய இருக்கைக்கு முன்னால் இருந்த இருக்கையில் சீன-ஜப்பானியத் தோற்றமுள்ள ஒருவரும் அவருக்கு அருகாக ஓர் உள்ளூர்க்காரரும் அமர்ந்திருந்தனர். எனது இருக்கை ஜன்னலோரமாக இருந்தது. எனக்கு அடுத்த இருக்கையில் இன்னொரு வர் வந்து அமர்ந்தார். அவரும் உள்ளூர்வாசி தான்.

புகையிரதம் போய்க்கொண்டிருந்தபோது சுனாமியால் பாதிக்கப்பட்ட சில வீடுகள் இன்னமும் திருத்தாமற் கைவிடப்பட்ட நிலையில் தெரிந்தன. அப்போது அவற்றைச் சுட்டிக்காட்டியவாறு எனக்கு முன்னால் அமர்ந்திருந்தவர் அந்த வீடுகளில் இருந்தவர்கட்கு இன்னமும் அங்கு மீளுவதற்குத் துணிவில்லாமல் அப்படியே கைவிட்டுவிட்டார்கள் என்று விளங்கப்படுத் தினார். அவர் ஆங்கிலத்திற் கதைத்ததால் அவர் என்னிடம் பேசினாரா அல்லது எனக்கு அருகில் இருந்தவரிடம் பேசினாரா அல்லது தனக்கு அருகில் இருந்தவரிடம் பேசினாரா என்று விளங்கவில்லை. சீனரோ ஜப்பானியரோ என்று நிச்சயமில்லாதவர் அரைத்தூக்கத்தில் இருந்தார் போலிருந்தது. அவர் எதுவுமே சொல்ல வில்லை.

எனக்கு முன்னாலிருந்தவர் சொன்ன விடயம் பற்றி மேலும் அறிய விருப்பமாயிருந்ததால் அவரிடம் மேலும் விசாரித்தேன். சுனாமி ஒரு புகையிரதத்தைப் பாதையிலிருந்து விலக்கிக் கவிழ்த்தது முதலாகப் பல்வேறு சேதங்களையும் வேளைக்குச் சுனாமி எச்சரிக்கை கிடைக்காததால் ஏற்பட்ட உயிரிழப்புக்களையும் பற்றி விபரமாகப் பேசினார். நானும் எனக்குத் தெரிந்த வடக்குக் கிழக்குக் கரைப்பகுதிச் சேதங்களைப்பற்றியும் சுனாமிக்குப் பின்னரான நிவாரணப் பணிகளின் சுணக்கங்களால் மக்கள் பட்ட சங்கடங்களைப் பற்றியும் நான் கேள்விப்பட்டதைச் சொன்னேன். எனக்கு அருகில் இருந்தவர் அம்பாறை மாவட்டத்தவர். அவர் சுனாமியின் அரசியற் பரிமாணங்களைப் பற்றி கொஞ்சம் விபரமாகப் பேசினார். கேள்விப்படாத பல விஷயங்களை அவர் விளக்கியபோது அரசியல் என்பது அரசியல்வாதிகட்கு மட்டுப்பட்ட விஷயமல்ல என்பது எனக்குக் கொஞ்சம் தெளிவாகியது.

பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதுதான் அன்று சுனாமி தாக்கிய ஒன்பதாவது ஆண்டு நிறைவு என்பது என்னுடைய நினைவுக்கு வந்தது. எங்களில் எவருமே நேரடியாக சுனாமியால் பாதிக்கப்படவில்லை என்பதால் விடயங்களை உணர்ச்சிவசப்படாமல் நிதானமாகவே பேசிக்கொண்டிருந்தோம். என்றாலும் செய்தித்தாள்களிலும் தொலைக்காட்சியிலும் கண்ட விஷயங்கள் எங்கள் அடிமனங்களில் அப்போதும் ஒரு துன்ப உணர்வைத் தூண்டிக்கொண்டிருந்தன. சிறிது நேரத்தில் கதை சுனாமியில் அகப்பட்டு உயிர்தப்பியவர்களைப் பற்றியும் தற்செயல் நிகழ்வு எதனாலோ அகப்படாது தவறியவர்கள் பற்றியும் போயிற்று. பிறகு தெய்வ வலிமையைப் பற்றி என் முன்னாலிருந்தவர் பேசத் தொடங்கினார். புகையிரதம் தாண்டிச் சென்றுகொண்டிருந்த அம்பலாங்கொடவுக்கு சிறிது வடக்கிலான பகுதியில் ஒரு முழுக் கடற்கரை அயலிலிருந்த அத்தனை வீடுகளும் சேதமடைந்தபோதும் அங்கிருந்த பாரிய புத்தர் சிலையும் அதற்கு மேலாக அமைத்திருந்த கவிகையும் எப்படி ஒரு சேதமும் இல்லாமற் தப்பின என்று அவர் விளக்கினார்.

நானும் என் பங்கிற்கு எப்படிக்கிழக்குக் கரையோரத்தில் பலவிதமான சேதங்களின் நடுவில் பிள்ளையார் கோவில்கள் சேதமடைந்தபோதும் பிள்ளையார் மட்டும் பத்திரமாக வீற்றிருந்த கதையைச் சொன்னேன். இந்த நிலையில் எனக்கு முன்னால் அமர்ந்திருந்தவர் விழித்துக்கொண்டார். அவருக்கு எங்களுடைய உரையாடலிற் பெரும்பகுதி இல்லாவிட்டாலும் சிறுபகுதியாவது கேட்டிருக்க வேண்டும்.

எங்களைப் போலல்லாது அவர் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டு தன்னுடையகதையைத் தொடங்கினார். நாங்களும் எங்களை அறிமுகப்படுத்த

தினோம். அவர் தன்னுடைய பெயர் டேவிட் என்றார். தான் தாய்வானிலிருந்து இலங்கைக்குப் புத்த கோவில்களைப் பார்த்துப்போக வந்திருப்பதாகவும் மலையகம், அனுராதபுரம், தம்புள்ள, பொலன்னுவப் பகுதிகளையெல்லாம் பார்த்துவிட்டு இப்போது தான் தெற்கே பயணம் முடித்துக்கொண்டு திரும்புவதாகவும் விளக்கினார்.

டேவிட் என்ற பெயருடன் ஒரு சீன பௌத்தர் இருக்க முடியுமா என்று யோசித்தேன். அதற்குள் “நீங்கள் கிறிஸ்தவர் தானே?” என்று எனக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த பேனார்ட் அவரைக் கேட்டார். “அப்படியில்லை. நம்முடைய நாட்டில் அமெரிக்கர்கள் பலகாலமாகச் செல்வாக்குடன் இருப்பதால் வசதிகாக எல்லோரும் எல்லோரும் ஒரு ஆங்கிலப் பெயரை வைத்துக் கொள்வோம். வெளியில் மட்டும் தான் அந்தப்பெயர் புழங்கும். நமக்குள் நம்முடைய பெயர்கள் தான் புழங்கும்” என்று டேவிட் விளக்கினார்.

“நீங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த விஷயங்கள் மிகவும் சுவாரசியமாயிருந்தன, தொடர்ந்தும் சொல்லுங்கள்” என்று எங்களை ஊக்குவித்தார்.

எங்களுக்கும் உற்சாகம் மேலிட்டதால் சுனாமிச் சேதங்களின் நடுவே தப்பிப் பிழைத்த புத்த சிலைகளது கதைகளைக் கொஞ்சம் அலங்கரித்து டேவிட்டின் அருகில் அமர்ந்திருந்த சுமதிபால விஸ்தாரமாகப் பேசினார்.

பேர்னாட் தனது பங்கிற்கு எப்படிக் கரையோரத்து மாதாங்கோயில்கள் பலவும் சேதமில்லாமற் தப்பின என்று விளக்கினார். நம்மிடையே ஒரு முஸ்லிம் இருந்திருந்தால் அவரும் தப்பிப்பிழைத்த பள்ளிவாசல்களைப்பற்றி ஒரு பட்டியலிட்டிருப்பார்.

நான் சும்மா விடுவேனா? கிழக்குக் கரை நெடுகிலுமுள்ள பல்வேறு கோயில்களில் விக்கிரகங்களெல்லாம் எவ்வாறு ஆடாமல் அசையாமல் இருந்தன என்று பட்டியலிட்டு வைத்தேன். டேவிட் இடையிடையே ஒவ்வொரு கடவுள் சிற்பத்தைப் பறியும் என்னிடம் விளக்கம் கேட்டார். கடவுள்களுக்கு இரண்டுக்கு மேற்பட்ட கைகளும் பிள்ளையாருக்கு யானைத் தலையும் ஏன் என்று கேட்டதற்கு நான் சொன்ன விளக்கங்கள் அவருக்குப் பிடிபட்டிராது என்று தான் நினைத்தேன். என்றாலும் மறுப்புப் பேசாமல் கடவுளர்களின் உறவுமுறை பற்றி அக்கறையுடன் விசாரித்தார்.

சுமதிபாலவுக்கு இடையில் ஒரு சந்தேகம் எழுந்தது. புத்தகோயில்களைப் பார்க்க வந்த ஒரு சீனப் பௌத்தருக்கு எப்படி இலங்கையில் பௌத்த

தர்கள் வழிபடும் கடவுள்களான பிள்ளையர், கதிர்காம சுவாமி போன்றோரையெல்லாம் தெரியாமலிருக்கும் என்று அவர் யோசித்திருக்கவேண்டும்.

“நீங்கள் ஒரு பௌத்தர் தானே” என்று கேட்டார்.

டேவிட் அதற்கு “அப்படியும் சொல்லலாம். நாங்கள் பலவிதமான புத்தாக்களையும் வணங்குவோம். நமக்கு வேறுவிதமான தேவதைகளும் உள்ளன. எங்களுடைய நம்பிக்கைகளில் தாவோ, பௌத்தம், கன்பியூசியஸ் சிந்தனை போலப் பலதும் கலந்திருக்கும். முழுமையான பௌத்தர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அநேகரல்ல. ஐப்பான் பௌத்தச் செல்வாக்கும் இருக்கிறது” என்று விளக்கிக்கொண்டு போனார்.

நாங்களும் குறுக்குக் கேள்விகள் மூலம் எங்கள் சந்தேகங்களைத் தீர்த்துக் கொண்டோம். நேரம் கடந்ததே தெரியவில்லை. புகையிரதம் கல்கிசையைத் தாண்டிய நிலையில், டேவிட் “நானொரு அற்புதத்தைப் பற்றிச் சொல்லலாம் என நினைக்கிறேன். அது எனது ஊரில் நடந்தது” என்று தொடங்கினார்.

“எங்கள் ஊரிற் பிரபலமான ஓர் ஆலயம் இருந்தது. அதன் நடுவில் ஒரு தேவதை ஒன்றின் பழைய சிலை ஒன்று இருந்தது. எல்லாரும் எப்போதாவது அங்கு போய் அந்த தேவதைக்கு மரியாதை செலுத்தி வருவார்கள்.”

“உங்களுக்குத் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன். நமது பிரதேசத்தில் பூமிநடுக் கங்கள் அடிக்கடி நிகழும். பொதுவாக அதிகம் சேதமிராது. என்னுடைய ஊரிற் சில வருடங்களுக்கு ஒருமுறையாவது பூமி நடுங்கும். ஆனால் அது இரண்டு மூன்று ரிக்டர் வலிமைக்கும் மேற் போகாது. ஒரு தடவை மிகவும் வலிமையான நடுக்கம் நிகழ்ந்தது. சிலர் ஐந்து அல்லது ஆறு ரிக்டர் வலிமையானது என்றார்கள். எனக்கு நிச்சயமில்லை. ஆனால், எல்லாக் கட்டடங்களும் கொஞ்சம் நடுங்கின. வீடுகள் சேதப்பட்டாலும் எதுவும் இடிந்து விழவில்லை. யாருக்கும் ஒரு காயமும் இல்லை.”

“நமது கோயிலில் இருந்த தேவதையின் தலைக்கு மேலிருந்த நடுக்கூரை மட்டும் இடிந்து விழுந்தது.”

“தேவதையின் சிலை மட்டும் சேதமில்லாமற் தப்பியிருக்கும்?” என்று நான் குறுக்கிட்டேன்.

“இல்லையில்லை. தேவதையின் சிலை விழுந்து சிதறிவிட்டது.” என்றார்.

நாங்கள் ஒன்றுமே பேசவில்லை.

“இதில் என்ன அற்புதம்?” என்று நான் என்னுள் நினைத்துக்கொண்டேன்.

“அந்தத் தேவதை நிலநடுக்கத்தின் முழுப் பாதிப்பையும் தானே ஏற்று ஊரைக் கேடில்லாமற் பாதுகாத்து விட்டதாக எங்கள் மக்கள் நம்புகிறார்கள்” என்று சொல்லி முடித்தார்.

“எங்கள் தெய்வங்கள் தங்களை மட்டும் காப்பாற்றிக் கொள்கின்றன, உங்கள் தெய்வங்கள் தங்களை அழித்து மக்களைக் காப்பாற்றுகின்றன” என்றேன்.

“எங்கள் அரசியல்வாதிகளும் தங்களை மட்டுமே காப்பாற்றுவதுபோல” என்று சுமதிபால தொடர்ந்தார்.

“எங்கள் அரசியல்வாதிகளும் உங்கள் அரசியல்வாதிகள் போலத்தான்” என்று டேவிட் சொல்லி முடிக்க, கோட்டை புகையிரத நிலையம் நெருங்கிவிட்டது.

நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் எங்கள் பைகளை எடுத்துக்கொண்டு இறங்க ஆயத்தமானோம்.

புதைகுழி

-க. தணிகாசலம்

இந்திரா மதிய உணவுக்கான சமையல் வேலைகளில் வேகமாக ஈடுபட்டிருந்தாலும் அவளது மனம் மட்டும் அன்று நடைபெற இருந்த காணாமற் போனோரின் ஆர்ப்பாட்டம் பற்றிய எண்ணத்திலேயே அமிழ்ந்திருந்தது. கோழி தன் குஞ்சுகளை காப்பதற்காக மறைவிடத்தை நோக்கி அவைகளை கூட்டிச் செல்வது போலவே போரின் அச்சத்தால் துரத்தப்பட்டு வன்னி வரை பிள்ளைகளையும் இழுத்துக் கொண்டு அவள் இடம்பெயர்ந்து சென்றாள். முள்ளிவாய்க்காலில் போர் முடிவடைந்த பின்னரும் இன்றுவரை அதன் அச்சமும் துயரும் தொடர்வதாகவே அவள் உணர்ந்தாள். பட்டப் பகலில் கண்களுக்கு முன்னால் அவள் கதறி அழுது தடுக்கவும் விசாரித்துவிட்டு விடுவதாக இழுத்துச் செல்லப்பட்ட அவளது பதினெட்டு வயது மகனை நாலு ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியும் இதுவரை அவள் காணவில்லை. காணாமற் போன தனது மகனுக்காக நாலு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக பூசா முகாம் முதல் அனைத்து முகாம்களுக்கும் அலைந்து திரிந்திருக்கிறாள். அவர்களை மீட்பதற்காக எல்லா இடங்களிலும் நடைபெற்ற அனைத்து ஆர்ப்பாட்டங்களிலும் தவறாது கலந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவள் நாலு ஆண்டுகளாக நிரப்பிக் கையளித்த பத்திரங்கள் ஏராளம். ஆனால் அவைகளால் இதுவரை எந்தப் பயனும் அவளுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அன்று பிரிட்டிஷ் பிரதமர் யாழ்ப்பாணம் வருகிறார், அவருக்கு முன்னால் அழுது குழறி ஆர்ப்பாட்டம் செய்தால் ஏதாவது நடக்கும் என காணாமற் போனவர்களின் பெற்றோர்களுக்கு அதன் ஏற்பாட்டாளர்கள் நம்பிக்கை ஊட்டி இருந்தனர். ஆனால் மகனை விடுவிப்பதற்காக எல்லா நடவடிக்கைகளிலும் உணர்வுபூர்வமாகவே கலந்து கொண்ட இந்திரா அந்த ஆர்ப்பாட்டத்தில் கலந்து கொள்வதா விடுவதா என்ற மனப்போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

மேசன் தொழிலாளியான அவளது கணவன் இருதய நோயினால் இறந்து ஐந்து ஆண்டுகள் ஆகியிருந்தன. ஒரு தொழிலாளியாக இருந்த போதும் பத்

திரிகைகள் புத்தகங்கள் படிப்பதும், சமூக அரசியல் பணிகளில் ஈடுபடுவதுமே அவனது வாழ்வாக இருந்தது. வடபகுதியில் நடந்த தீண்டாமைக்கு எதிரான போராட்டம் முதல் சமூக அநீதிகளுக்கு எதிரான போராட்டங்கள் அனைத்திலும் அவன் முன்னணியில் நின்று செயற்பட்டிருந்தான். இதனால் சிறை வாழ்க்கையையும் அவன் அனுபவிக்க வேண்டியிருந்தது. இவை யாவும் அவனிடம் ஒரு சமூக அரசியல் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தி இருந்தது. இந்திராவையும் சகதோழியாக அவைகளில் பங்குகொள்ள வைத்ததுடன் சமூக அரசியல் விடயங்களை அவளுடன் கூடி விவாதித்து முடிவெடுக்கும் பழக்கத்தையும் அவன் கொண்டிருந்தான். இதனால் இன்றுவரை கணவனைப் போலவே பத்திரிகை புத்தகங்களை வாசிப்பதுடன் சமூகப்பணிகளிலும் அவள் தன்னால் இயன்றவரை பங்குகொண்டு வந்தாள். காணாமற் போன அவளது மகனிடம் கூட அந்தப் பண்புகள் இருந்தன. அத்தகைய சூழலில் வளர்ந்த எதையும் சரிபிழை எது என ஆராய்ந்து முடிவெடுக்கும் அந்த உணர்வே அன்றைய ஆர்ப்பாட்டத்தில் கலந்து கொள்வது பற்றிய கேள்வியை அவளிடம் எழுப்பி இருந்தது.

“இந்திரா அக்கா இந்தாங்கோ பேப்பர்”

“கையிலை வேலையா இருக்கிறன் பிள்ளை உதிலை வைச்சிட்டுப் போம்”

பக்கத்து வீட்டுக்காரருடன் பங்காக காசு போட்டு எடுக்கும் பத்திரிகையை அவர்கள் படித்து முடிந்ததும் கொண்டுவந்து கொடுப்பார்கள். அன்றைய ஆர்ப்பாட்டத்தைப் பற்றிய செய்தியைப் பார்க்கும் எண்ணத்துடன் கறியைக் கூட்டி அடுப்பில் வைத்துவிட்டு அடுப்படியை விட்டு வெளியே வந்து பத்திரிகையை எடுத்து விரித்தாள். ஆர்ப்பாட்டம் பற்றிய செய்தி வந்திருந்தது. அதையும் விட மனிதப் புதைகுழியில் இருந்து எலும்புகளை அகழ்ந்தெடுக்கும் செய்தி படத்துடன் வந்திருந்தது. அதனைப் பார்த்ததும் அவள் அதிர்ச்சி அடைந்தாள்.

“பிள்ளை அடுப்பை ஒருக்காப் பாரும்”

படத்துடன் கூடிய அந்தச் செய்தியைப் படிப்பதனால் எழும் மன உணர்வை மகனிடம் மறைப்பதற்காக விறாந்தையில் புத்தகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவளிடம் சொல்லிவிட்டு முற்றத்தை நோக்கி நடந்தாள். அங்கு மரநிழலில் போடப்பட்டிருந்த பழைய கதிரையில் அமர்ந்து பத்திரிகையைப் புரட்டினாள். புதைகுழிகள் எங்கு தோண்டப்பட்டாலும் அதுபற்றிய செய்திகள் அவளது மனதில் கலக்கத்தை ஏற்படுத்தி விடும். புதைகுழிகளுக்குள் தோண்டி எடுக்கப்படும் அந்த எலும்புகளுக்கு உரியவர்கள் யார்? அந்த நிலை

க்கு ஆளாக முன்னர் எத்தகைய சூழலில், எவ்வகையான கொடுங்கள் வேதனைகளை அனுபவித்து அவர்களது உயிர் பிரிந்திருக்கும் என்று எண்ணி அவள் வேதனைப்படுவாள். அத்துடன் அவைபற்றிய செய்தி வந்த நாட்களில் இரவு நேரங்களில் எலும்புக்கூடுகள் எழுந்து நடமாடுவதாகவும், கீச்சிட்ட ஒலியில் அவளுடன் எதையோ உரையாட முனைவதாகவும் கனவில் கண்டு உறக்கமின்றி அவதிப்படுவாள். அவளுக்குக் கனவுகள் பற்றி ஓரளவு தெளிவும், பேப்பிசாசுகளில் நம்பிக்கையின்மையும் இருந்ததனால் தன்னைத் தானே திடப்படுத்திக் கொள்வாள், இன்று வழமையை விட அதிகமாகவே புதைகுழியைப் பற்றிய செய்தி அவள் மனதில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தி இருந்தது.

புதைகுழிகள் பற்றிய செய்திகள் வரும்போதெல்லாம் அவளது கணவன் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இருந்தே அடிக்கடி கூறிவந்த அந்தக் கவிதை வரிகள் அவளது நினைவுக்கு வரும்.

“கொள்கையிலே தடுமாறும் துப்பாக்கி குறிதவறும்,
எமக்கெதிராய் எதிரிகளை உருவாக்கி அணிதிரட்டும்,
புதைகுழியாய் எமது நிலம் ஆகும்,
புத்துலகும் வெறும் கனவாய்ப் போகும்”

அர்த்தமுள்ள அந்த வரிகள் அந்தப் புதைகுழிக்கு மட்டுமல்ல அன்று நிகழ இருக்கும் ஆர்ப்பாட்டத்துக்கும் கூட பொருந்துவதாக அவள் உணர்ந்தாள். புதைகுழி நோக்கிய அந்த அரசியலை ஆரம்பித்து வைத்தவர்களே பிரித்தானிய கொலனித்துவ வாதிகள்தான் என்பது அவள் அறிந்ததுதான். அறுபது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும் இன்றும் அவர்களிடம் கையேந்தும் நிலைக்கு அவர்கள் உள்ளனரென்றால் வெவ்வேறு வடிவங்களில் தொடரும் அந்த அமைப்பு அவளது கணவன் கூறுவதுபோல எவ்வளவு வலுவானது என உணர்ந்தாள். அதை எதிர்ப்பதற்கு மக்கள் பலத்தை நம்பாமல் முள்ளிவாய்க்காலின் அழிவின்போதும் நம்பி ஏமாந்த அதே ஆதிக்க சக்திகளிடமே தொடர்ந்தும் மக்களை நம்பிக்கை வைக்கச் சொல்வது எவ்வளவு ஏமாற்றானது என எண்ணினாள். முள்ளிவாய்க்காலில் மக்கள் பட்ட அவலங்களையும் இழப்புக்களையும் அவர்களுள் ஒருத்தியாக இருந்து அனுபவித்து மகனையும் பறிகொடுத்த அவளிடம் அதுபோன்ற பல கேள்விகள் எழுவதில் நியாயமிருந்தது. இதுவரை கண்டுபிடித்த புதைகுழிகளை விட இன்னும்பல புதைகுழிகள் பல இடங்களிலும் இருக்கலாம் என்ற எண்ணம் அவளை அச்சமடைய வைத்தது.

தாங்கள் வருடக்கணக்காகத் தேடி அலையும் பிள்ளைகள் எங்குமே இல்லை என்றால் ஒரு வேளை தனது மகனும் அவனைப்போல் காணாமல் போன பிள்ளைகளும் கூட இதுபோன்ற புதைகுழிகளுக்குள் புதைக்கப்பட்டிருப்பார்களோ என்று அவள் ஒருகணம் எண்ணியபோது துயரத்தால் அவளது நெஞ்சு கனத்து அவதிப்பட்டாள். கட்டுப்படுத்த முயன்றபோதும் விம்மலும் அழுகையும் அவளிடம் பீறிட்டு உடைப்பெடுத்தது. தனிமையில் இருந்து தேம்பி அழுதாள்.

“ஐயோ ராசா... நான் ஏன் இப்பிடி எல்லாம் நினைக்கிறன்... நீ உயிரோடை இருப்பாய் அப்பு... எப்பிட்யும் உன்னை நான் காணுவன் ராசா”

தனக்குள் தானே மெதுவாக வாய்விட்டுப் புலம்பினாள். அவள் இப்படியெல்லாம் எண்ணி அவலப்படுவதற்கு காரணம் இருந்தது. அவளைப்போன்று காணாமல் போனவர்களின் உறவினர்கள், தாய்மார்கள் பலர் அவளுக்கு முன்னால் ஆற்றாமையில் அடிக்கடி கூறும் வார்த்தைகள் அவளது நினைவில் பதிந்திருந்தன.

“காணாமல் போறதெண்டது எவ்வளவு பெரிய அவலம். ஆராவது செத்துப்போனால் அதுகளின்ரை கடமையளைச் செய்துபோட்டு ஆறியிடலாம். இது காலம் முழுதும் எங்கை இருக்குதுகளோ? ஏன்ன பாடுபடுகுதுகளோ எண்டு நினைச்சு நினைச்சு வேதனைப்பட வேண்டி இருக்கு”

“செத்துப்போச்சுதுகள் எண்டு ஒரு அடையாளத்தைக் காட்டினாலாதல் அந்திரட்டி திவசமெண்டு செய்துபோட்டு மனமாறலாம்.. உங்கை செத்தவையோடை எல்லாரும் உடன் கட்டை ஏறுகினமே? வாழ்நாள் முழுதும் அதுகளை யோசிச்சு யோசிச்செல்லே நாங்கள் செத்துக்கொண்டிருக்கிறம்”

தங்களது பிள்ளைகள் இப்படி காணாமல் போவதற்கும் புதைகுழிகளுக்குள் தள்ளப்படுவதற்கும் காரணமானவர்கள் தண்டிக்கப்படவேண்டும் என்பதில் மற்றவர்களைப் போலவே அவளுக்கும் உடன்பாடு இருந்தது. ஆனால் அநியாயங்களுக்காலானவர்களை தீர்ப்பளர்களாக காட்டி மக்களை நம்பவைப்பதையும் அவர்களிடம் மண்டியிட வைப்பதையும் அவள் விரும்பவில்லை. அதனால்தான் அவள் அன்றைய ஆர்ப்பாட்டத்தில் கலந்து கெள்ளாமல் விட நினைத்தாள்.

அவள் அடுப்படியில் வைத்துவிட்டு வந்த கைத்தொலைபேசி ஒலித்தது. “அம்மா மீனா அன்ரி எடுக்கிறா”

மீனாவும் காணாமல்போன ஒரு பிள்ளையின் தாயார்தான். பிள்ளைகளைத் தேடும் நடவடிக்கைகள் எல்லாவற்றிலும் எங்கு சென்றாலும் ஒருவருக்கு ஒருவர் துணையாக இருவரும் கூடிச் செல்வது வழக்கம். இந்திராவுடன் இப்படி நெருங்கிப் பழகியதிலிருந்து அவளிலும் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. அதுவரை அவள் அறியாத பல விடயங்களை இந்திராவிடம் இருந்து அவள் கற்றுக் கொண்டாள்.

“ஹலோ அன்ரி.. இண்டைக்கு ஆர்ப்பாட்டத்துக்கு வருவியள்தானே”

“வராமல் விடுவம் எண்டுதான் யோசிக்கிறன்”

“போனிலை விரிவாக கதைக்கேலாது அன்ரி எதுக்கும் வீட்டிலை நில்லுங்கோ நான் உங்கைதான் வந்து கொண்டிருக்கிறன்”

அவளது உரையாடலில் இருந்து அவள் ஆர்ப்பாட்டத்துக்கு போவதற்குத் தயராகவே வருகிறாள் என்பதை இந்திரா புரிந்து கொண்டாள். அவள் வருவ தற்கிடையில் மதிய உணவை முடித்துக்கொண்டு அவளுடன் கதைப்ப தற்கு தயாராக இருக்கும் நோக்குடன் பத்திரிகையை மடித்து கையில் எடுத்த துக் கொண்டு கதிரையை விட்டு எழுந்தாள். அடுப்படியை நோக்கி நடந்த அவள் மகளோடு சேர்ந்து உணவை உண்டாலும் சரியாக உணவை உண்ண முடியாத அளவிற்கு காணாமற்போன மகனின் நினைவு அவளை ஆட்கொண் டிருந்தது. பாதி உணவை மூடிவைத்துவிட்டு வெளியே வந்தாள்.

தெருப்படலையை திறந்து கொண்டு மீனா வந்துகொண்டிருந்தாள். அவள் முற்றத்தில் வரும் பொழுதே அவளை இந்திரா வரவேற்றாள்.

“வாங்கோ மீனா”

“என்னன்ரி முகம் நல்லா வாடிக் கிடக்கு.. மகனைப்பற்றி யோசிச்சி ட்டியனோ?”

“ஓம் மீனா இண்டைக்குப் பேப்பர் பாத் நீரே? புதைகுழிக்கை இருந்து எலும்புக் கூடுகள் எடுக்கிறாங்களாம்”

“ஓம்... அன்ரி அதைப் பார்த்து நீங்கள் ஏன் அன்ரி குழம்பிறியள்.. எங்களு க்கு புத்திமதி சொல்லி தெம்பூட்டுற நீங்களே குழம்பினால் நாங்கள் எல்லா ரும் சேர்ந்து ஒப்பாரி வைக்க வேண்டியதுதான். எங்கடை பிள்ளையள் உயி ரோடைதான் இருக்கும்.. அதைப்பற்றி யோசிக்காமை இப்ப வெளிக்கிடுங் கோ”

“நான் இண்டைக்கு வராமை விடப்போறன்”

“அன்ரி.. உவங்கள் எல்லாரும் சேர்ந்துதான் எங்கடை பிள்ளையளுக்கு அழிவுகளைக் கொண்டு வந்தவங்கள் உவங்கடை காலிலைபோய் நாங்கள்

விழக்கூடாது... ஆனால், நாங்கள் தனிய நிண்டு என்ன அன்றி நடக்கப்போ
குது... சனத்தோடை நிக்கவேணும் எண்டு நீங்கள்தானே சொல்லுவியள்."

மீனா தன்னைப் போலவே எதிர்ப்புணர்வை வெளிப்படுத்தி நிதானமாகக்
கதைத்து இந்திராவின் மனதில் சிறிதளவாவது நம்பிக்கையையும் உற்சா
கத்தையும் ஏற்படுத்த உதவியது, அவளது முடிவு அவளுக்கும் நியாயமாகப்
பட்டது. இந்திரா உடையை மாற்றிக் கொண்டு அவளுடன் புறப்பட்டாள்.

பிரதமர், விளையாட்டரங்கில் ஹெலியில் வந்து இறங்கலாம் என்ற ஊகம்
எல்லோரிடமும் இருந்தது. அதற்கேற்ற தயாரிப்பு நடவடிக்கைகளையே
எல்லோரும் மேற்கொண்டனர். வழமைபோல பாதுகாப்புப் படையின
ரின் குவிப்பு, உளவுப்படையினரின் மோப்பங்கள், மிரட்டல்கள், அரசுக்கு
ஆதரவாக திரட்டப்பட்டோரின் நடவடிக்கைகள் எல்லாம் நடந்து கொண்
டிருந்தன. பிரதமர் ஹெலியில் வராமல் பலாலிவீதி வழியாக வந்து யாழ்,
நூலகத்தில் தமிழ் தலைவர்களைச் சந்தித்துவிட்டு வெளியேறினார்.
இதனை அறிந்த ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் நூலக வாயிலை நோக்கி நகர
முற்பட்டனர். அவர்களது நகர்வை தடுப்பதற்காக பேருந்து ஒன்று குறுக்கே
விடப்பட்டிருந்தது. அதைமீறி அவர்கள் செல்ல முற்பட்டபோது அவர்கள்
தடுக்கப்பட்டனர்.

"எங்கள் பிள்ளைகளை எங்களுக்கு காட்டு"

"எங்களது பிள்ளைகளை எங்களிடம் தா"

காணாமற் போனவர்களின் தாய்மார்கள், மனைவியர்கள் கோசங்கள் இட்டுக்
கதறி அழுதபடி தடைகளை மீற முயன்றனர். படையினருக்கும் அவர்களுக்
குமிடையே முறுகல் நிலை ஏற்பட்டது. தாய்மார்கள் சிலர் காயமடைந்தனர்.

வழமையாக அவர்களைப் போலவே முன்னணியில் நின்று தீவிரமாக தடை
களை மீறி ஆர்ப்பாட்டம் செய்யும் இந்திராவும், மீனாவும் அவர்கள் கதறி
அழும் காட்சியைக் கண்டு விம்மிப் பொருமி அழுதபடி மௌனமாக நின்றார்
கள். அவர்கள் ஆர்ப்பாட்டத்தில் கலந்து கத்திக்குழறிப் புரளாது நின்றதனால்
காணாமல் போனவர்களின் நினைவாக தாய்மார்கள் கைகளில் ஏற்றிவைத்
திருந்த மெழுகுவர்த்திகளின் ஒளி இன்னும் அவர்களது கைகளில் மட்டும்
அணையாமல் இருந்தது.

வெறுங்கல்லும் வேட்டை நாய்களும்

-சு. தவச்செல்வன்

சரியாக ஆறு மணி. சூரியன் அந்த மலைகளின் இடுக்கில் இன்னும் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறான் என்பது போல அவ்விடமெங்கும் மங்கலான இருட்டுக் கவ்வியிருந்தது. சிறிய சத்தங்கள் கூடத் தொலைந்துபோன அந்தக் காலைப் பொழுதில் இருட்டைக் கிழித்துக்கொண்டு செல்லும் இருசோடி பாதச் சுவடுகளின் அரவம் விடியலை துரிதப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. “வெரசா வாடி கலியாணத்துக்கு போறமாரிதான் ஓவுட்டு நட” என்று கடுகடுத்துக் கொண்டு எட்டி எட்டி நடந்தான் கந்தசாமி. பத்தடிக்கு பின்னால் சாரியை தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு தொங்குதொங்குன்னு நடந்துகொண்டிருந்தான் காமாட்சி, கந்தசாமி வெள்ளையும் சொள்ளையும் உடுத்தியிருந்தான். கையில் பெரிய கருப்புக் குடை. காமாட்சியும் காலத்துக்கேத்தாப் போல சீக்குயின் சாரியொன்றை சுருட்டிக்கொண்டுதான் மினுக்மினுக்கென்று ஓடியோடிப்போகிறான். எப்படியாச்சும் “ஆரர மணிக்கு எடுக்குற அந்த பஸ்ஸ புடிச்சிப்புடனும்” என்ற கந்தசாமியின் நோக்கம் நிறைவேறினாற் போல பஸ் ஸ்டாண்டில் பஸ் நின்று கொண்டிருந்தது. அதுக்கு முன்னுக்குள்ள மொடக்கில் தண்ணிக்கானு பக்கத்தில் உள்ள கருப்புசாமி கோயிலை பார்த்து ஒரு கும்புடு போட்டுவிட்டு ரெண்டு பேரும் பஸ்ஸில் ஏறினார்கள்.

கந்தசாமியைக் கண்டதும் “வாடா கந்தா... வா நேரத்துக்கு வந்துட்டயே, சீட்ல ஒக்காந்துக்க” என்று அவனது தோட்டத்து நண்பன் சுந்தரம் கந்தசாமியோடு குலாவிக்கொண்டான். காமாட்சி ஒரு ஜன்னலோரம் பார்த்து உட்கார்ந்து

கொண்டதும் அவளருகில் வந்து அமர்ந்தாள் சந்தரத்தின் மனைவி அன்னம்மா. காமாட்சி கையில் வைத்திருந்த பாக்குத் தோலை எடுத்துப் பற்களைத் தேய்த்துக் கொண்டே "இன்னெக்கிதா வீட வளிக்கலாம்னு இருந்தே அடுப்பு மொழுவனும்னு இருந்தே எங்க ஓங்கண்ணேதா இங்க கூப்பீட்டு வந்துட்டதே" என்று அங்கலாய்த்தாள். "நா மட்டு என்னா வீடல உடுப்பு துணிமணி அவனோ குமிஞ்சி கெடக்கு தொவைக்க. இந்த மனுசனுக்கெங்க அது தெரிய போவுது" என்று சகட்டுமேனியாய்ப் பேசினாள் அன்னம்மா. தமது கணவன் மார்களை ஒருவர் பேச்சில் ஒருவர் நொந்து கொண்டனர்

ஒரு தாளை வைத்து ஆட்களின் பெயர்களை சரிபார்த்துக்கொண்டிருந்த கண்ணாயிரம் தலைவர் "இந்தா கந்தா... ஒனக்கு, இது காமாட்சியுட்டு." என்று இருநூற்றைம்பது வீதம் ஐநூறு ரூபாவை எண்ணிக் கையில் கொடுத்தார். கந்தசாமி இருநூற்றைம்பதை எடுத்துக்கொண்டு இருநூற்றைம்பதைக் காமாட்சியின் கையிலேயே கொடுத்தான். பஸ் முழுதும் வெறும் கறுப்பு மனிதர்களும் அவர்களின் வெற்றிலை சிவந்த சிரிப்பொலிகளும் கூச்சலும் கும்மாளமும் பரவின. "எல்லா வந்தாச்சா? எடுங்கப்பா பஸ்ல." என்று தலைவர் கண்ணாயிரம் சத்தம் போட்டார்.

அந்த பஸ் ஒரு மே தினக் கூட்டத்துக்குச் சென்று கொண்டிருந்தது. இடையிடையே ஒவ்வொரு ஸ்டாண்டிலும் ஆட்கள் ஏறி பஸ்ஸை நிரப்பினர். கண்ணாயிரம் தலைவரிடம் பணத்தை வாங்கியவர்கள் பலவாறு கதையளக்கத் தொடங்கினார்கள். "கண்ணாயிரண்ணே, ஒனக்கு நல்ல வாசி இல்லை யாண்ணே" என்றவர்கள் தான் அதிகம் "தலவரே இன்னொரு ஏரணுத்தம்பது சேத்து குடுத்தா என்னா?" என்றான் முனுசாமி. "சேத்து தாரே. ஓவுட்டு இன்னொரு பொண்டாட்டியும் சேத்து கூப்பீட்டு வாரியா?" என்ற தலைவரின் வார்த்தையைக் கேட்டு பஸ் முழுதும் பயங்கர சிரிப்பொலி பரவியது. "போன மாசோ திருவுலாவுக்கு கண்டது. அப்பறோ இன்னக்கிதா ஒன்னிய காங்கு-ரே" என்றான் முனுசாமி கந்தசாமியை பார்த்து. பக்கத்து தோட்டத்து ஆளுக-ளும் கல்கந்தை தோட்டத்தவர்களுக்கு அறிமுகமானவர்களாக இருந்ததால் பஸ் கலகலப்பாகவே இருந்தது. கண்டக்டரும் டிரைவரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்து அலுத்துக்கொண்டார்கள்.

பேருந்து வேகமாக மல்கெலியா, நோர்வூட், டிக்கோயா நகரங்களைக் கடந்து பறந்து கொண்டிருந்தது. இடையே தலைவர் கண்ணாயிரம் வாங்கி வைத்திருந்த மூன்று போத்தல்களை உடைத்துக் கொஞ்சமாக பரிமாறினார், நாய்க்கு உசிக் காட்டுவதுபோல. கந்தசாமியும் வாங்கி மடக்கென்று வாயில் ஊற்றிவிட்டுக் காமாட்சியின் முகத்தைச் சாடையாக கவனித்தான். அவள் பற்களைக்

கடித்துக்கொண்டு “வீட்டுக்கு வா, ஒனக்கு வச்சிக்கிறேன்” என்றதைக் கேட்டதும் வெடுக்கென்று திரும்பிக்கொண்டான். இப்போது காளை மாட்டின் வாலை முறுக்கிவிட்டது போல் பஸ் இன்னும் களைகட்டத் தொடங்கியது. தோட்டத்திலுள்ள பல பிரச்சினைகளை அவர்களது வாய்கள் அவிழ்க்கத் தொடங்கின. “வரவர வேலநாள் கொறையுது” “சம்பளத்த இப்படி கூட்டி வச்சிருக்கானுங்க” “தேல தோட்டத்த மூடப் போறாங்களாம்” “வெலவாசி கண்டவாக்குல ஏறுது” என்றெல்லாம் பல குரலொலிகள் பேருந்தின் நான்கு சக்கரங்களுக்குமேற் சுழன்றன.

தலைவரின் பதாகையுடன் கட்சிக் கொடியையும் தொண்டர்களையும் தாங்கிச் சென்ற பேருந்து, மே தினக் கூட்டத்திற்குள் ஊர்ந்து ஓரமாக நின்றது. எல்லோரும் அடிச்சிப்பிடிச்சிக் கொண்டு இறங்கினார்கள். முதல் நாள் கந்தசாமி முதலியோர் தேடிக்கட்டிக்கொடுத்த மாலையுடன் கண்ணாயிரம் அந்த இடத்திலிருந்து மாறினார். கந்தசாமி காமாட்சியுடன் ஒரு ஓரத்தில் போய் நின்றான். தூரத்தே மேடையில் தலைவர் பேசிக்கொண்டிருந்தார். “தொழிலாளிய யாராலு ஏமாத்த முடியாது” “தோட்ட தொரயோ கம்பனிக்காரனுங்களோ யாரும் எனிய மீறி மயிரக்கோட புடுங்க முடியாது”, “நாங்க எப்போது உங்களுக்கு பக்கபலமா இருப்போம்” என்று ஆவேசம் பொங்கும் அவரது பேச்சைக் கேட்டு ஒவ்வொரு வசன முடிவிலும் கைத்தட்டலும் விசில் சத்தமும் நகரமெங்கும் எதிரொலித்தது.

தலைவரின் பேச்சைக் கேட்டு உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் கந்தசாமியும் கை தட்டி, “ச்சா எப்புடிப் பேசறாரு” என்று புல்லரித்துக் கொண்டான் தலவர் பேச்சு முடிய, அவர்கள் சென்ற பஸ்ஸுக்கு சாப்பாட்டுப் பார்சல்களைக் கொண்டு வந்தார்கள். பார்சல்கள் வழங்குவதற்குத் தலைவர் கண்ணாயிரம் வந்தார். “தலவரே நம்ம கட்டுன மாலய போட்டாச்சா?” என்றான் கந்தசாமி. “எங்கப்பா போடுறது? ஒன்னா, ரெண்டா, அங்கத்தா குமிஞ்சி கெடக்கே வாங்கி வச்சிக்கிட்டாங்க” என்று சொல்லி கந்தசாமியின் கைகளில் ரெண்டு பார்சல்களை கொடுத்தான். சாப்பாட்டு பார்சல்களை ஒரு பஸ் சீட்டில் வைத்தவாரே சாப்பிட்டுவிட்டு “இங்கனயே ஒக்காந்துரு சட்டுன வாரேன்” என்றவன் பொசுக்கென்று பஸ்ஸைவிட்டு இறங்கி சுந்தரத்துடன் ஓடினான். காலையில் கொடுத்த இருநூத்தைம்பதைப் போட்டு இருவரும் கொஞ்சம் ஏற்றிக் கொண்டார்கள்.

கூட்டம் முடிந்து பேருந்து புறப்படத் தொடங்கியது. கூட்டத்துக்கு சென்ற ஆட்கள் எல்லோரும் பதமாகி விட்டனர். “முனுசாமியும், ராஜும் எங்க போனாய்ங்க?” “இந்த பயலுங்கள இன்னு கானோமே” என்று தலவரும்

டிரைவரும், கண்டக்டரும் பேருந்தை ஸ்டார்ட் பண்ணிவைத்தவாறு காத்திருந்தார்கள். “அவிங்க இப்போ வரமாட்டானுங்க. நம்ம போவோ எடுங்க பஸ்ஸ்” என்றார் தலைவர் கண்ணாயிரம். டிரைவர் வேகமாக மிதிக்கத் தொடங்கினான். கிரகணம் தோன்றியதைப்போல திடீரென்று இருட்டத் தொடங்கியது. கந்தசாமி காமாட்சியின் தோளில் கையைப்போட்டுக் கொண்டான். சாப்பிட்டதும் போட்ட வெற்றிலையை மென்றுகொண்டே வந்த காமாட்சி இப்போதுதான் ஜன்னலைத் திறந்து அதைத் துப்பினாள். கந்தசாமியின் எண்ணெயெல்லாம் இப்போது காமாட்சியிடமுள்ள இருதூற்றைம்பது ரூபாவின் மேலாக இருந்தாலும் அவளது மார்புகளுக்கிடையில் கையைப் போட்டு எடுக்கவும் முடியாது அவளும் அதைக் கொடுக்கமாட்டாள் என்பது அவனை இன்னும் தூங்கச் செய்தது. பேருந்து ஏழரை மணியளவில் நோரலுட்டை வந்தடைந்தது. தலைவர் கண்ணாயிரம் பேருந்தைக் கொஞ்சம் நிறுத்தி வீட்டிற்கு ஏதேதோ வாங்கி கொண்டார்.

அதற்குள்ளாக சுந்தரம் கந்தசாமியை கூட்டிக்கொண்டு எங்கோ போய்வந்தான். பஸ் மறுபடியும் புறப்படத்தொடங்கியது. இப்போது காலையைப் போலன்றி பஸ்ஸும் சோபையிழக்கத் தொடங்கியது. ஆண்கள் எல்லோரும் தலையைக் கவிழ்த்துக்கொண்டனர். சிலர் அவர்களது பெண்டாட்டிகளின் மடியிலும் தோளிலும் சாய்ந்து கொண்டனர். அந்தப் பேருந்தில் பெண்கள் மட்டுமே இப்போது நிதானத்துடன் அமர்ந்திருந்தார்கள். மருண்ட அவர்களது விழிகள் ஜன்னலில் தெரியும் இருட்டில் தொலைதூர வெளிச்சத்தை மட்டுமே அவதானித்துக் கொண்டிருந்தது. பேருந்து காற்றை கிழித்துக்கொண்டு சென்று மஸ்கெலியா நகரையும் தாண்டி மல்லியப்பு சந்தியை அடைந்தது. திடீரென்று பரவிய கூச்சல் ஒலிகளால் உறங்கிக்கொண்டிருந்த அனைவரும் திடுக்கிட்டு எழுந்து பார்த்தனர். எதிரே குறுக்காக இன்னொரு பேருந்து அது வேறொரு மேதின கூட்டத்திற்கு போய்வந்திருந்தது. தலைவர் கண்ணாயிரம் முன்னுக்கு வந்து கதவு வழியே பார்த்தார். எதிரேயுள்ள பேருந்திலிருந்து “சலங் குடுத்து தப்பு வாங்குனே டன் டன் டன்” என்று தம்மையும் தமது கட்சித் தலவரையும் நக்கல் பாட்டு பாடுவதாகவும் கூச்சல் போடுவதாகவும் உணர்ந்த கண்ணாயிரத்துக்குக் கோபம் கண்களை பொத்துக்கொண்டிருந்தது.

உடனே தமது ஆட்களை ஏவிவிட்டார். “ஆம்பளைகளா இருந்தா பஸ்ஸு வுட்டு எறங்கி வந்து பாருங்கடா?” என்று கூக்குரலிட்டார். வாய்த் தர்க்கம் முற்றியதைப் பார்த்த டிரைவரும் கண்டக்டரும் பஸ்ஸில் உள்ளோரை சமாதானப்படுத்திப் பேருந்தை எடுக்க முயன்றனர். “உம்ப பஸ்ஸெக்க கனிங்கொல்லா” என்று அந்த வயதான கண்டக்டர் டிரைவரைப் பார்த்து ஏசினார்.

அதற்குள் கல்லொன்று வந்து பேருந்தின் கண்ணாடியொன்றைப் பதம்பார்த்தது. அமர்ந்திருந்த பெண்கள் நரிகளைப் போல் கூச்சலிட்டனர்.

வெறுந் தேயிலைக்குள் கல்லெறிந்ததும் பாய்ந்தோடும் வேட்டை நாய்களைப் போல உடனடியாக வெளியே பாய்ந்த ஆட்கள் எதிரேயுள்ள பேருந்தையும் ஆட்களையும் தாக்கத் தொடங்கினர். சாரயவெறி அவர்களின் குருதியை உசுப்பிவிட்டிருந்ததால் அந்த நடுநிசியில் எதை செய்வதென்று தெரியாமல் மிருகங்களாய் மாறினர். தாறுமாறாகக் குடித்திருந்ததால் வாந்தியெடுத்த கந்தரம் ஒரு மூலையில் கிடந்தான். ஏகிறிக்கொண்டு பாய்ந்த கந்தசாமியை இருக்க பிடித்த காமாட்சி "நீ பேசாம இரு மனுசெ. அவிங்கதா கண்ணு மண்ணு தெரியாம ஆடுறானுங்கனா, நீ வேற எங்க பாயுற" என்று மல்லுக் கட்டிய காமாட்சியை ஒரு சீட்டில் தள்ளிவிட்ட கந்தசாமி வெளியே பாய, தலவர் கண்ணாயிரம் ஏற்கனவே தயார் செய்து வைத்திருந்த விக்கெட் பொல் கந்தசாமியின் கைகளுக்குள் அகப்பட்டது. ஏதிர் பஸ்ஸின் உள்ளே அமர்ந்து வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த தலவரின் மண்டையை கண்ணாடியுடன் சேர்த்து தாக்கினான் கந்தசாமி.

சண்டையும் சத்தமும் அந்த கும்மிருட்டில் உடனே தொலைந்து நிசப்தமானது. "ஐயோ ஐயையோ" என்ற அலறல் ஒலி அப்பக்கம் எங்கும் எதிரொலித்தது. இவ்வாறான காலங்களில் ரோந்துவரும் பொலிஸ் உடனே அவ்விடம் விரைந்தது. நடந்த சம்பவங்களை விசாரிக்காத பொலிஸ் முன்னிலையில் கந்தசாமி பெரும் குற்றவாளியாய் முன்னிறுத்தப்பட்டதைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாத காமாட்சி பொங்கி எழுந்தாள். கந்தசாமியையும் இன்னும் சிலரையும் ஏற்றிக்கொண்டு பொலிஸ் வண்டி பறந்தது.

"வருசம் வருசம் இதே அக்கப்போரா இருக்கு" "ஏ கண்ணாயிரோ ஓ மாரி கூட்டிக்குடுத்த பயலுக இருக்கற வரைக்கு இதேமாதிரிதான்டா நடக்கும்" என்று சீறினாள். கூட இருந்த ஏனைய பெண்களும் "ஆமாண்டி காமாட்சி, இவிங்கல காலங்காலமாக நம்பி ஏமாந்துட்டோண்டி" என்று எல்லா பெண்களும் சேர்ந்து கொண்டனர்.

"இந்தமாதிரி சாப்பாட்டுக்கும் சாராயத்துக்கும் நம்பமாறி ஆளுகை ஈடுவைக்கிற பயலுகல சுமமா வுடக்கூடாதடி இவனுங்களுக்கு நல்ல பாடம் படிச்சி கொடுக்கலாம்" என்று சாரியை வரிந்து கட்டிக் கொண்டு வரும் பெண்கள் நிச்சயம் தன்னைத் தொலைத்துக்கட்டி விடுவார்கள் என்று திகிலடைந்த தலைவர் கண்ணாயிரம் ஓடத்தொடங்கினார்.

மண்ணும் மனிதனும்

-செம்மலர் மோகன்

இராமசாமி இன்று இந்த முடிவெடுத்ததற்குக் காரணமிருக்கின்றது. காலம் சக்கரமாய் சுழன்றுகொண்டோடிவிடுகின்றது. திரும்பிப் பார்க்கும் போது ஆக்கிவைத்ததை விட இழப்புக்களே இயன்றளவு நொதிந்து கிடக்கின்றன. அவர் வாழ்விலும் அது பொய்த்துப் போய்விடவில்லை. தன் அறுபது வருட ஆயுள் சக்கரத்துள் எத்தனையோ சுழற்சிகளைச் சந்தித்தவிட்டார். பசுமரத் தாணியாய் மனசின் பள்ளத்தில் எவ்வளவோ. அவைகளை மீட்டும்போது விரக்தியே வீராப்புப் பேசுவதாய்த் தெரியும்.

முப்பத்தைந்து வருடங்கள் தம் இருப்பிடம் இருக்கும் இடமாய் இல்லை. எத்தனையோ ஓட்டத்தில் சேர்த்த எல்லாவற்றையும் செக்குமாடாய் இழுத்துச் செல்ல அவரால் முடியவில்லை. சுமுகமில்லாத தருணங்கள் சுதந்திரமாய் அத்தனையையும் காவிக்கொண்டுபோய்விட்டன. எல்லாவற்றையும் தொலைத்து விட்டபோதும், நம்பிக்கையாய் நிமிர்ந்த இரும்புநெஞ்சம் அவருக்கு.

கோழிக் குஞ்சுகளைப்போல் எத்தனையோ ஆபத்துக்களிலிருந்து காப்பாற்றிவிட்டார் இராமசாமி. தொலைத்துவிடுவோமோ, தொலைந்துவி

டுவார்களோ என்ற பயத்தில் முதிர்வைத்துவிட்ட இவர்கள் வாழ்ந்த வாழ்வு, போராட்டமானதும் இன்பமானதும்தான்.

இராமசாமி ஊரில் நல்ல நிலபுலம் உள்ளவர். தன் அப்பாவின் முதுசொம் நான்கு ஏக்கர் நிலம் என்னதான் வானம்பார்த்தபூமியாய்க் கிடந்தாலும் சீவிக் கொத்தும்போது கொப்பளிக்கும் இளநீராய் அவர் நிலத்தினடியில் தண்ணீர் தங்கமாய் கொழிக்கும். செம்படைமண்ணைக் கிண்டிச் செப்பனிட்டு எருச் சேர்த்து ஏர்மிதித்து நீர் காட்டினால் புகையிலையை ஒரு புல்லும் தோற்க டிக்க முடியாது. அந்தளவில் ஆழமாய் வேருன்ற அகலமாய் விரிந்துகிடக்கும் காணி.

தந்தையுடன் பாடசாலை செல்லும் காலத்திலேயே விவசாயக் காணியில் காலைப் பதித்துவிட்டார். அதனால் கல்வி கரைசேரமுடியாமல் போய் விட்டது. ஆனாலும் முயற்சியால் தன் இருபத்தைந்து வயதிலேயே ஊருள் பெயர் சொல்லக்கூடியளவில் பெயர் பெற்றுவிட்டார். தந்தைக்கும் ஒருபக்கம் கவலை.

தன் பெயர் சொல்லும் வாரிசு “டாக்டராகவோ” “இஞ்சினியராகவோ” வரவேண்டாம், சமூகத்துள் நடமாடும் நல்ல வாத்தியாராய் “ஒன்றைப் பெற்றாலும் உருப்படியாய் பெற்றான் பார்” என்று ஊர்சொல்ல வளர்ந்துவிட் டால் காணும். இப்படி எண்ணித்தான் மனதிலும் நிலத்திலும் விதையைப் போட்டார். தாவரம் செழித்துவிட்டது. காத்திருந்து பெற்றதன் வரம் ஏட்டில் பிழைத்துவிட்டது. இந்த ஏக்கம் அவருக்குள் நொந்து கொண்டேயிருந்தது. ஆனாலும் காலத்துள் அதைக் கரைத்துவிடும்படியான மண்ணறிவு இராம சாமிக்குள் புகுந்தது அவருக்கு மகிழ்ச்சி. என்னதான் வரண்டாலும் அவன் திரண்ட மார்பகம் அதிரும் ஒவ்வொரு கணமும் கல்லுப்பாறையாய்க் கிடக்கும் நிலம் பஞ்சாய் மிதக்கும். அந்தளவு பக்குவப்பட்டுவிட்டார். ஒன் றில் ஊன்றிவிட்டால் அதைப் பற்றிப்பிடித்துவிடும் பிடிவாதம் அவருக்குள். அதனால் தான் நிலத்தைப் போல் அவளையும் காதல் செய்யாமல் இருக்கமுடி யவில்லை. கைவிடவும் தோன்றவில்லை.

இருபத்தைந்து வயதிலும் வந்துபோகும் அகப் புயல் அவருக்குள் ஆட்பட்ட தென்னவோ ஓரிருநாட்களாய்த் தான். ஆனால் தன் நிலைக்குள் இருந்து இறங்கிவிட்டானே எனத் தந்தையும் தாயும் மனதுக்குள் எறிகல்லை உருட்டிவிடும் உத்தமத்தைச் செய்ததுதான் தந்தைக்குச் சிக்கலாய்ப் பட்டு விட்டது. தனக்கில்லை. அவர் பள்ளிப் பருவத்தில் பாரதியார் பாடிய “சாதி கள் இல்லையடி பாப்பா. குலத் தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்” என்ற

கவிதையை வாத்தியாரின் வற்புறுத்தலில் வாயுக்குள் மென்று மூளைக்குள் முடக்கிபின் எடுத்துவிடும் போது தந்தை பெருமிதம் கொள்வார்.

“நீ நல்லகெட்டிக்காரனாய் வருவாயடா தம்பி” எனப் பாராட்டுவார். இப்போது அதை எண்ணும் போது படிப்புக்கும் வாழ்க்கைக்குமிடையிலான முரணை அவரால் எரிச்சற்பட்டுக் கொள்ளாமல் இருக்கமுடியவில்லை. கமலத்தைக் கரம் பிடித்ததும் தொப்புள்கொடி உறவு தூர விலகிவிட்டது. ஊருக்குள் பலரும் பலதைச் சொன்னாலும் விரோதத்திலும் துரோகம் மோசமானது என்ற கொள்கையைக் கொண்டதால், பற்றியவளை விடக்கூடாதென்ற உண்மையை உயிர்ப்பித்து விட்டார். எத்தனையோ தடவை பேசியும் பலன் இல்லாததால் கமலமே தஞ்சமென வாழ்க்கைக் கணக்கை வகுத்துவிட்டார். விவசாயம் தெரிந்ததால் ஊரில் நிலம் வாங்கி உழைப்பில் மிகுந்துவிட்டார். ஆறு வருடங்களுள் பரம்பரை முன்றுக்கான பணம் பற்றிக் கொள்ளக் குடும்பம் மகிழ்ச்சியாய் மலர்ந்தது. இதற்குள் தாயின் இறப்பு அவருக்குள் பாதிப்பைக் கொடுத்துவிட்டது. அடிக்கடி தந்தையின் தனிமை அவரை உருக்கிக் கொண்டிருந்தது. காலத்துடன் பிள்ளைகளும் வளர்ந்து வாழ்க்கை கானும் வயதுவர இப்படியான இக்கட்டு இடிக்கும் என எண்ணவில்லை.

சூழ்நிலை மோசமாக இளைஞர்கள் மோதலுக்குள் குதித்துவிட்டனர். ஆள் சேர்க்கும் படலத்துக்குள் தன் மகன்மார் அகப்பட்டுவிடுவர் என்ற பயத்தில் இருந்த பணத்தையெல்லாம் கொட்டிக், கடலைத் தாண்டிக் கரை சேர்த்து விட்டார். என்னதான் இக்கட்டு வந்தபோதும் சாதித்துவிட்ட அவர், உணர்வெனும் ஒற்றை இக்கட்டுக்குள் எதையும் இழந்துவிடத் தயாராயில்லை. எழுத்துக்களுள் அடங்கிக்கிடக்கும் வாழ்க்கைத் தத்துவங்களை வாசித்துவராவிடினும், உலகப் போக்கும், நாட்டுநடப்பும், அரசியல், பொருளாதாரம் என எல்லாவற்றையும் ஓரளவேனும் நண்பர்களோடு பேசி ஆராயும் பக்குவம் அவரிடம் இருந்தது. அதனால் நாளை தொடர்பில் ஓரளவு தீர்க்கதரிசனத்துடன் அவர் முடிவு கூற அறிவு பெற்றிருந்தார்.

ஓர் இருண்ட சூரியனிலிருந்து வாழ்விற்கான கால் தடங்களிற் சில எதிர்ப்பக் கம் திரும்பியதால் திக்குத்திசைமாறி இன்னுமோர் இருளுக்குள் உயிர்கள் உலாவப் போவதை அறிந்துதான் நாடுகடத்திவிட்டார் அவர்களை. இடம்பெயர்ந்தபின் சீரான கல்வியைச் சிறப்புடன் தனக்குக் கற்கமுடியாது போனாலும் மகன்மாருக்கு அக் குறை வரக்கூடாது என்று எண்ணியே பாடுபட்டார். ஆனாலும் முரண்பாடான சமூகநிலை எண்ணத்தை நகர விடவில்லை. சூறாவளிக்குள் சிக்குண்டும் சேதமில்லாத ஜீவன்போல் தன்னை எண்ணிக் கொண்டார். அயலவர்களின் வீடுகளில் ஆவிபிரிதல் படலத்தின் களப்பி

றழ்வுகளின்போது ஆறுதலுக்காகச் சென்று பேசிவைப்பார். சிலநேரங்களில் நம்பிக்கைக் கதவைத் தட்டுவதுபோல் சில சம்பவங்கள் நடக்கும்போது யதார்த்தத்தை மறந்துவிடுவார். ஆனாலும் அது மீண்டும் பழைய இடத்திற்கே வந்து சேர்ந்துவிடும்.

இன்றுடன் அவர்கள் சென்று பதினேழு வருடங்கள். பழையகாலக் கடத்தல்களில் போல் தொடர்பு இருக்கவில்லை. அது கால்தடம் பதியாத்தரை தனைப் புற்கள் மோதி மூழ்குவதுபோல் மாறிவிட்டது. மூத்தவன் திருமணமாகி மூன்று பிள்ளைகள், ஏனைய இருவருக்கும் மும்மூன்று ஜீவன்கள்.

தன் தாயின் இறப்பில் இரண்டாமவன் பங்கெடுக்கமுடியவில்லை. காசைமட்டும் அனுப்பிவிட்டிருந்தான். மற்றவர்களின் பிள்ளைகள் கொழு கொழுவெனத் தக்காளிப்பழம் போல் சிவந்திருந்தனர். அவர்களுக்குள் பேசிக்கொண்ட பாஷை தனக்கு விளங்கவில்லை. அவர்கள் “மண்ணை அணையாப் பயிர்கள்”. என்னசெய்வது இரண்டு வாரங்களில் சென்றுவிட்டனர். இப்போது தொலைபேசியில் பேசுவது வழக்கம்.

“அப்பா சாப்பிட்டிங்களோ? நேரத்திற்கு மாத்திரை எடுங்கோ, மண்வெட்டியும் கையுமாய் அலையாதையுங்கோ”

இப்படி எத்தனையோ அன்புப் பரிமாறல்கள். அவையெல்லாம் இப்போது குறைந்துவிட்டன. உடலில் ஒட்டியிருக்கும் உசிருக்காக மாதம் ஒருமுறை அல்லது இரு மாதத்திற்கு ஒருமுறை மாறிமாறிப் பணம் அனுப்பினார்கள். யாழ்ப்பாணத்து “சிவதாரி நகையகம்” காசை மாற்றிக் கொடுக்கும் வேலையைச் செய்ததால் பஸ்ஸில் ஏறிப் பின் மீண்டும் வீடுவந்திறங்கும் வேலைக்கிடையிலான போராட்டம் மிகக் குறைவாக இருந்தது. ஆனாலும் அவரின் மனதில் ஓர் பெரிய மேகம் இருண்டே கிடக்கிறது.

முன்பெல்லாம் தான் சைக்கிளை மிதித்துப் பாதையைக் கடந்துசெல்லும் போது இருமருங்கிலும் பச்சைவெளிகள் சிரித்துநிற்கும். சிறிய வீடுகளுக்குள்ளிருந்து சந்தோசமாகப் புகை வெளிவரும். அவை கூரைக்குள்ளிருக்கும் உண்மைத்தன்மையை உலகுக்குச் சொல்லும். ஆனாலும் காலஓட்டம் அதனை மாற்றிவிட்டது. செம்படைமண் சொன்ன வாழ்க்கைத் தத்துவம் அவருக்குள் அசைபோடுவதுபோல் வந்துபோகும் பொழுதுகளில் வீட்டைச் சுற்றியுள்ள கத்தரிப் பிள்ளைகளைத் தடவிச் சீராற்றிச் சிரித்துவிடுவார். தூரத்துவரைக்கும் நீண்டிருக்கும் செல்வம் ஓய்வில் படுத்துக் கிடக்கும் செக்குமாட்டைப்போல் கிடப்பதை எண்ணும்போது வெறுமைக் காட்டுக்குள் பூக்கும்

சூரியப் பூப்போல் திடீரெனச் சுருங்கிப் பின் அதுவும் மறைந்துவிடும். தனிமை அவருக்குள் எண்ணங்களைப் பலவீனப்படுத்திவிடுகின்றது. தன் முறுக்கேறிய கைகளைத் தடவிப் பார்த்துத் தட்டிக்கொண்டார். திரண்ட மார்பகத்தில் சுருண்டுகிடக்கும் வெண்பஞ்சுக்கு மத்தியில் கிடக்கும் தைரியத்தைமீட்டுப் பார்த்துத் தட்டிக்கொண்டார். முன்னரைப்போல் தனக்கு வசதி வாய்க்காததை அடிக்கடி உணர்கின்றார். அவர் மனதில் நம்பிக்கைக் கிடங்கு வற்றிப்போவதாய் வட்டமிடுகிறது எண்ணம். ஆதனால் தான் அந்த முடிவை எடுத்ததுவிட்டார்.

ஒரு கிழமையாகத் தன் மனதை அடிக்கடி தட்டிச் செல்லும் விடயம் ஆழப் பதிவதாய்த் தெரிந்தது அவருக்கு. மண்வெட்டியும், வெங்காயக் கூடையும் அவரைப் பார்த்து ஏங்கிநிற்பதாய் உணர்ந்தார்.

மிகவும் வேகமாகத் தன்னால் போராட முடியாவிட்டாலும் முதல் கொத்திலேயே தன் ஓய்ந்த நரம்பு நாடி துடிப்பதை உணர்ந்தார். தன் ஜீவனுக்குள் ஏதோ விரிவடைவதை அவரால் அறியமுடிகிறது. மாலை ஆகும்போது ஒரு பரப்பைத் தான் தன்னால் பண்படுத்தமுடிந்தது. இன்னும் நிறையக் கிடக்கின்றது.

நானை என்ன நடக்கும்? இரவு முழுதும் உடல் வலிஎடுத்தது. மனதுக்குள் இருவேறு எதிர்ப் பக்கங்கள் இடித்துக்கொண்டேயிருந்தன. எனினும் நம்பிக்கையைத் தன்னால் இழந்துவிடமுடியவில்லை. காலைக் குயில்கள் கூவும் ஓசையும் குருவிகளின் கீச்சிடல்களும் எழும்ப முடியாத வேதனையை அவருக்குள் கிழித்தெறிவதாய் தெரிகிறது. மெதுவாக எழுந்துசென்று வெளியைப் பார்க்கிறார். அது இன்னும் படர்ந்துகிடக்கிறது. வேகமாகச்சென்று நீரை அருந்தினார். இன்று எப்படியும் இரண்டுபரப்பாவது பண்பட்டாகி விடும்.

புதை மேடு

-ஈ. தவச்செல்வன்

ஸ்டோர் சத்தம் திடீரென ஸ்தம்பிதமடைந்தது. ஸ்டோரில் வேலை செய் தவர்களெல்லோரும் வெளியே கும்பலாக நின்று வாயில் கை வைத்தபடி அந்த லொறியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் அமைதியாகக் குச குசத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். வேகமாகப் பறந்த லொறிக்குள் நாலைந்து பேர் நின்று கொண்டிருந்தனர். கதவில் இரண்டு பேர் தொற்றிக்கொண்டனர். முன்னால் ட்ரைவருடன் இரண்டு பேர், லொறி அடுத்த முடக்கில் போய் மறைந்தது.

லெச்சுமி சாரியை ரெண்டு கையிலும் வாரிக்கொண்டு மழையில் நனைந்த வாறே ஸ்டோர் பக்கம் ஓடி வந்தாள் அந்தக் கும்பலின் பார்வை அவளது பக்கம் திரும்பியது மூச்சிரைக்க வந்தவள். “எங்க இந்த மனுசே? என்னாச்சி இந்த மனுசனுக்கு, மூக்கையானே? வேல காட்ல இருந்து பதறிபோயிட்டு வாரேன். மெசினு தலையில் அடிப்பட்டுரிச்சாமே” அவளது பார்வையில் பேச்சில் விடை தெரியாத வினாக்கள் பல உழன்று கொண்டிருந்தன. அவளது மார்புகளிரெண்டும் மேலும் கீழுமாக வேகமாக அலைந்தன. கண்கள் இரண்டும் முழுமையாக அந்த கும்பலை எதிரியாக்கி விழித்தன. அங்கிருந்த அத்தனை பேரிடமும் அவளது கண்களும், வாயும், மூக்கும் விரைந்த பற்களும் நரம்புகளும் கேள்வி கேட்டன. சிலப்பதிகாரத்தில் பாண்டிய மன்னிடம் சென்ற கண்ணகியாய் தோன்றினாள், ஸ்டோர் முற்றத்தில்.

“இல்ல பாப்பா”. ஒன்னுமுல்ல ரோத சுத்துறப்ப தலையில் பின் பக்கமா அடி பட்டிருச்சி அதா அவசரமா லொறி கொண்டாந்து ஆசுபத்திரி கொண்டு போயிருக்காங்க நீ ஒன்னு யோசிக்காத அவனுக்கு எதுவும் நடக்காது: எல்லாத் தையும் அந்த ரோத முனி பாத்துக்குவான்” என்று அந்த கிழட்டு வாலிபர் லெச்சுமியைச் சமாதானப்படுத்தினார். அவர் பேச்சில் பதட்டம் தொனித்தது.

மூக்கையாவுடன் இன்னும் சிலர் சேர்ந்து “அக்கா அக்கா கண்ணீர் வடிக்கா தீங்க” “நீங்க வாங்கம்மா” என்று லெச்சுமியை அணைத்துக்கொண்டனர். ஆனால் அங்கிருந்த பலர் அவளைப் பரிதாபத்துடனேயே பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். லெச்சுமி கண்ணீரால் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டே புலம்பினாள்.

முருகானந்தத்தின் விஷயம் ஸ்டோரிலேயே முடிந்திருந்தது. தலையின் பிடரிப் பக்கம் அடி பலமானதாக விழுந்ததால் அந்த இடத்திலேயே உயிர் போய்விட்டது. வெறுங் கட்டையையே லொறியில் ஏற்றிக்கொண்டு போனார்கள் என்பதை லெச்சுமியிடம் மறைத்து, அவளைச் சமாதானப்படுத்தி வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்வதிலேயே எல்லோரும் முனைப்பாக இருந்தனர். சிறிது நேரத்திற்குள் ஸ்டோர் முற்றத்தில் இடம்பெற்ற சலசலப்பு குறையவே லெச்சுமியை வீட்டிற்கு கூட்டிச் சென்றனர். லெச்சுமியைச் சூழ்ந்துக் கொண்டு சில பெண்கள் அவளைச் சின்ன ரோட்டு வழியே கூட்டிச் செல்கையில், அவர்களை நோக்கி வந்த இளைஞன் “அம்மா ஆசுபத்திரிக்கு கொண்டு போற வழியிலேயே” என்று நிறுத்தினான். இடியொலி கேட்ட நாகமாய் அதிர்ந்த அவளது காதுக்குள் தாமதமாகி “முடிஞ்சிருச்சி” என்ற சொல் விழுந்தது. அவன் பெரிய டீமேக்கரால் தயார் செய்து அனுப்பப்பட்டவன்.

அவனது வார்த்தைகள் லெச்சுமியின் இதயத்தை உதைத்தன. “ஐயோ... என்னவுட்டு போயிட்டிங்களா?” என்று கதறியவன் பல்லுவாய் கட்டிப் போய்க் கீழே விழுந்தான். அவளைத் தண்ணீர் தெளித்துத் தட்டியெழுப்பினார். அவளது மிரண்ட விழிகள் சூழ்ந்து இருந்த பெண்களை நோக்கின. கட்டிப் பிடித்து அழுத் தொடங்கினாள். “என்ன தனி மரமாக்கிட்டு பொயிட்டதே ஒங்க அப்பே. பே. பே” அவளாள் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத அந்த செய்தியால் வெந்து துடித்தாள். “நா அப்பவே சொன்னேனே ஸ்டோரு வேல வேனானு இப்போ அள்ளி வச்சிட்டு நீக்கிறேன்.” என்று ஒப்பாரி இடத் தொடங்கிய அவளது குரலொலியை கேட்டு அவளோடு சென்ற அனைவரும் ஊமையாய் அழுதனர். ரோட்டு நெடுகிலும் அவளது புலம்பல் ஒலித்தது. மாரியம்மன் கோயிலைக் கண்டது “ஏ மாரி உனக்கு கண்ணு அவிஞ்சி போச்சா ஒனக்கு என்னா கொற வச்சே என்ன இப்படி பன்னீட்டியே” என்று ஆத்திரப்

பட்டவளை இழுத்துக் கொண்டு போய் வீட்டை சேர்த்தனர். வீடே ஒப்பாரி மயமாகியது.

ஆசுப்பத்திரியில் முருகானந்தத்தின் உடல் கால்களை விரித்தபடி கைகளை முறுக்கியவாறு வீரமாய்த் திறந்த மேனியாகப் படுக்க வைக்கப்பட்டிருந்தது. இன்னும் என்னதான் இருக்கின்றது என்று அவனது காதுச் சந்துகளையும் மூக்குச் சந்துகளையும் ஈக்கள் நுழைந்து துழாவிக்கொண்டிருந்தன. திடீரென்று வந்தான் அந்த "மையவாட்டு கங்காணி". கருகருத்த மீசை வெற்றி லையை மென்று மென்று அதன் நிறத்திலேயே தோன்றும் பருத்த உதடுகள். பற்கள் கோப்பி நிறமாய்க் காட்சியளித்தன. அவனுக்காய் வைக் கப்பட்டிருந்த அந்த கருப்பு நிறப் பையை வாங்கிக் கொண்டு விருட்டென உள்ளே போனான். அவனது வெள்ளை நிற மேல் சட்டையைக் கழற்றி ஒரு ஆணியில் மாட்டி விட்டு பையில் இருந்த முழு சாராய போத்தலை உடைத்து மட்கமடக் கென்று அரைவாசியைக் குடித்துவிட்டு மீதியை மூடியைப் போட்டு மூடி அங்கிருந்த திண்ணையில் வைத்தான். ஆசுப்பத்திரிக்குச் சென்ற எல்லோரும் அவனை அண்ணாந்து பார்த்துப் பெருமிதம் அடைந்தார்கள். அதிலிருந்த சிகரட் பெட்டியை உடைத்து ஒன்றை பற்றவைத்து இழுத்தவாறு கத்திகளை எடுத்து முறுக்கேறிப் போயிருந்த முருகானந்தத்தின் உடலைப் பதம்பார்க்கத் தொடங்கினான்.

அவனது மரணம் பற்றி விசாரிக்க வந்த திடீர் மரண விசாரணை அதிகாரிகளும் பொலிஸ்காரர்களும் டீமேக்கர்கள் உட்பட ஸ்டோரில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த சிலரை விசாரித்து, முருகானந்தத்தின் தலையிலேற்பட்ட பலத்த அடியின் காரணமாகவே உயிர் போனதாக மெடிக்கல் ரிப்போட்டுடன் மையத்தை அவனது மனைவியிடமும் மகனிடமும் ஒப்படைத்தனர். முருகானந்தத்தின் மகன் விவரமற்றவன், கொழும்பில் ஒரு புடவைக் கடையில் வேலை பார்க்கிறான். ஆரம்பத்தில் கொஞ்சம் கவலைப்பட்டவன் ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டான்.

சுமார் ஐம்பது வருட காலமாக முருகானந்தமும் மூக்கையாவும் அந்த தோட்டத்தில் இணைப்பிரியாத நண்பர்கள் லெச்சுமியை வீட்டில் கொண்டு போய்விட்ட கையுடன் மூக்கையாவும் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்திருந்தான். அவன் வெளியிலிருந்த ஆட்களிடம் முருகானந்தத்தின் பெருமைகளைப் புகழ்ந்து கொண்டிருந்தான். முருகானந்தத்தின் முழுப்பேராளுமையும் அறிந்த ஒருவன் மூக்கையா மட்டும் தான். முருகானந்தமும் மூக்கையாவும் இளவயதுத் தோழர்கள். இருவரும் இளமைக் காலங்களில் சிலம்பு சுற்றுவதிலும் நாடகங்கள் நடிப்பதிலும் கரப்பந்தாட்டம் விளையாடுவதிலும் எம்.

ஜி.ஆர். படம் பார்ப்பதிலும் தமது பருவங்களைக் கழித்து விட்டு பதினைந்து வயதில் தோட்டத்தில் பேர் பதிந்து கொண்டவர்கள். முருகானந்தம் பல கலைகளையும் வித்தைகளையும் தெரிந்து வைத்திருந்தான்.

முருகானந்தத்தின் தந்தை இந்தியாவிலிருந்து இலங்கை வந்த பெரிய கங்காணி என்பதால் அவரிடமிருந்த கைவித்தைகளால் முருகானந்தத்திடம், இயல்பாகவே திறமை இருந்தது. அதனால் பேர் பதிந்து சில வருடங்களில் "ஸ்டோர் வேலைக்கு" பின்பு தேயிலைக் கன்று போடும் "லெவல் காட்டிலும்" அதன் பிறகு அந்த தோட்டத்திலுள்ள தேயிலை மலைகளிலும் நெத்திக் கான்களிலும் கரத்தை ரோட்டிலும் கல் கட்டிடங்கள் கட்டுவதற்கு சிவனாண்டி ஐயாவுக்கு உதவியாளாக இருந்து பின்பு எல்லா இடங்களிலும் கட்டிடம் கட்டுவதற்கு முருகானந்தம் நியமிக்கப்பட்டிருந்தான். அதைத் தான் மூக்கையா அந்த இடத்தில் மையம் எடுக்க வந்தவர்களிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

"ச்சா என்னமாதிரி வேலக்காரே அவே கட்டுற கட்டரோ மாதிரி யாராலும் கட்டேலுங்கலா தம்பீ? நீங்க பாத்திருப்பீங்க, பத்தாம் நம்பருல முணியாண்டி கோயிலுக்கு கீழவுள்ள கரத்த ரோட்டு வரைக்கும் நெடுகிலும் கட்டிருக்க பெரிய கட்டரோ. அப்படியே கல்லெல்லாம் அச்சடிச்ச மாதிரி எந்த மழு தண்ணிக்கும் காத்துக்கும் அசையாம அப்படியே இருக்குதில்லிங்களா"

"இந்த மாதிரி ஆளுங்கல்லா தோட்டத்துக்கு கெடைக்க மாட்டாங்க இனிமேலுக்கு" என்று கவலையுடனும் உணர்ச்சிப் பெருக்குடனும் எடுத்துச் சொன்னான். எல்லோரும் முருகானந்தத்தை மனதில் பதித்து மூக்கையாவின் முகத்தை உற்றுப்பார்த்தார்கள். ஆசுபத்திரிக்கு வந்த புது ஆட்களுக்குக் கட்டிடம் கட்டுவதில் அவ்வளவாக அனுபவமில்லை. இருபது முப்பது வருஷங்களுக்கு முன்பாக எல்லா மலைகளிலும் கட்டிடம் கட்டும் வேலைகளெல்லாம் பூர்த்தியாகிவிட்டன. அந்தத் தோட்டத்தில் தேயிலை மலைகள், கரைகாலும் காடுவரையில் கட்டிடங்களைச் செப்பனிட்டவன் முருகானந்தம் தான். அவனது கட்டிடங்கள் அம் மலையையே தாங்கி நிற்கும் சக்திவாய்ந்தவை.

முருகானந்தத்தின் பொடி "போஸ்ட்மாட்" எல்லாம் முடிந்து கையளிக்கப் பட்டது. எல்லோரும் உடலைத்தாங்கி தோட்டத்து லொறியினூடாக கொண்டு சென்றனர். மையத்தோடு வரும் இளைஞர்கள் முருகானந்தத்தின் மற்றொரு முகத்தையே அறிந்திருந்தார்கள். முருகானந்தம் ஒரு "தண்ணிக் காரன்" சம்பளம் அட்டுவான்ஸ் போட்டுவிட்டால், "சம்பள வாசலில்"

வைத்தே ஆரம்பத்திடுவான். டவுனுக்கு சாமான் வாங்க போனதும் முதலில் தண்ணிபோட்டுவிடுவான் இருட்டுப்பட்டதும் தட்டுத்தடுமாறி அந்த மணரோட்டில் நாலுகாலில் வீட்டுக்கு வந்து சேருவான். வந்ததும் “டொலிக்கியை” எடுத்துக்கொண்டு நாலந்து பேர்களைக் கூப்பிட்டுப் பாயை விரித்து உட்காரவைத்துப் பாட்டும் கச்சேரியும் நடக்க ஆரம்பிக்கும். ஒம்போது மணியானதும் எல்லோரும் வீட்டுக்குப் போனதும் கோபத்தில் உளறுவான் “யாரை நம்பி நான் பொறந்தேன் போங்கடா போங்க” என்று அவன் மட்டும் பாடிக் கொண்டே பதினொரு பண்ணிரெண்டு மணிவரை டொலிக்கி வாசித்துக் கொண்டிருப்பான். கடைசியாக மனைவியோடு சண்டைபோட்டுதான் முடிப்பான். முருகானந்தத்தை இப்படித்தான் அந்த இளைஞர்கள் அறிந்துதிருந்தார்கள்.

லொறி மையத்தை ஏற்றிக் கொண்டு கொழுந்து மடுவத்தினூடாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. மழை சோவென்ற அழகையுடன் கருப்பந்தைல வரிசைகளின் தலையில் பொழிந்து கொண்டிருந்தது. லொறியில் முன்னுக்கு தலைவரும், மரண கமிட்டியும், டிரைவரும் பேசிக்கொண்டு சென்றனர். “இந்தா பாருங்க எத்தன வருசோ இந்த கொழுந்து மடுவம் அசையாது நிற்குது தானேங்களே”. டிரைவரும் “ஆமாங்க தலவரே” என்று அவர் பேசுவதை ஆமோதித்து பேசிக்கொண்டே போனார்.

முருகானந்தம் அடிக்கடி கூறும் வார்த்தைதான் “கரண்டி புடிக்கிறவனெல்லாம் மேசனாகிட முடியாது சீவுளிய தூக்கிறவனெல்லாம் பாஸ் ஆகிட முடியாது” முருகானந்தம் இந்த வேலை இரண்டிலுமே கைத்தேர்ந்தவன். அவனது வேலை வைரம் பாய்ந்தது. உறுதியாயிருக்கும் அந்த தோட்டத்தில் கவ்வாத்துகாரர்களிலிருந்து மட்டத்துப் பெண்கள் வரை தமது கத்திகளுக்கு பிடி போடுவதற்கு முருகானந்ததின் வீட்டையே நாடுவார்கள். அவன் அடித்த மேசைகளும், செய்த கட்டில்களும் இல்லாத வீடுகள் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடியளவே என்று கூறலாம். முருகானந்தம் நாற்பது வயதுக்கு மேல் பெரும்பாலும் தோட்டத்தில் இந்த மாதிரியான வேலைகளைத்தான் செய்து கொண்டிருந்தான். ஸ்டோர், பங்களா, மடுவம், கணக்குப்பிள்ளை வீடு என்று அவனை ஆள்விட்டு அழைத்து கூட்டிக்கொண்டு போவார்கள்.

பொடியை லொறியிலிருந்து இறக்கிப் பெட்டியை ஆறுபேர் தூக்கிக்கொண்டு நத்தைபோல் வீட்டை நோக்கிச் சென்றனர். வாசற்படியை அடைந்ததும் ஓடிவந்து உறவினர்கள் எல்லோரும் அழுதனர், கதறினர். ஊரிலுள்ள பெண்களெல்லோரும் வந்து வாசலைக் குழுமிக்கொண்டனர். எல்லோருடைய வாயிலும் “இப்படியாக்கொந்த மனுஷே இனிமே கெடைக்காது” என்ற வார

த்தை முணுமுணுத்துக்கொண்டிருந்தது. வீட்டில் முருகானந்தத்தின் உடலுக்குத் தேங்காய் உடைத்துப் பூசை செய்ததும். வயதான பெண்களும் சில மூதாட்டிகளும் பெட்டியைச் சூழ உட்கார்ந்து ஒப்பாரியிடத்தொடங்கினர்.

“பாஸ் வேல செஞ்சியே - இப்ப
பாடையில் கெடக்கிறியே
மேசே வேல செஞ்சியே - இப்ப
மேனி ஒடிஞ்சி நிக்கிறியே
கட்டடோ கட்டினீங்களே
இந்த தோட்டத்துல - இப்ப
கட்டையில போயிடங்களே.. னே
ம்ம்..ம்ம்..ம்ம்”

என்று அந்த ஒப்பாரி ராகம் லயங்களை மட்டுமல்லாது தோட்டத்தை சூழ்ந்திருக்கும் மலைகளையும் நெத்திக்கான்களையும் சென்று மோதிவிட்டு வந்தது. நடுச்சாமத்தில் வாசற்படிக்கு நேரே வெளியில் கட்டைகளை போட்டு எரித்தனர். விடியும் வரை பழைய பாடல்களைப் பாடி டொலிக்கி வாசித்துப் பிணம் காத்தனர். முருகானந்தம் செத்த சோகத்தில் மூக்கையாவும் நன்றாகத் தண்ணியடித்திருந்தான். “என்னா பாட்டு பாடுறானுங்க என்னா டொலிக்கி வாசிக்கிறானுங்க முருகானந்தோ இருக்கணும்டா இந்நேரம். அவே அடிக்கிற விடிய விடிய ரசிக்கலாமில்லிங்களா?” என்று பக்கத்தில் அரைத்துக்கத்திலிருந்தவரை நோக்கி சொல்லி அழுதான் மூக்கையா. அவனது அழுகையுடன் சாராய வாடையும் கலந்து கொண்டது.

“இப்படிக் கெடக்குறான், நமக்கு எப்பயோ” என்று புலம்பிக்கொண்டிருந்தான். பொழுது விடிந்தது. முருகானந்தத்தை வெளியே வைத்து சாந்தியங்களை நடத்தத் தொடங்கினர். பாபரும் டோபியும் நீர்மாலை எடுக்கத் தயார்ப்படுத்தினர். “கொள்ளிப்பந்தம்” கொழுத்தினர். “சீதேவி” கைமாற்றினர். சடங்குகளில் பிழைவிட்ட பாபரையும் டோபியையும் “என்னாய்யா சடங்கு செய்யிற? இத்தன வருஷமா நீதானே பாபர்” என்றான் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தலைவர். “ஆமாங்க தொர்” என்றான் பாபர் பவ்வியமாகத் தலைசாய்த்தபடி, இடைமறித்த முருகானந்தத்தின் சொந்தக்காரன் ஒருவன் “பாபர் செய்யவிடுங்க அண்ணே. அவரு எப்படியாவது செய்து முடிக்கட்டும். எல்லா சடங்கையும் கேள்வி கேக்குற எங்க மச்சானே போயி சேரந்துட்டது.” என்று கலங்கின கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டே சொன்னான்.

“ஆலையில்லா ஊருக்கு இலுப்பைப் பூ சர்க்கரை போல” அவன் சொன்ன வார்த்தைகளைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு பாபர் எல்லாவற்றையும்

முடித்துப் பாடமாத்தி வரை முருகானந்தத்தின் உடலைக்கொண்டு சென்று கொள்ளிக் குடத்தையும் உடைத்து முடித்தான்.

குழிமாட்டில் —

முருகானந்தத்தின் பெட்டி அங்கே மூன்றாம் நம்பர் “புதைக்குழி மலையில்” அவன் கட்டியிருந்த ஒரு கட்டடத்தின் மேலேயே வைக்கப்பட்டிருந்தது. குழி வெட்டுபவன் “மலை எடுக்க” உத்தரவு கேட்டான். ஒவ்வொருவரும் தன் கையிலிருந்த பத்து, இருபது என்று குழிக்குள் போட்டார்கள். அவன் நூறு ரூபாய்த் தாள்கள் குழிக்குள் விடும் வரை பேசாமலிருந்தான். நூறு ரூபாய்த் தாள்கள் இரண்டும் ஐம்பது ரூபாய்த் தாள் ஒன்றும் சிலர் போட்டதும். அவன் ஏற்கனவே ஒரு வெற்றிலையை விரித்து அதன் மேல் சிறிய கல்லை வைத்திருந்த மலையுடன் குழிக்குள் விழிந்திருந்த காசுகளையும் எடுத்துக் கொண்டு மேலே ஏறினான். டோபியுடையதும் பாபரதும் சாங்கியங்களுடன் முருகானந்தத்தின் பெட்டியை உள்ளே வைத்து மண்ணைத் தள்ளி மூடினார்கள். அந்த மலையில் உறையும் எல்லோரையும் போல் முருகானந்தமும் தனது உழைப்பையும், உயிரையும் கொடுத்த தேயிலையடியிலேயே உடலையும் நீட்டிப் படுத்துக் கொண்டான்.

எல்லாம் முடித்தாயிற்று —

அதுவரையில் “எந்த பிரச்சினையுமல்லாம முடிஞ்சிரிச்சி” என்று எல்லோரும் முணுமுணுத்துக்கொண்டு நிற்கையில் பெரிய பயணப்பையொன்றைத் தோளில் மாட்டியவாறு வேகவேகமாக வந்தான் ஒருவன். அவன் தான் “ராஜ”. அவன் முருகானந்தத்திடம் எந்நேரமும் அண்ணா அண்ணா என்று அந்நியோன்யம் வளர்த்துக் கொண்ட அடுத்த வீட்டு உறவுக்காரன்.

“அண்ணா எங்களையெல்லாம் வுட்டுப்போயிட்டியே முருகனந்தணா.ஆ..ஆ,” என்று “குழிமாட்டில்” போய் அழுது கதறினான். “கொழப்பக்காரன்” என்ற பெயரில் தோட்டத்தில் வேலைநிறுத்தப்பட்டுப் பத்து வருஷமாய் கொழும்பில் பாஸ்கிட்ட வேலை செய்கிறான். “மையத்துக்கு நேரத்துக்கு வரமுடியாதததால் குழிமாட்டுக்கு வந்து அழுகிறான் பாரு” என்று அங்கிருந்தவர்களால் மொழியப்பட்டுப் பிறகு அவனைப் பிடித்து வந்து எல்லோரும் சமாதானப்படுத்தினர்.

ஒவ்வொரு மையத்திலும் அடக்கம் செய்து முடித்ததும் இறுதியாக நடக்கும் முக்கிய நிகழ்வு நடக்கத் தொடங்கியது. “டோபி மாத்துவிரி” என்றார்கள்

தலைவர்கள். தான் வைத்திருந்த வெள்ளை வேஷ்டியை டோபி அந்த “நடு ரோட்டு பொட்டலில்” விரித்தான். முருகானந்தத்தின் செல்வாக்கு பரந்து விரிந்து அமைந்திருந்ததால் “கட்டமொய்யும்” தாராளமாக கிடைத்திருந்தது. “மரணாதாரக் கமிட்டி” தலைவர் கையில் வைத்திருந்த கட்டமொய் பணத்தில் “இந்தா மாத்துக்கு பத்து” என்று வேஷ்டியில் பத்து ரூபாயொன்றை உருவிப் போட்டார்.

“கோயிலுக்கு” என்றான் இன்னொருவன். “இந்தா கோயிலுக்கு பத்து” என்று இன்னொரு பத்து ரூபாயை வேஷ்டியில் போட்டார்.

பிறகு “பாபர் சம்பளம்” “டோபி சம்பளம்” “கேதம்” சொல்லப் போனவுங்க “குழிவெட்டுன காசு” என்று பிரித்துக் கொண்டிருந்தார். தலைவர் அமைதியாக பஞ்சாயத்து நடந்துக் கொண்டிருந்த அந்த இடத்தில் உடனே இடி விழுந்தது போல ஒரு அதிர்ச்சிக் குரல்.

“தலைவரேகொஞ்சோ நிப்பாட்டுங்க” என்று எல்லோரையும் அமைதிப்படுத்தி அந்த கூட்டத்துக்கு நடுவே வந்தான் ராஜு. எல்லோரும் நிசப்தமாக அவன் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தனர். அவன் அணிந்திருந்த சிவப்புச் சட்டையும் அவனது முகமும் ஒரே நிறமாகத் தோன்றிற்று. ராஜு பேசத் தொடங்கினான்.

“கட்டமொய்ய பிரிக்கமட்டும் வெள்ள சேட்டு வெள்ள வேஷ்டியோட வந்துட்டீங்க. ஆனா ஸ்டோர்ல வேல செய்ற நேரந்தானே முருகானந்தனா அடிப்பட்டு செத்துபோனது எஸ்டேட்ல எவ்வளவோ சல்லி குடுத்தாங்க? எந்த தலைவர்மாறாவது கேட்டீங்களா? நா கேக்குறது நாயோந்தானே மூக்கையாண்ணே?”

கணக்குப்பார்த்த கூட்டம் மௌனத்தை அள்ளி வாய் நிறைய திணித்துக்கொண்டது ராஜுவின் கேள்வியில் காகத்தின் குரலைக்கேட்ட கோழிக்குஞ்சுகளாய். அமைதியாயினர். யாரும் பேசவில்லை. “வந்துட்டா கலகக்காரே” என்று வாய்க்குள்ளேயே முணுமுணுத்தனர்.

மூக்கையா மட்டும் பேசினான். “அவே கேக்குறதிலேயும் நாயம் இருக்குத் தானே தம்பி” என்று அந்த நடுரோட்டு சபை மௌனத்தைக் கலைத்தான். “இன்னைக்கு தோட்டங்கள்ல எத்தன சட்டம் இல்லாம ஒழிக்கப்பட்டிருக்கு தெரியுமா ஒங்களுக்கு? வேல நேரத்துல ஒடம்புல காயப்பட்டா ஒரு தொகை, ஏதாச்சும் பாகங்கள் துண்டா போனா ஒரு தொகை, உயிருக்கு மோசம் ஏற்பட்டா ஒரு கணக்குனு தொழில் சட்டோ இருக்கு எத்தன தலைவருமாரு

க்கு இது தெரியும்? இதுவரைக்கும் அந்தமாதிரி பணம் கொடுத்ததா சரித் திரமேல்ல தானே அண்ணே” என்றான் இன்னொருவன்.

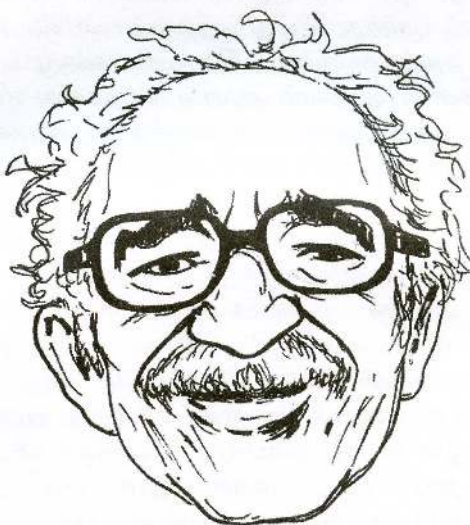
“எல்லாத்துக்கு வாயமூடிக்கிட்டு இருந்தா எல்லாத்துக்கு தலசாஞ்சி போய் க்கிட்டே இருந்தா எப்படிக்குப் பான் தோட்ட தொர்?” என்று பதிலுக்கு பேசினான் ராஜு. “நம்ப மேலயும் குத்தமிருக்கு தானேங்க வேலசெய்றவங்க தானே பாத்து வேல செய்யலும்” என்றான் இன்னொரு தோட்டத் தலைவர். வாதம் காரசாரமாக முற்றியது. “என்னா பாத்து வேல செய்யிறது? என்னா பாத்து பண்ணது?” என்று தொடர்ந்த ராஜு “சும்மா நிப்பாட்டுங்க ஒங்க பேச்சு. நீயல்லாம் ஒரு தலவரு, ஒரு கமிட்டி” என்று காரமாக விழுந்த அவன் பேச்சு நின்றிருந்த எல்லோரது உடம்பையும் சூடாக்கியது. அமைதியாக சென்ற மரண ஊர்வலம் அமளிதுமளியாகியது.

கோபமுண்ட ஒருவன் ராஜுவைப் பார்த்து “இந்தா தம்பி, தண்டுமுண்டா பேசாத. நீ தோட்டத்துலயே இருக்கல. தீடிர்னு வந்து பெரச்சினைய கொண்டு வாரீங்க. அடக்கம் பண்ணியாச்சுத்தானே, அமைதியா வூட்டுக்கு போங்க.” என்றான்.

“தோட்டத்துல எதுதாயா நாயமா நடக்குது? போன மாசோ சாக்குவேல செய்ற நேரத்துலயே ஒருத்தே உளந்து செத்து போனான்: அவனுக்கு நஸ்டாடு குடுத்தானுங்களா?” என்று மூக்கையா பக்கத்திலிருந்த இன்னொருத்தனைக் கேட்டான். குளவிக் கூட்டில் கல்லெறிந்தது போல அங்கிருந்த எல்லோரும் கலையத்தொடங்கினர்.

மூக்கையாவை நோக்கி ராஜு “இந்தா மாமா இவனுங்க எதுவும் கேக்கமாட்டா னுங்க இவன்லா பேருக்குதான் தலவருமாரு. ஆனா நா இத சும்மாவுடமாட் டேன். என்னோட வந்தா வா. இந்த பெரச்சனைக்கு ரெண்டுல ஒரு முடிவு கட்டியாகலும்.” என்று துணிச்சலுடன் கூறிய ராஜுவின் பேச்சை ஆமோதி த்து “கேப்போம் நானும் வாரேன்” என்று உரத்த குரலில் சொன்னான் மூக் கையா. “முருகானந்தோ எப்படியாப்பட்ட மனுசே இந்த தோட்டத்துக்காக எவ்வளோ கஷ்டப்பட்டான். அவனுக்கே ஒரு மண்ணாங்கட்டியும் குடுக் கலத்தானே” என்று ராஜுவின் பேச்சில் கொந்தளித்துக் குமுறினான். “செத் தோன ஓடம்ப கொட தேலைக்கிதாண்டா சேக்குறானுங்க த்தூ..தூ” என காறித் துப்பிவிட்டு ராஜுவோடு நடந்தான் மூக்கையா.

தலைவர்மார் மூன்று பேர் மட்டும் அந்தப் பொட்டல் வெளியிலேயே நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அஞ்சலி: கப்ரியேல் கார்ஷியா மாக்குவேஸ்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் அதிசிறந்த கதைசொல்லி

தனது 87வது வயதில் அண்மையில் காலமான கப்ரியேல் கார்ஷியா மாக்குவேஸ், இலத்தீன் அமெரிக்காவின் வாழ்வியலைத் தன் கதைகளினூடு உலகுக்கு எடுத்துச் சொன்னவர். “மாய யதார்த்தம்” (Magical Realism) என்ற வகையிலான கதை சொல்லல் முறையின் விற்பன்னரான இவர் இலக்கியத்துக்கான நோபல் பரிசு பெற்றவர்.

“என் மக்களின் வாழ்க்கையை அவர்களது சொந்த அனுபவங்களின் வழியாகத் தருகிறேன். அது தான் அவர்களது யதார்த்தம் அவர்களது சமூகப் பண்பாட்டு யதார்த்தம். மற்றவர்களுக்கு விசித்திரமாகப் படுபவையும் மாந்திரீகமாகப்படுபவையும் என் மக்களின் யதார்த்தத்திற் பிரிக்கவொண்ணாத அங்கங்கள்” என்று சொல்லும் மாக்குவேஸ் தனது கதைகளின் ஊடு கொலனியாதிக்கத்தால் கதறக் கதறச் சிதறடிக்கப்பட்ட இலத்தீன் அமெரிக்காவின் பண்பாட்டையும் வாழ்வியலையும் மீட்டுருவாக்கியவர்.

1927 மார்ச் 6ம் திகதி கொலம்பியாவில் பிறந்த மாக்குவேஸ் தனது இளமைக் காலத்தைத் தனது பாட்டியுடன் கழித்தார். “என்னுடைய பாட்டி மிகக் கொடு

ரமான விடயங்களைப் பற்றி ஏராளமான கதைகள் சொல்வார். அப்போதுதான் பக்கத்திலிருந்து பார்த்து விட்டு வந்ததுபோல சொல்வார். சந்தேகப்படவே முடியாதபடி அவர் அவற்றைச் சொல்கிற விதமும், அவர் பேச்சில் காணப்படும் படிமங்களின் செறிவும் அவரது கதைகளை மிகவும் நம்பகமானவையாக மாற்றின” என்று தனது கதைகளுக்கான களத்தை உருவாக்கித் தந்தவர் தனது பாட்டிதான் என்று உணர்த்துகிறார்.

அவரது நாவல்களில் சோகத்தை உட்பொதித்திருக்கும் கேளிக்கையும், புராதன விசித்திரமும் முழு ஆற்றலோடும் தமது சிராய்ப்புக்களுடனும் வெறியோடு வெளிப்படும். அவரது அதிசிறந்த நாவலாகக் கொள்ளப்படும். தனிமனித அடையாளங்கள் தடமேயின்றி அழிந்து, கூட்டு ஞாபகமும் மாந்திரீகமும் தத்தமது சொந்தத்தளங்களிற் செயற்படும் “நூறு வருடத்தனிமை” அவருடைய அதிசிறந்த நாவலாகக் கொள்ளப்படுகிறது. தமது சொந்த வரலாற்றைத் தாமே சொல்லும் கூட்டு ஞாபகத்தை உசுப்பி விட்ட சம்பவங்கள் நாவலுக்கு வெளியில் அரசியலாக, வரலாறாக இருக்கையில், அவற்றை அர்த்தப்படுத்தும் குறிமங்களாக அவை நாவலுக்குள் அடங்கியிருக்கும். வெளியில் நடந்த அரசியலையும் வரலாற்றையும் அறவே தெரியாது அவற்றின் கோர விளைவுகளை அன்றாடம் தனக்குள் அனுபவித்த ஒரு இனக்குழுமத்தவன், தனது இனத்தின் சொந்தக் கதையை அதன் மொழியிலேயே சொல்லுவதாக நாவல் அமைந்திருக்கும்.

சோசலிசமே மனிதகுல உய்வுக்கான ஒரேவழி என வெளிப்படையாக அறிவித்த மாக்குவெஸ், கொலம்பிய அரசை விமர்ச்சித்தமைக்காகப் பல ஆண்டுகள் நாடுகடந்து வாழ்ந்தவர். ஐரோப்பிய-மையப் பார்வையைக் கடுமையான விமர்சித்து “ஐரோப்பிய அறிவுவாத யதார்த்தத்தின் விதிகளின் படி உலகைச் சித்தரிக்க வேண்டும் என்று நீங்கள் கூறும்போது எனது பண்பாட்டின் செழுமை மெலிந்து, தட்டையாக்கப்படுகிறது. எங்களைப் பேசவிடுங்கள், எங்களை நம்ப விடுங்கள், எங்களை எங்கள் சொந்த விதிகளின்படி வாழ விடுங்கள். எங்கள் கலாசாரம் எங்களை அறிவிக்கட்டும். உங்கள் புள்ளி விபரங்களும் உலகத்தை உய்விக்கும் உங்களது முற்போக்குத் திட்டங்களும் இதுவரையில் எங்களுக்குச் சோகத்தையே தந்திருக்கின்றன” என்று கூறி, மூன்றாமுலக நாடுகளின் இலக்கியங்களை அவற்றின் தனித்தன்மையோடு ஏற்கப் பழகவேண்டும் என வலியுறுத்தினார்.

அவரது படைப்புக்கள் அவரை இருபதாம் நூற்றாண்டின் சிறந்த கதை சொல்லியாக நிலைநிறுத்துவன. அவரது Strange Pilgrims என்ற சிறுகதைத் தொகுதியிலிருந்து இரண்டு கதைகள் இங்கு தமிழாக்கப்பட்டுள்ளன.

என் கனவுகளை விற்கிறேன்

கப்ரியேல் கார்ஷியா மாக்குவெஸ்
ஆங்கில வழியாகத் தமிழில் மணி

ஒரு நாட் காலை ஒன்பது மணியளவில், ஹவானா றிவியேரா ஹோட்டலின் அடுக்குத்தளத்திற், பிரகாசமான சூரியனின் கீழ் நாம் காலை உணவை உண்கையில் மாபெரும் அலையொன்று கடல் மதிலோரமான நிழற்சாலை வழியே ஓடிக்கொண்டிருந்த அல்லது நடைபாதையோரமாய் நிறுத்தியிருந்த பல கார்களை அள்ளியெடுத்து அவற்றுள் ஒன்றை ஹோட்டலின் பக்கத்தினுட் பதித்தது. அது கட்டிடத்தின் இருபது மாடிகளிலும் பீதியை விளைத்துப் பெரிய உள்வாயில் யன்னலைத் தூசாக்கிய ஒரு டைனமைற் வெடிப்புப் போலிருந்தது. முகப்பறையிலிருந்த பல சுற்றுலாப் பயணிகள் தளவாடங்களுடன் காற்றில் எறியுண்டனர். சிலர் கண்ணாடி ஆலங்கட்டி மழையால் வெட்டுக்காயப்பட்டனர். அலை பிரமாண்டமானதாக இருந்திருக்க வேண்டும், ஏனெனில் அது ஹோட்டலுக்கும் கடல் மதிலுக்கும் நடுவேயமைந்த இரு-வழி வீதியைத் தாண்டிப் பாய்ந்த பின்பும் யன்னலை நொறுக்கப் போதிய வலிமையுடையதாயிருந்தது.

இன்பமான கியூபத் தன்னார்வலர்கள், தீயணைப்புப் பிரிவினரின் உதவியுடன், ஆறு மணித்தியாலங்கட்குள், சிதைவுக் கூளங்களையெல்லாம் பொறுக்கிக், கடலுக்கான படலையை அடைத்து இன்னொரு படலையை அமைத்தனர். யாவும் வழமைக்குத் திரும்பின. காலையில் எவருமே சுவருட் புதையுண்ட காரைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. ஏனெனில், அது நடைபாதையோரமாய் நிறுத்தியிருந்தவற்றுள் ஒன்றென அவர்கள் ஊகித்திருந்தார்கள். ஆனால் அதை ஒரு கிரேன் அதன் அமைவிடத்திலிருந்து வெளியே தூக்கியதும் ஸ்ற்றியரிங் சில்லுக்குப் பின்னால் இருக்கைப் பட்டியால் அமர்த்தப்பட்டவாறு ஒரு பெண்ணின் உடல் காணப்பட்டது. உடம்பில் ஒரு எலும்பும் முழுதானதாக இல்லாது போவதற்கு, அடி மிகக் கடுமையாக இருந்திருக்கவேண்டும். அவளுடைய முகம் அழிக்கப்பட்டு, பூட்கள் கிழித்தெறியப்பட்டு, உடைகள் கந்தலாகிக் கிடந்தன. மரகதக மணிக் கண்களுடைய ஒரு பாம்பின் வடிவில் அமைந்த ஒரு கணையாழியை அணிந்திருந்

தாள். புதிய போர்த்துக்கேயத் தூதரதும் அவரது மனைவியினதும் வீட்டுப் பணிப் பொறுப்பாளராய் இருந்தாளெனப் பொலிசார் உறுதிப்படுத்தினர். அவர்களுடன் இரு வாரங்கள் முன்பு வந்த அவள் அன்று காலை புதியதொரு காரை ஓட்டிக்கொண்டு சந்தைக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய பெயரைப் பத்திரிகையிற் பார்த்தபோது அது எனக்கு அர்த்தப்படவில்லை. ஆனால் பாம்புக் கணையாழியும் அதன் மரகதக்கக் கண்களும் என்னைக் குழப்பின. அதை அவள் எந்த விரலில் அணிந்திருந்தாளென்று என்னால் அறியவியலவில்லை. அது முக்கியமான ஒரு தகவல். ஏனெனில், நான் ஒரு போதும் உண்மையான பெயரை அறியாத அதே மாதிரியானதொரு கணையாழியை இக்காலம் போலன்றி அக்காலத்தில் வழமைக்கு மிக விரோதமானவாறு தனது வலது சுட்டுவிரலில் அணிந்த ஒரு மறக்கமுடியாதவொரு பெண்ணாக அவள் இருக்கக்கூடுமென நான் அஞ்சினேன். முப்பத்துநான்கு ஆண்டுகட்கு முன் வியென்னாவில் லத்தின் அமெரிக்க மணவர்கள் மிகவும் நாடும் ஒரு தவறணையில் அவள் கிழங்கு அவியலுடன் ஸொஸேஜ் உண்டு பீப்பா பியர் அருந்தியவாறு இருக்கையில் அவளை நான் சந்தித்தேன். அன்று காலைதான் நான் ரோமிலிருந்து வந்திருந்தேன். ஒரு ஸொப்ரானோ பாடகிக்குரிய அவளுடைய மார்பகமும் அவளுடைய கோட்டின் கழுத்துப் பட்டையிற் சோர்ந்து கிடந்த நரி வால்களும் அந்தப் பாம்பு வடிவ எகிப்திய மோதி ரமும் இன்றும் நினைவிலுள்ளன. அவள் கணீரென்ற தொனியில் மூச்சுக்கு ஓயாமலே மிக எளிய ஸ்பானிய மொழியிற் பேசினாள். மரத்தாலான அம் மேசையோரம் அமர்ந்திருந்த ஒரே ஒஸ்ற்றியர் அவளென நினைத்தேன். இல்லை, கொலம்பியாவிற் பிறந்த அவள் போர்கட்கிடையிலான காலத்தில் சிறுபராயத்தைச் சற்றே தாண்டிய நிலையில் இசையும் குரற்பயிற்சியும் கற்க ஒஸ்ற்றியாவுக்கு வந்தவளாவாள். அவளுக்கு முப்பது வயதிருக்கும். எனினும், அவள் என்றுமே அழகியாயில்லாது வயதுக்கு முன்னரே முதிர்ந்த தெடங்கிய தால், அவளுடைய தோற்றம் வயதுக்கேற்ப அமையவில்லை. ஆனால் அவள் இனிமையான அதி வியப்பூட்டும் ஒரு மனிதப்பிறவியும் ஆவாள்.

வியென்னா இன்னமும் ஒரு பழைய பேரரச நகராக இருந்தது. இரண்டாம் உலகப்போர் விட்டுச்சென்ற, தம்முள் இசைவுகாணவியலாத இரு உலகங்களிடையே அதன் புவியியல் அமைவு, அதைக் கறுப்புச் சந்தை வணிகத்திற்கும் சர்வதேச வேவு பார்த்தலுக்கும் ஒரு சொர்க்கபுரியாக்கியிருந்தது. தனது மேசையோரம் அமர்ந்திருந்த அத்தனை பேருக்கும் உணவு வாங்கப் போதிய பணமிருந்தும், தனது பூர்விகத்துக்கு விசுவாசங் காரணமாக மாணவர்கள் தவறணையில் உண்ணும் தன் நாட்டைவிட்டோடிய என் சக நாட்டவருக்கு அதைவிடப் பொருத்தமான ஒரு ஸ்தலத்தை என்னாற் கற்பனை செய்ய இயலாது. அவள் ஒருபோதும் தனது பெயரைச் சொல்லவில்லை. வி-

யென்னாவிலிருந்த லத்தின் அமெரிக்க மணவர்களான நாம் அவளுக்காகப் புனைந்த ப்ராவ் ப்ரிடா என்ற ஜேர்மானிய நாக்குத் திருகிப் பெயராலேயே அவளை எப்போதும் அறிவோம். அவளை எனக்கு அறிமுகஞ்செய்த கையோடேயே அவளிடம் காற்று மோதும் கிண்டியோவின் கொடும்பாறைகளினின்று இவ்வளவு வேறுபட்டு இவ்வளவு தொலைவில் உள்ள ஒரு உலகுக்கு அவள் எப்படி வந்து சேர்ந்தாள் என்று உற்சாகமான துடுக்குத்தனத்துடன் கேட்டேன். அவள் இடித்துத்தள்ளுமாறான ஒரு விடையைளித்தாள்:

“நான் கனவுகளை விற்கிறேன்.”

உண்மையில் அதுவே அவளுடைய ஒரே தொழில். பழைய கல்டாஸ் மாகாணத்தில் வசதியான ஒரு கடைக்காரரின் பதினொரு குழந்தைகளில் மூன்றாமவளான அவள், பேசக் கற்ற காலத்திலிருந்து, கனவுகள் தமது தெய்வவாக்குத் தன்மையைத் தமது தூயவடிவிற்பேணும் நேரமான காலையுணவுக்கு முன்பான போதிற், கனவுகளைக் கூறும் அரிய பழக்கத்தை நிறுவினாள். அவளுக்கு ஏழு வயதான போது அவளுடைய சகோதரர்களில் ஒருவன் வெள்ளத்தில் அள்ளாண்டு போகக் கனாக் கண்டாள். அவளுடைய தாய், முற்றிலும் மதஞ்சார்ந்த மூட நம்பிக்கை காரணமாக, அப் பையனின் அதிவிருப்புக்குரிய பொழுதுபோக்கான மலையிடுக்கில் நீந்தலுக்குத் தடைவிதித்தாள். ஆனால் ப்ராவ் ப்ரிடாவிடம் அவளுக்கேயுரிய குறிகூறல் முறையிருந்தது.

“அந்தக் கனவின் கருத்து, அவன் அமிழ்ப் போகிறான் என்பதல்ல. ஆனால் அவன் இனிப்புத் தின்னக்கூடாது.” என்றாள். தனது ஞாயிற்றுக்கிழமை இன்ப விருந்தில்லாமல் வாழமாட்டாத ஒரு ஐந்து வயதுச் சிறுவனுக்கு அவளுடைய வியாக்கியானம் கொடும்பழியாகத் தெரிந்தது. தன் மகளின் குறிகூறும் ஆற்றலை அறநம்பிய அவளுடைய தாய், அந்த எச்சரிக்கையை இரும்புக் கரத்துடன் செயற்படுத்தியள். ஆனால் அவளுடைய முதலாவது கவனயீனமான தருணத்தில் அப் பையன் தான் களவாய்த் தின்ற கரமல் இனிப்பால் மூச்சடைத்தான். அவனைக் காப்பாற்ற வழியிருக்கவில்லை.

கொடிய வியன்னாக் குளிர்காலத்தின் போது வாழ்க்கை அவளுடைய மென்னியைப் பற்றும் வரை தனது ஆற்றலைக்கொண்டு பிழைப்பு நடத்த முடியுமென அவள் நினைத்திருக்கவில்லை. தான் வாழவிரும்பிய முதலாவது வீட்டில் வேலைதேடிய போது, அவளுக்கு என்ன செய்ய இயலுமெனக் கேட்க அவள் உண்மையை மட்டுமே சொன்னாள்: “நான் கனாக் காண்கிறேன்”. வீட்டுக்காரிக்கு ஒரு சிறு விளக்கம் போதியதாயிருந்தது. அவளு

டைய சில்லறைச் செலவுகட்குப் போதிய ஒரு சம்பளத்தில் அவள் வேலைக் கமர்ந்தாள். ஆனால் அவளுக்கு நல்லதொரு அறையும் குறிப்பாக, ஒரு பண்பான நிதி நிருவாகியான தந்தை, ரொமாண்ட்டிக் கூட இசைமீது பித்தான பெண்மணியான தாய், முறையே ஒன்பதும் பதினொன்றுமான வயதுடைய இரு குழந்தைகளைக்கொண்ட அக் குடும்பத்தின் ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் தத்தமது உடனடி எதிர்காலம் பற்றி அறிய விரும்பும் காலை உணவு நேரம் உட்பட்ட மூன்று வேளை உணவும் கிடைத்தன. அவர்களெல்லாரும் தெய்வப்பற்றுடையோராயும் பழங்கால மூடநம்பிக்கைகளில் ஈர்ப்புடையோ ராயும் இருந்தனர். குடும்பத்தின் அன்றாடத் தலைவிதியைத் தன் கனவுகளின் மூலம் சிக்கவிழ்ப்பதையே தனது ஒரே கடப்படாகக் கொண்ட ப்ராவ் ப்ரிடா வை அவர்கள் குதூகலமாக உள்வாங்கினர்.

அவள் தன்னுடைய பணியை நீண்டகாலமாக..... அனைத்தினும் மேலாக, யதார்த்தம் தீக்கனவுகளினுங் கொடிதாயிருந்த போர்க்காலத்தில்..... நன்றாய்ச் செய்தாள். அவளுடைய எதிர்வுகூறல்கள் வீட்டின் ஒரே அதிகாரமாகும் வரை, ஒவ்வொருவரும் அன்றாடம் எதை, எப்படிச் செய்வதெனத் தீர்மானிக்க அவளுக்கு மட்டுமே முடிந்தது. குடும்பத்தின் மீது அவளுடைய அதிகாரம் வரம்பற்றிருந்தது. மெல்லியதொரு பெருமூச்சும் அவளுடைய ஆணைக்கமையவே விடப்பட்டது. ஏறத்தாழ நான் வியன்னாவில் இருந்த காலத்தில் அக் குடும்பத் தலைவன் இறந்தான். எனினும், அவளுடைய கனவுகள் முடியும் வரை குடும்பத்துக்காகக் கனவுகாண்பாள் என்ற நிபந்தனைக்குட்பட்டுத் தன்னுடைய சொத்திற் பகுதியை அவளுக்கு விட்டுவைக் குமளவுக்கு அவனிடம் சீர்மையிருந்தது.

மற்ற மாணவர்களின் நெருக்கடியான நிலைமைகளை நானும் அனுபவித்துக்கொண்டு வந்துசேராத பணத்தின் வரவை எதிர்பார்த்தவாறு நான் வியென்னாவில் ஒரு மாதத்துக்கும் மேல் இருந்தேன்.

ப்ராவ் ப்ரிடாவின் எதிர்பாராத வள்ளன்மையான வரவுகள் நமது ஏழ்மைப் பட்ட வாழ்நிலைக்கு விருந்து வைபோகங்கள் போலிருந்தன. ஓரிரவு, பியர் தந்த உல்லாச உணர்வில், தாமதத்தை அனுமதியாத திடநம்பிக்கையுடன் அவள் என் காதிற் குசுகுசுத்தாள்:

"நேற்று நன் உன்னைக் கனாக்கண்டேன் என்று சொல்ல மட்டுமே வந்தேன். நீ உடனேயே போக வேண்டும். இன்னும் ஐந்து வருடங்கட்கு வியென்னாவுக்குத் திரும்பிவரக்கூடாது.

அவளுடைய திடநம்பிக்கை அத்துணை நிசமாயிருந்ததால் நான் அன்றி ரவே ரோமுக்கான இறுதிப் புகைவண்டியேறினேன். என்னளவில், நான் அனுபவியாத ஏதோ பேரிரலிருந்து காக்கப்பட்டேன் என அன்றுமுதல் எண்ணியிருக்குமளவுக்கு அவளுடைய சொற்கள் என்னைப் பாதித்தன. நான் இன்னமும் வியென்னாவுக்குத் திரும்பிப் போனதில்லை.

ஹவானா பேரழிவிற்கு முன் ப்ரால் ப்ரிடாவை நான் எதிர்பாராது சந்தர்ப்ப வசமாகச் சந்தித்த விதம் எனக்குப் புதிராகத் தோன்றியது. பப்லோ நெருடா, வல்பரைஸோவுக்கான தனது நீண்ட கடற்பயணத்தின் போதான ஒரு இடைநிறுத்தலின் போது, ஸ்பானிய உள்நாட்டுப்போரின் பின் ஸ்பானிய மண்ணில் முதல்முதலாக அடிபதித்த நாளில் அது நடந்தது. அவர் ஒரு காலைப் பொழுதைப், பாவித்த புத்தகக் கடைகளில் புத்தக வேட்டையாடுவதில் எங்கடான் செலவிட்டார். போர்ட்டரில், அவர் கிழிந்துபோன பைண்டிங் குடன் உலர்ந்துபோன ஒரு பழைய புத்தகத்தை வாங்கினார். அதற்கு அவர் கொடுத்த விலை ரங்கூன் தூதரகத்தில் அவருக்குக் கிடைத்த இரு மாதச் சம்பளமாயிருக்கும். தான் கண்ட ஒவ்வொரு பொருளின் அக இயக்கத்திலும் குழந்தையொன்றின் வியப்பார்வத்துடன், முடமான ஒரு யானையைப் போல அவர் கூட்டத்தினோடே நகர்ந்தார். ஏனெனில், வாழ்க்கை தன்னைக் கண்டுபிடித்த ஒரு பிரம்மாண்டமான முடுக்கிவிடும் விளையாட்டுப்பொருள் போல உலகம் அவருக்குத் தெரிந்தது.

மறுமலர்ச்சி யுகப் போப்பரசர் என்ற கருத்தாக்கத்துக்கு நெருக்கமாக அவரைவிட ஒருவரை இதுவரை நான் அறியேன். அவர் பெருந்தீனிக்காரராயும் பண்பட்டவராயுமிருந்தார். அவர் தனது விருப்பிற்கெதிராகவும் உணவுமேசையின் தலையிடத்தில் இருந்தார். அவருடைய மனைவி மற்றில்லா, அவருடைய கழுத்தைச் சூழ அணிவித்த அணையாடை ஒரு உணவறையைவிட ஒரு சலூனாக்குப் பொருத்தமானது. எனினும், அவர் குழம்பிற் குளித்தெழுமுவதைத் தவிர்க்க வேறுவழியில்லை. காவாயைரா உணவுவிடுதியில் அந்த நாள் எடுத்துக்காட்டனது. அவர் மூன்று முழுச் சிங்கி இறால்களை ஒரு அறுவை மருத்துவரின் ஆற்றலோடு கூறிட்டு உண்ட அதே வேளை, உண்ணும் ஆவலைத் தொற்றவைக்குமாறான ஆனந்தத்துடன் எல்லாருடைய பீங்கான்களையும் தனது கண்களால் விழுங்கி ஒவ்வொன்றிலும் சொற்பளவைச் சுவைத்தார்: கலிசியாவிலிருந்து கிளிஞ்சல்கள், கன்றறாப்ரியாவிலிருந்து சிப்பிகள், அலிகான்ற்றெயிலிருந்து இறால்கள், கொஸற்ற ப்ராவாவிலிருந்து கடலட்டைகள். அதற்கிடையில், பிரெஞ்சுக்காரர்களைப் போல, பிற அருஞ்சுவைச் சமையல்களைப் பற்றிக், குறிப்பாகத் தன் இதயத்திற் சுமந்துவந்த சிலியின் தொல்பழங்கால ஓடுடை மீனிணம் பற்றி, மட்டுமே பேசி

னார். இருந்தாற்போல் உண்பதை நிறுத்தித் தன் சிங்கி இறாலின் உணர்கொம்புகளை இசைவித்து என்னிடம் மிக அடங்கிய குரலில் "அங்கே எனக்குப் பின்னால் யாரோ என்னைப் பார்ப்பதை நிறுத்தாதிருக்கிறார்" என்றார்.

அவருடைய தோளுக்கு மேலாக நோட்டமிட்டேன். மெய் தான். மூன்று மேசைகள் அப்பால், ஒரு பழைய பாணிக் கம்பளியட்டைத் தொப்பியுடனும் ஊதா வண்ணக் கழுத்துத் துண்டுடனும் துணிச்சலான ஒரு பெண் அவசரப்படாமல் உண்டவாறு அவரை உற்றுநோக்கியபடி அமர்ந்திருந்தாள். அவளை நான் உடனேயே அடையாளங்கண்டுவிட்டேன். அவள் கொஞ்சம் வயதேறிக் கொழுத்திருந்தாள். ஆனாற், கைச் சுட்டுவிரலிற் பாம்புக் கணையாழியுடன் அவள் ப்ராவ் ப்ரிடாவே தான்.

நெருடாவும் மனைவியும் வந்த அதே கப்பலில் அவள் நேப்பிள்ஸிலிருந்து பயணப்பட்டாள். ஆனால் அவர்கள் கப்பலில் ஆளையாள் சந்திக்கவில்லை. நாங்கள் நம்முடன் கோப்பி அருந்துமாறு நமது மேசைக்கு வருமாறு அவளை அழைத்தோம். கவிஞருக்குப் பிரமிப்பூட்டத், தனது கனவுகளைப்பற்றிச் சொல்லுமாறு அவளை ஊக்குவித்தேன். அவர் அதைக் கவனிக்கவில்லை. தீர்க்கதரிசனக் கனவுகளிற் தனக்கு நம்பிக்கையில்லை என அவர் தொடக்கத்திலேயே அறிவித்திருந்தார்.

"கவிதை மட்டுமே மனக்கண் தொலைநோக்குடையது" என்றார்.

மதிய உணவின் பின், ரம்ப்ளாஸ் நிழல்வீதியின் வழியான தவிர்க்கவியவாத உலாத்தின் போது, பிறர் செவிகள் கேளாதபடி நமது பழைய நினைவுகளைப் புதுப்பிக்குமாறு, நான் ப்ராவ் ப்ரிடாவுடன் பின்தங்கினேன். ஓஸ்ற்றியாவிற் தன்னுடைய உடைமைகளை விற்றுவிட்டுப் போர்த்துக்கலில் ஒபோர்தோவில், எவரும் அமெரிக்கா வரை பார்க்கக்கூடியவாறு ஒரு மலைமேலமைந்த போலிக் கோட்டை என அவள் வர்ணித்த ஒரு வீட்டில், ஓய்விலிருப்பதாகச் சொன்னாள். அவள் சொல்லாவிட்டாலும், அவளுடனான உரையாடல்கள் மூலம் வியென்னாவிலிருந்த அவளுடைய வருணனைக்கடங்காத புரவலர்க்ளின் உடைமைகள் அனைத்தையும் அவள் தனதாக்கிக் கொண்டாள் என்று தெளிவாகியது. அது என்னை அதிசயிக்கவில்லை, ஏனெனில் அவளுடைய கனவுகள் பிழைப்புக்கான ஒரு உபாயம் மட்டுமே என்று தான் நான் எப்போதும் நினைத்திருந்தேன். நான் அவளிடம் அவ்வாறே சொன்னேன்.

அவள் தன்னுடைய தவிர்க்கவியதாத சிரிப்பைச் சிரித்தாள். "நீ வழமை போலத் திமிராகத்தான் இருக்கிறாய்" என்றாள். அதற்குமேல் அவள் வேறெ

துவஞ் சொல்லவில்லை, ஏனெனில் நம்மா டெ லொஸ் பஹறொஸ் (கிளி ஒழுங்கை) வழியே கிளிகளுடன் சிலியக் கொச்சையில் நெருடா பேசி முடிக்கும் வரை எல்லாரும் காத்து நின்றார்கள். நாம் நமது உரையாடலுக்கு மீண்டபோது, ப்ராவ் ப்ரிடா கதையை மாற்றினாள்.

“சொன்னாற்போல, நீ இனி வியென்னாவுக்குத் திரும்பிப் போகலாம்” என்றாள்.

அப்போது தான், நமது முதலாவது சந்திப்பிற்குப் பின் பதின்மூன்று ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன என உணர்ந்தேன்.

“உன்னுடைய கனவுகள் பொய்யாக இருந்தபோதும் நான் திரும்பிப் போகவே மாட்டேன்” என்று அவளிடம் சொன்னேன். “எதற்கும் ஒருவேளை.”

மூன்று மணிக்கு நாம் அவளை நீங்கி நெருடா தன் புனிதமான பகல் நித்திரைக்குப் போகத் துணையாக வழிநடந்தோம். நெருடா தன் பகல் நித்திரையை, யப்பானியத் தேநீர் வைபவத்தை நினைவூட்டுமாறான ஆயத்தங்கட்குப் பின்னர், எங்கள் வீட்டில் மேற்கொண்டார். சரிநூட்பமான வெதுவெதுப்பைப் பெறுமாறு சில யன்னல்கள் திறந்தும் பிற மூடியும் விடப்பட்டன. அத்துடன் குறிப்பிட்டதொரு திசையிலிருந்து குறிப்பிட்டதொரு வகையான ஒளியும் பூரண நிசப்தமும் தேவைப்பட்டன. நெருடா உடனேயே உறங்கிக், குழந்தைகள் செய்வது போல நாம் எதிர்பாராதவாறு, பத்து நிமிடங் கழித்து விழித்து விட்டார். தலையணையுறையிற் பதித்திருந்த கூட்டிணைவெழுத்துக் தனது கன்னத்திற் பொறிந்தவாறு புதுமலர்வுடன் வசிப்பறைக்குள் வந்தார்.

“கனாக்காணும் பெண்ணைப் பற்றிக் கனாக்கண்டேன்” என்றார்.

அவரது கனவைப்பற்றித் தனக்குச் சொல்லுமாறு மற்றில்ல வேண்டினாள்.

“அவள் என்னைப் பற்றிக் கனாக்கண்டாளென்று கனாக்கண்டேன்” என்றார்.

“அது அப்படியே போர்ஹெயிடமிருந்து வருகிறது” என்றேன்.

அவர் ஏமாற்றத்துடன் என்னை நோக்கினார்.

“அவர் அதை ஏலவே எழுதியுள்ளாரா?”

“எழுதியிராவிடின் எப்போதேன் எழுதுவார்” என்றேன். “அது அவருடைய சிக்குப்புழைகளில் ஒன்றில் இருக்கும்”.

அன்று மாலை ஆறு மணிக்குக் கப்பலேறிய கையோடே, நெருடா நம்மிடமிருந்து விடைபெற்றுத் தனித்த மேசையொன்றின் ஓரமாக அமர்ந்து, தனது புத்தகங்கட்குச் சமர்ப்பணம் எழுதுகையிற் பூக்களையும் மீன்களையும் பறவைகளையும் வரைய அவர் பாவிக்கும் பச்சை மையால் சரளமான செய்யுள்களை எழுதத் தொடங்கினார். முதலாவது “எல்லாரும் கரைக்கு” அறிவித்தலின் போது நாம் ப்ராவ் ப்ரிடாவைத் தேடினோம். முடிவில், விடைகூறாமலே விட்டுச் செல்லும் நிலையில் அவளைச் சுற்றுலாப் பயணிகள் தளத்திற் கண்டோம். அவளும் பகல் நித்திரை தூங்கியிருந்தாள்.

“நான் கவிஞரைப்பற்றிக் கனாக் கண்டேன்” என்றாள்.

வியப்புடன் நான் அவளுடைய கனவை என்னிடம் சொல்லுமாறு கேட்டேன்.

“அவர் என்னைப்பற்றிக் கனாக் கண்டாரெனக் கனாக் கண்டேன்” என்றாள். ஏன்னுடைய வியப்பான பார்வை அவளைக் குழப்பியது. “எதை எதிர் பார்த்தாய்? சிலவேளை என்னுடைய கனவுகள் அத்தனைக்கும் நடுவே நிச வாழ்வுடன் தொடர்பற்ற ஒன்று நுழைந்துவிடுகிறது.”

அதற்குப் பிறகு, ஹவானா நிவியேரா பேரழிவில் இறந்த பெண் அணிந்திருந்த பாம்புக் கணையாழி பற்றிக் கேள்விப்படும் வரை, அவளை நான் என்றுமே காணவுமில்லை அவளைப்பற்றி நினைத்ததுமில்லை. சில மாதங்கள் கழித்து ஒரு தூதரக வரவேற்புபசாரத்தின்போது போர்த்துக்கேயத் தூதரைச் சந்தித்த போது அவரிடம் கேட்கும் உந்துதலை என்னாற் தவிர்க்கமுடியவில்லை. தூதர் அவளைப்பற்றி மிகுந்த உற்சாகத்துடனும் பாரிய மெச்சுதலுடனும் பேசினார். “அவள் எவ்வளவு அசாதாரணமானவள் என்று உங்களாற் கற்பனை செய்யவியலாது” என்றார். “நீங்கள் அவளைப்பற்றி ஒரு கதை எழுதக் கடமைப்பட்டிருப்பீர்கள்”. அதே தொனியில், ஆனால் நான் ஒரு இறுதி முடிவுக்கு வரும் விதமான ஒரு துப்பைத் தராமல் அவர் பேசிக்கொண்டேபோனார்.

முடிவில், “யதார்த்தமாக அவள் என்ன செய்தாள்?” என்று கேட்டேன்.

ஒருவகை மயக்கமின்மையுடன் “ஒன்றுமில்லை” என்றார்.

“அவள் கனாக்கண்டாள்.”

ஓகஸ்ட்டின் பேய்கள்

கப்ரியேல் கார்ஷியா மாக்குவெஸ்
ஆங்கில வழியாகத் தமிழில் மீநிலங்கோ

மதியத்திற்குச் சற்றுமுன் நாங்கள் அரிஸ்ஸோவை அடைந்தோம். டுஸ்கன் நாட்டுப்புறத்தில் வெனசுவேல எழுத்தாளர் மிகுவேல் ஒட்டேரோ சில்வா வாங்கியிருந்த மறுமலர்ச்சி அரண்மனையை இரண்டு மணித்தியாலங்கட்கு மேலாகத் தேடினோம். அது ஓகஸ்ட் மாதத்தின் தொடக்க காலம். வெயில் எரிக்கிற ஞாயிற்றுக்கிழமை. உல்லாசப்பயணிகளால் நிரம்பிய தெருக்களில் இடம் தெரிந்தவொருவரைத் தேடுவது இலகுவல்ல. பயனற்ற பல முயற்சிகளின் பின் அரண்மனையின் நாங்கள் எங்கள் காருக்கு மீண்டு எவ்வித அடையாளமுமற்றுத் தேவதாரு மரங்கள் நிரையாக நின்றதொரு வீதி வழியே நகரை நீங்கினோம். அப்போது வாத்துக்களை மேய்த்துக்கொண்டிருந்த மூதாட்டியொருவர் அரண்மனையின் இருப்பிடத்தை எங்களுக்கு அச்சொட்டாகச் சொன்னார். எங்களுக்கு போய் வாருங்கள் என்று சொல்லமுன், அப் பாட்டி நாங்கள் அங்கு இரவு அரண்மனையில் தங்கப் போகிறோமா எனக் கேட்டார். எங்கள் முன்னேற்பாட்டின்படி நாங்கள் மதிய உணவுக்காகவே அங்கு போகிறோம் என்று சொன்னோம்.

“அப்படியென்றால் மிகவும் நல்லது” என்று சொன்ன பாட்டி, தொடர்ந்து, “அந்த வீடு பேய்களாற் பீடிக்கப்பட்டுள்ளது” என்றார்.

மதியநேர மாயத்தோற்றங்களில் நம்பிக்கையற்ற நானும் எனது மனைவியும் அப் பாட்டியின் எதையும் நம்பும் மனப்பாங்கை எண்ணிச் சிரித்தோம். ஆனால், முறையே, ஒன்பதும் ஏழுமான வயதுடைய எமது இரு மகன்களும் பேயை ஸ்தூலமாகப் பார்க்கும் எண்ணத்தால் மிகுந்த மகிழ்வடைந்தனர்.

மிகுவேல் ஒட்டேரோ சில்வா, சீரிய விருந்தோம்பியும் கலைநயத்துடன் உணவைப் பரிமாறக்கூடியவரும் என்பதோடு நல்ல எழுத்தாளருமாவார்.

அவர் எங்களுக்காக மறக்கமுடியாத மதிய உணவைத் தயாரித்திருந்தார். நாங்கள் பிந்தியே போய்ச்சேர்ந்ததால் உணவுக்கு அமர்வதற்கு முன் அரண்மனையைப் பார்வையிட எங்களுக்கு முடியவில்லை. ஆனால், வெளிப்பார்வைக்குப் பயமூட்டும்படி ஏதுவும் இருக்கவில்லை. நாங்கள் உணவுண்ண அமர்ந்த பூக்கள் நிறைந்த படிமுற்றத்திலிருந்து கண்ட முழு நகரத்தினதும் காட்சி அனைத்து மன உளைவையும் நீக்கியது. தொண்ணூறாயிரம் பேரைக் கொள்ளப் போதிய இடமற்று வீடுகள் நெருக்கமாக அமைந்த இம் மலையில் இத்தனை மேதைகள் பிறந்ததை நம்பக் கடினமாக இருந்தது. ஆனால் அவர்கள் யாரும் அரிஸ்லோவின் பூர்வகுடிகள் அல்ல என்று மிகுவேல் ஒட்டேரோ சில்வா தனது கரீபிய நகைச்சுவையுடன் சொன்னார்.

“அனைவரிலும் சிறந்தவர் லுடோவிக் கோ தான்” என அவர் அறிவித்தார்.

வெறுமே, குடும்பப்பெயரே இல்லாத லுடோவிக் கோ. மதிய உணவுவேளை முழுவதும், போரினதும் கலையினதும் பெரும் புரவலரும் தன் விருப்பத்திற்கேற்ப இந்த அரண்மனையைக் கட்டியவருமான லுடோவிக் கோவைப் பற்றியே மிகுவேல் பேசினார். லுடோவிக் கோவின் மிகுதியான பலத்தையும் அவரது குழப்பமான காதலையும் அவரது சோகமான மரணத்தையும் பற்றி எமக்குச் சொன்னார். லுடோவிக் கோ எவ்வாறு ஒரு கணப்போதின் வெறித்தனத்தில் தனது சீமாட்டியைத் தாங்கள் சற்றுமுன்பே கலவிசெய்த கட்டிலிற்குத்திக்கொண்டு தான் வளர்த்த கொடிய சண்டை நாய்களைத் தன்மீதே ஏவி துண்டுதுண்டானார் என்பதை எங்களிடம் அவர் சொன்னார். நள்ளிரவுக்குப் பின்பு லுடோவிக் கோவின் பேய் தன் காதல் உத்தரிப்பின் தலத்தில் அமைதியைத் தேடி வீட்டின் இருளில் உலாவும் எனக், கனதி மிக்க முறையில், அவர் நமக்கு உறுதியளித்தார்.

அரண்மனை பிரமாண்டமாயும் இருள் கவிழ்ந்தும் இருந்தது. ஆனால் நிறைந்த வயிற்றுடனும் திருப்தியான இதயத்துடனும், பகலின் ஒளியில், மிகுவேலின் கதை விருந்தினர்களை மகிழ்விக்க அவர் கூறும் வேடிக்கைக் கதைகளில் ஒன்றாகவே தெரிந்தது. நண்பகற் குட்டி நித்திரையின் பின் அடுத்தடுத்த உரிமையாளர்கள் பல்வேறு மாற்றங்கட்குள்ளாக்கிய அரண்மனையின் எண்பத்திரண்டு அறைகளினூடும் தீக்குறி ஏதுமின்றி நடந்தோம். மிகுவேல் முதலாம் மாடி முழுதையும் திருத்தி, பளிங்குத் தரையும் வெந்நீர்க் குளியற் தடாகமும், உடற்பயிற்சி உபகரணங்களும் கொண்ட நவீன படுக்கையறையையும் நாங்கள் உணவருந்திய ஒளிரும் பூக்கள் நிறைந்த படிமுற்றத்தையும் கட்டியிருந்தார். பலநூறு ஆண்டுகளாக மிகவும் பயன்பட்ட இரண்டாம்

மாடி, வெவ்வேறு காலங்களைப் பிரதிபலிக்கும் வேலைப்பாடுகளை உடைய பாவனையற்றுக் கைவிடப்பட்ட சிறப்பற்ற அறைகளைக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் உச்சி மாடியில், காலம் தரிசிக்கத் தவறி, இருந்தவாறே பேணப்பட்ட ஒரு அறையைக் கண்டோம். அது லுடோவிக்கோவின் அறை.

அக் கணம் மாயம் மிகுந்திருந்தது. பொன் நூலால் இழைத்த திரைகளுடனும் பலியெடுத்த காதலியின் உலர்ந்த இரத்தத்தால் விறைப்பான கட்டில் விரிப்புடனும் அதன் வியக்கத்தக்க அலங்கார விளிம்பு வேலைப்பாடுகளுடனும் அக் கட்டில் அங்கு நின்றது. விறைத்த சாம்பலுடனும் கல்லாகிப்போன கடைசி மரக்குற்றியுடனுள் கணப்பும் தயார்நிலையில் ஆயுதங்களுடன் படைக்கலக் கொட்டிலும் தனது காலங்கடந்து நினைவில் நிலைக்கத் தவறிய அதிர்ஷ்டக்கட்டையான புளோரென்றறைன் ஓவியன் ஒருவன் வரைந்த சிந்தனையிலாழ்ந்த வீரப்பெருந்தகையின் உருவமும் இருந்தன. என்னை மிகவும் பாதித்தது ஏதெனில் விளக்க இயலாதவாறு முழு அறைமீதும் மிதந்த ஸ்ற்றோபெரிப் பழ வாசனையே.

டுஸ்கனியில் வேனிற்கால நாட்கள் நீண்டவை மட்டுமன்றி அவசரமில்லாதவையும் என்பதுடன் அடிவானம் இரவு ஒன்பது வரை தன் இடத்திலேயே இருக்கும். நாங்கள் அரண்மனையுடாக நடந்து முடிந்தபோது மாலை ஐந்து மணி தாண்டிவிட்டது. ஆனால் மிகுவேல் எங்களை சான் பிரான்ஸ் செஸ்கோ தேவாலயத்தில் உள்ள பியரோ டெலோ பிரான்ஸெஸ்காவின் ஓவியங்களைப் பார்க்க அழைத்துச் செல்வதாக வற்புறுத்தினார். பின்னர் சதுக்கத்தின பூம்பந்தல்களின் கீழ் நாங்கள் ஆறுதலாகக் கோப்பி அருந்தி விட்டு எங்கள் பயணப்பைகளை எடுக்க வந்தபோது எங்களுக்காக இரவுணவு தயாராயிருந்தது. நாங்கள் அங்கு இரவுணவை உண்டோம்.

ஒற்றை விண்மீனாடனான ஊதாநிற வானின் கீழிருந்து நாங்கள் உண்கையிற், பையன்கள் சமையலறையிலிருந்த பளிச்சிடுவிளக்குகளுடன் மேல் மாடிகளின் இருளை அலசிப் பார்க்கப் போனார்கள். மேசையடியிலிருந்து படிக்கட்டுகளில் காட்டுக் குதிரைகளின் குளம்போசை ஒலிக்கவும் கதவுகள் புலம்பவும் மங்கிய அறைகளில் குதூகலமாக லுடோவிக்கோவை கூப்பிடுவதையும் கேட்டோம். அன்றிரவு அங்கு தங்குவது என்ற பொல்லாத எண்ணம் அவர்களுடையது. மகிழ்ச்சியுடன் மிகுவேல் ஒட்டேரோ சில்வா அவர்களை ஆதரித்தார். அவர்களை மறுக்கும் சமூகத்துணிவு நமக்கு இருக்கவில்லை.

நான் அஞ்சியதற்கு மாறாக நாம் மிகநன்றாக உறங்கினோம். நானும் எனது மனைவியும் முதலாம் மாடியின் ஒரு படுக்கையறையிலும் எங்கள்

பிள்ளைகள் எங்களதை அடுத்த அறையிலும் உறங்கினோம். இரு அறைகளும் நவீனப்பட்டிருந்தன. இருண்மையாக எதுவும் அங்கிருக்கவில்லை. நான் உறங்க ஆயத்தமானபோது, வரவேற்பறையிலிருந்து ஊசற் கடிகாரத்தின் தூக்கமற்ற பன்னிரண்டு அடிப்புக்கள் கேட்டன. அப்போது வாத்துக்களை மேய்த்துக்கொண்டிருந்த மூதாட்டியின் அச்சமூட்டும் எச்சரிக்கை நினைவுக்கு வந்தது. ஆனால் நாங்கள் மிகவும் களைத்திருந்ததால் விரைவாகவே செறிவான முறிவற்றதொரு துயிலில் ஆழ்ந்தோம். காலை ஏழு மணிக்குப் பின் ஜன்னலை அண்டி எழுந்துகொண்டிருந்த கொடிகளினூடு அழகான சூரியன் எட்டிப்பார்க்கையிற் கண்விழித்தேன். என்னருகே என் மனைவி கரவற்றோரின் அமைதிக் கடலிற் பயணித்துக்கொண்டிருந்தாள். "இந்த நாளில் இந்த யுகத்தில் இன்னமும் பேய்களை நம்புவது எத்தகைய முட்டாள்தனம்" என எனக்குட் சொல்லிக்கொண்டேன். அப்போது புதிய ஸ்ற்றோபெரிகளின் வாசனை என்னை அதிர வைத்தது. அப்போது தான் குளிர்ந்த சாம் பலுடனும் கல்லாகிப்போன கடைசி மரக்குற்றியுடனுள் கணப்பையும் மூன்று நூற்றாண்டுகால இடைவெளியின் மீதாக எங்களை நோக்கும் தங்கச் சட்டமிட்ட ஆழ்ந்த சிந்தனையிலிருந்த வீரப்பெருந்தகையின் உருவப் படத்தையும் கண்டேன். நாங்கள் நேற்றிரவு உறங்கிய முதலாம் மாடியின் படுக்கையறையில் நாங்கள் இல்லை லுடோவிக்கோவின் கட்டிலில் மேற்கவிகைக்கும் தூகபிடித்த திரைக்கும் கீழே அவனுடைய சபிக்கப்பட்ட கட்டிலின் இன்னமும் வெதுவெதுப்பான இரத்தத்தில் நனைந்த படுக்கை விரிப்பில்.

தேசிய கலை இலக்கியப்
பேரவையின் பணிகள்
சிறக்க வாழ்த்துக்கள்

-நண்பர்கள்

காய்ச்சல்

- ஆதித்தன்

அரவமற்ற காடொன்றின் அமைதிபோல,
அனலெரிய, உடல்தகித்து மொளிதொடியும்,
திரவமற்ற துன்பியலில் கண்ணீர் வீழும்,
திண்மநிலைக் காய்ச்சல் என்னைக் காவுகொள்ளும்,
சரமற்று மெழுகுழறி உநடு சொல்லும்,
சாகாத நிலைநீங்கி அகன்றுசெல்லும்
மரணமொத்த சுடுநெருப்பு நெருங்கிவந்து
மாறிமாறி முத்தமிட்டு வெப்பமீனும்.

பார்த்திருக்கும் விழிவெறித்தே, எங்கோ போன
பறவையினை! அதன் சிறகின் குளிர்வை நெஞ்சம்
சர்த்தெடுக்கத் துடிதுடிக்கும்! ஆனபோதும்
இன்றுயரும் உடற்க்கிப்பும், உணர்வைத்தேய்த்துச்
சேர்த்தெடுக்க கயமதிப்பை சிதைத்தும், ஆங்கே
செம்மையற்ற இன்னொருவர் தயவை கேடரும்,
ஆர்த்தெழுந்த செவ்வையெலாம் அடக்கி என்னை
அவர்கட்கு முன்னாலே குணியச் செய்யும்.

வெள்ளமெனக் காலநதி என்னைத்தள்ளி,
வெகுதாரம் இழுக்கின்ற காட்சியாகி,
துள்ளிவிழும் நரம்புவலி மூளைக்கேறி
துவண்டயர்ந்து கிடக்கின்ற உடலைவாட்டும்,
உள்ளமென்ற ஒன்றுலர்ந்து சுருகாய் ஆகி
உடைந்தழிய நினைவுகளும் மாறிமாறி
அள்ளவொணர்ச் துணியத்தின் நடுவே பூட்டி
அணல்கொதிக்கப் பிறந்தழியும் பேய்களாகும்.

சிந்திக்கச் சக்தியில்லை, எழுத்து என்னும்
சிறகுக்குச் சக்தியில்லை, உயிரின் கீற்று
வெந்திங்கு விரிவடையும் வெப்பச் சாற்றை
வெகுவாக உள்வாங்கி அனலாய்மாறும்,
சந்திக்கும் சா பற்றி கவிகள் சாற்றி
சுலமற்றுச் செத்துவிட நியதி இல்லை,
நொந்திங்கு வதைபட்டு நொறுங்கித் தேய்ந்து
நோ வாட்டிக் காலத்தாற் சாவு நேரும்.

எங்கள் வாணம்... எங்கள் சிறகு...

-சண்முகம் சிவகுமார்

நட்ப்பட்டிருக்கும்
பாட்டனின்
பரம்பரைச் செடியில்
பூக்கும் பூக்கள்
பிணவாடையோடு இருப்பதை
நீங்கள் மறந்து
எண்ணற்ற முறை நிலவும்
தெய்ந்து வளர்ந்துவிட்டது

நீங்கள் ஜனநாயகத்தின்
நான்கு தூண்களையும்
எங்கள் மீது நாட்டி
சொகுசுகளில் மீதக்கையில்
நாங்கள்
மிதந்துகொண்டிருப்பது
யாருடைய உலகில்
யாருக்காக?

நிகழ்காலத்தில்
தேனீர்க்கொப்பையில்
எங்களை
நிரப்பி ருசித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்
எங்கள் நிறம் எது?
எங்கள் நிறம் எது?

நிரம்புவதை பாட்டனின்
சரித்திர வியர்வையின் விதைகள்
நீங்கள் தளர்வையே ஏற்ற
அதிகாரத்தின் சுவைமலால்
விரிந்தகொட்டிது

மீள்
வாழ்வு
எங்களைக் கவிக் கொண்டு
எழல் பரிதவிக்கின்றது

மீள்தாம் சீதழிசை...

உள நின்ற
எரியம்
விடுதலை
எங்களைப் பசியாக்கும்

எங்கள் வாணம்
எங்கள் சிறகு
எங்களை நினைப்புகள்

சுயதகனம்

- தவ சஜிதரன்

மனவெளி மீது நிலவிய மாது

விலகலின் பாதை தொடும்போது

மதிதடு மாறி மதுநிறை ஆழித்

திவலைகள் ஆடி நினைவோயும்

கனவெனும் தேளின் கொடுமுகங் கீறிக்

கதியறி யாத கடிகாரம்

கருவுறை கால வனவிலங் காக

மிகுகழல் வேகத் தொடுகூடும்

சினவிழி மூள அருள்புரி காமன்

செகும்படி தீயை உமிழ்ந்தோனைச்

செகமுள காலம் முழுமையும் ஓலச்

கூடலையுள் வாழும் படிசாடித்

தினவறு சூறை திகிரிகள் மோதும்

செயல்முயல் வேளின் உடல்மாயத்

திருமொழி யான அவன்பெய ரோடு

சிறைபடும் ஆவி சிதைசேரும்

பட்டம்

- மு. கீர்த்தியன்

உயர் எழும் என் பட்டங்களை
காற்றுக் தண்டியில்
தவழவிடுவதாய்தான்
நிலைத்திருந்தேன்

கனவுகளில் வீரியம்
சிறகுகள் கைத்து
நிறம் பலவாளை பட்டங்களாக்கி
காற்றின் வருகைக்காய்ப்
பொர்த்திக்கின்றேன்

ஒரு தடையால்
பல கலைமுறைகளாய்
மீன் கயில்களின் இடையில் செருகியும்
மரக் கிளைகளில் சுற்றி வீழ்த்தியும்
பெரும் பள்ளங்களில் வீசி எறிந்தும்
என் பட்டங்களை வேண்டுகின்றேன்
காற்றுத்தான் தொலைத்ததென் அறிந்தபொது

காற்றெனக்கு
அப்ப சொல்லியிருக்கிற
அனுபவக் கதைகளில் வரும்
பொலிசுகாரர்கள்தாம்
முதலாளிகள்தாம்
முகங்களாய்தான் தெரிகிறது

இருந்தாயினி
எந்தப் பெருங்காற்றுக்கும்
அஞ்சப்போவதில்லை நான்

காற்றை எதிர்த்தேனும்
திராணி கொண்ட ஸவாயம்
என் கவிய கரங்களினால்
உயர்தொழும் பட்டங்களைச்
தொண்டிவென் நிச்சயமாய்

கொடாப்பு

-மு.கீர்த்தியன்

கூரைக்கு மேலாக வானமும்
ஜன்னலுக்கு வெளியே உலகமும்
தூரத்தே மறைந்து கிடக்கின்றன.

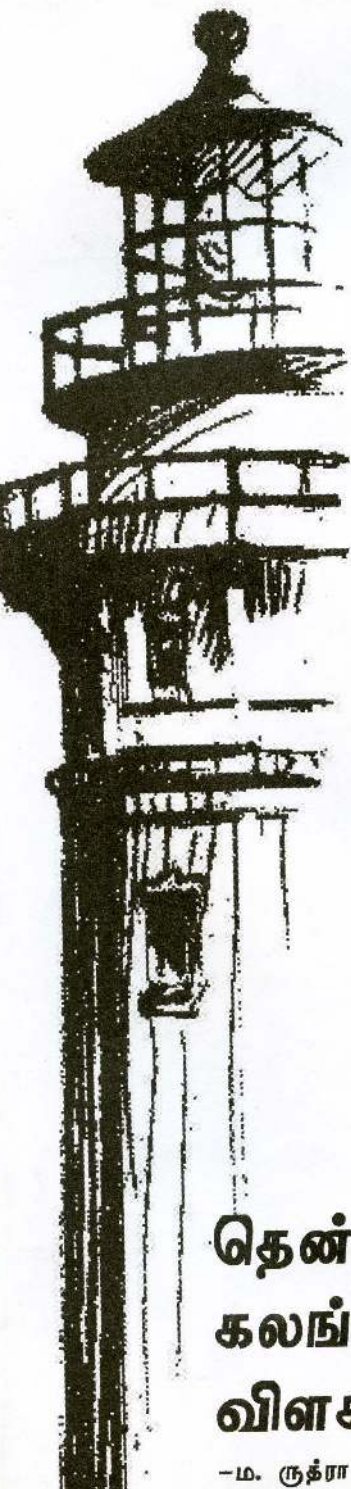
கிறகட முடியாத கோழிகளாய்
அவர்கள் வடிவமைத்த
அடைப்புக்குள்ளே கழல்கிறது
எமது வாழ்வும்
அதன் பயணிப்பும்

எமது கூவதலின் இசையில்
அவர்களின் பொழுதுகள்
ஒலிக்கின்றன

வலிகளை விழுங்கி
நாம் பிரசவித்த
உண்புயலின் முட்டைகளும்
எமது சதைத் துண்டங்களும்
பகிர்ந்து சாைக்கப்படுகின்றன
அவர்களின் விருந்துகளில்

நூறு தடவைக்கு மேல்
சூரியனைச் சுற்றி வந்தாயிற்று உலகம்
இன்னமுமே
திறந்திருக்கும் வாசலைக் கடக்க
அன்றேல்
ஜன்னலுக்கு வெளியேனும் தலைநீட்ட
வக்கின்றி
மறுவாளைத் தீவிக்கான
அளவும் பொழுதும் குறித்தே
உரத்தெழும் எமது
கொக்கரிப்பு

நத்தை கூட்டுக்குள்
நங்கூரமில்லா கப்பல்கள் - நாங்கள்
ஒற்றை வெளிச்சத்தில்
மிச்சமில்லா சில்லறைகள்
சிந்தனைகள்...எண்ணி எண்ணி
என்ன பயன்
எப்பவும் இப்படித்தான்
ஒட்டடைகள் வெளிர் நிறத்தில்
எங்கள் வாழ்க்கையில்
ஒட்டி நிற்கின்றன...

வலியின் தழுவல்கள்
உக்கிரமாய் தீயினுள்ளே
ஒவ்வொரு உயிருக்கும்
எங்கள் குருதியே
உறிஞ்சி உதிரும் அட்டைகளாய்
அதுவே எங்கள் நாடிகளாகவும்
நாளங்களாகவும்
நம்பிக்கொண்டு வாழ்கின்றோம்.

காவல் சாட்டைகள்
எங்களை நோக்கியே சுழட்டப்படுகின்றன
ஒவ்வொரு தடவையும் காயங்கள்
எங்களுக்கே. தடங்களும் தடயங்களும்
இல்லாமலே...
எப்பவும் இப்படித்தானாம்
பல்லாக்கு சுமக்கும் ஆணியேர்கள்
நாங்கள்...

தலைமை சுமையோ...
கட்டளை இடுகின்றது
உடைகள் உதிர்த்தாலும்
உணராமல் நகருங்கள்
பல்லாக்கு கவனம் - என்
நெஞ்சம் பதறுகிறது என்று
எப்பவும் இப்படித்தானாம்
நங்கூரம் இல்லா கப்பல்களாய்.

உயிர் சத்து இல்லா
எலும்பு துண்டுகளை வீசி
களைகளை வளர வைக்கும்
கைங்காரியம்
எப்போது விழிக்கும்
எங்கள் சமூகம் - நங்கூரம் இல்லா...
விட்டாலும் கலங்கரை
விளக்காவது காட்டுங்கள்.

**தென்படுமா
கலங்கரை
விளக்கு?**

-ம. ருத்ரா

நேரமில்லை எனும் வரம் வேணும்

-சோ. தேவராஜா

காச வேணும்

இருபத்தி நாலு மணி நூண்டி

இருபத்தைந்தாவது மணி தேடிப் பறக்க வேணும்

காசுள்ள பெரிய மணிசர் பிரியம் வேணும்

பெருள்ள பெருமாக்குளின் உறவுகள்

எண்ணத்தேடி வரவேணும்

சில்லறை மணிசரின் சீவியம் சகியாது துலையவேணும்

ஓட வேணும்

ஓரிடத்தில் இருக்காமல் ஒளியவேணும்

ஆற்றை கண்ணிலையும் அம்பிடாக் கடவுளாய்

நான் ஆகவேணும்.

எல்லாம் எனக்கு வேணும் உலகத்தில்

இல்லாத பொருளெல்லாம் நான் கொள்ளவேணும்.

வேணும் வேணும் வேணும்

வேணுமெனும் மந்திரமே

எனைச் சூழப் பெருகவேணும்

ஆருமெனைக் கண்டு

'ஆர்டா இவன்' என்கு மலைக்கவேணும்

பக்கத்து வீட்டுப் பாடுகளைக் கேடுகளைப் பாக்கப்பாது

சனங்களை சம்பாஷிக்கல் பாவமாகவேணும்

எவருடனும் பேசாது எவரையும் காணாது

எவற்ற கதையும் கேளாது சீவிக்கும் வரம் வேணும்

நீ கூப்பிட்டால் கேளாது வந்தாலும் தெரியாது

பார்த்தாலும் புரியாது எனும் பரமநிலை நான்

எய்தல் வேணும்.

'நேரமில்லை' என்று சொல்வதே

என் நேரமாக வேணும்

எல்லாம் உலகமயம் எனும் தாய் பெற்ற பிள்ளை நான்

இப்போதைக்கு எனக்கு நேரமில்லை.

1983 ஆடி

- க. தவச்செல்வன்

சகோதர இனத்தவனே நிழலாடுகிறதா?
எண்பத்து மூன்றின் 'வன்செயல்',
'தாராபுர்' வில் வேலை முடித்து வீடு திரும்பிய
என் நண்பனின் முதுகைப் பிளந்த
உனது ஊரின் பளிச்சீடு,
காரணமின்றிய பகையால்
என் சகோதரனின் இடுப்பில் துணைமீட்ட
உனது ஈட்டியின் முனைகள்,
என்னில் நிழலாடுகிறது இன்னும்,
பூப்புச்சடங்கு முடித்துத் திரும்பிய பூவைையை
பேருந்தின் இருக்கையில் கசக்கிப் பிழிந்தது,
அவளது பெற்றோர் உம் காலடியில் கதறியழுதது,
அதுவும் நிழலாடுகிறது இன்னும்,
மீண்டுமொரு ஆடியில்
நாம் கோழையென்றூரிய உன் படைதாப்பு
தேயிலைச் சூழ்ந்த என் முற்றத்தில் முற்றுகையிட்டபோது,
கடாவின் தலைபோல் உருண்டு விழுந்த
உனது தலைவனின் தலையை சாய்த்த
எனது வரலின் கூர்மையும்
வெறியாறிய என் நெஞ்சும்
இன்னும் இன்னும் நிழலாடுகிறது.

குறிப்பு:- இக்கவிதை 1983 வன்செயலில் கொழும்பில் தாக்கம்மாட்ட மலையகத்தைச் சேர்ந்த சிலர் 1988 இல் ஒட்டரி ஸ்தலில் வைத்து மீண்டும் மலையகத்தமிழர்கள் மீது தாக்குதலை ஏற்படுத்த வந்த ஆயிரக்காரர் தலைமையதிகாரி ஒருவரின் தலையை வெட்டி சாய்த்து திருப்பி அனுப்பிய சம்பவத்தை குறிக்கிறது.

விடுதலைக்கான விடுதலை

-க. சகேசனன்

பசி பட்டினி அவலம் கண்டோம்,
சற்றே துணிவுவர
உயிர் காக்க
வாழ்க்கையை வாழ்ந்தோம்
வாழ்ந்தோம்! வாழ்ந்தோம்!! வாழ்ந்தோம்!!!.....

கண்கள் பார்க்க
காதுகள் கேட்க
பால், நிறம், மதம், மொழி, நாடு, கண்டம்
அனைத்தைத் தாண்டினும்
விடயங்கள் பொதுவே சேர்வு தர
நெஞ்சு கனத்தது
உணர்ந்து அறிய - மூளை
ஆணையிட்டது

ஐம்புலன்களும்
ஒன்றுக்கொன்று முரண்கொண்டன
மொக்கன், பைத்தியகரன், வாழ வக்கில்லாதவன்,
வாழ்வாம், சமூகமாம்
போ...டா
இச் சொற்களால்
மூளையுந் தான் - சற்று
அச்சம் கொண்டது

என்னவர் எனை ஒதுக்குவரே?
சேர்வும் துயரும் ஒருக்கேவர
விட்டுக்குள் சற்று முடங்கியும் கிந்தோம்
இலக்யம் தான் பரந்திறுவோமே எனத்
துணிவு கொஞ்சம் பிறந்தித்
தேடல் வளர்ந்தது

என்னவாப்பால் பலர்
நன்றாய்க் கைகொத்து
எல்லோரும் நலமய வாய்ப்
பாதை சமைத்தவண்ணம் -
அங்கே உறுப்பினனாய் நானும்

மனிதனாக மதித்துக்
கருத்துக்கள் பகிர்த்து கல்வியும் கந்து

உயர்த்தினர் தோழனாய்
பலம் வலுத்தது, நெஞ்சு -
உரம் கொண்டது

தோழர்கள் கூடிப்
பல செயல்கள் விளைத்தோம்
சாதி, மத, இன வெறியரும்
கொலை, கொள்ளை, சுரண்டல் செய்பவரும்
பயந்து நடுங்கினர், பலதாம் செய்தனர்
விடவில்லை நாம்,
தோல்வியாற் கருண்டவர்
அதிகாரவர்க்க ஏவல் நாய்களை
உகப்பினர்,
ஏவியும்விட்டனர்

நடு நிசியில் வீடு புருந்து
தோழடகளைக் களையெடுத்தனர்
சிறைப் பிடித்தனர்
அவடகளில் நானும் ஒருவன்

துன்ப நிலைகள் பல தந்து
முளையை வதைத்து, எமைக்
கம்பி கூட்டுக்குள் இட்டு
முகாம்கள் பல மாற்றிக்
காலமும் கடத்தினர்

தோழர்களின் தோழமையும்
அன்பு அரவணைப்பும்
தேறுதல் வளர்ந்ததைநம்
நெஞ்சுக்கு உரம் தந்து
சிறை வாழ்வையும் படிக்கச் செய்தன,
சிறைத் துன்பம் துரும்பானது
அதிகாரச் சட்டமும் ஏவல் நாய்களும்
செய்வதறியாது
கதவுகளைத் திறந்தனர்

தோழமையுடன்
துணிவாக நாம்
துன்பங்கள் பல கடந்தோம்
புதிய சமூக மாற்றத்துக்காய்

செம்மழை

நிலவு உளவுபாரா திறையிருள் தினமொன்றில்
அடர்வணம் சூழ்ந்த பாசறையொன்றில்
அடிமனதின் ஆழத்தில் எதிரொலிக்கும் வண்ணம்
இரகசியமாய், மிக இரகசியமாய், பேசினாய் நீ!

அர்த்தமற்ற பேச்சுக்கள் அறேகத்தினை
நீயுரைத்த விடயங்கள் மட்டும்
நீலக்குயிலின் கன்திமிகு கீதமாய்
நெஞ்சுக்குள் ஒலிக்கின்றது தோழனே!

கவிதைகளை விடவும் ஆழமான
ஆயுதங்களை விடவும் வலிமையான
உன் கூர்மையிசை வார்த்தைகள்
இன்னுங்கூட ரூபகங்கரில்

தோழனே!
எம்மைக் கொன்றொழிக்கலாம் - எனினும்
எமது சூருதி மிகவும் சக்தி வாய்ந்ததே
என்றோவெனருநாள் யாவும் திரண்டு
செம்மழையாய் பொழியும் இத்திருநடையும்!

சிங்களத்தில் : ஜகத் காமினி
தமிழில் : மாக்ஸ் பிரபாஹர்

ஜனநாயகம் அல்லது நாளை உணவு

இளறோ

இந்த வருடமே - ஏன்

இன் வர்போதுமே

பயத்தினாலும் சமரசத்தினாலும்

ஜனநாயகம் வர்போவதில்லை

சொந்தக் கால்களால்

சொந்த மண்ணில் நிற்க

அடுத்தவனுக்கு உள்ளளவு போலவே

எனக்கும் உரியபுள்ளது

"விடயங்களை அதனதன் பரட்டுக்கு விடுங்கள்

நாளை என்பது வேறொரு தினம்"

என அநேகர் கூறக் கேட்டு

களைத்துப் போனோள்

என் சுதந்திரம்

நான் இறந்தபின்பு எனக்கு வேண்டாம்

நாளை உணவில் நான் வாழமுடியாது

சுதந்திரம்

மிகப்பெரிய தேவையொன்றில்

நடப்பட்ட

வீரியமான வித்து

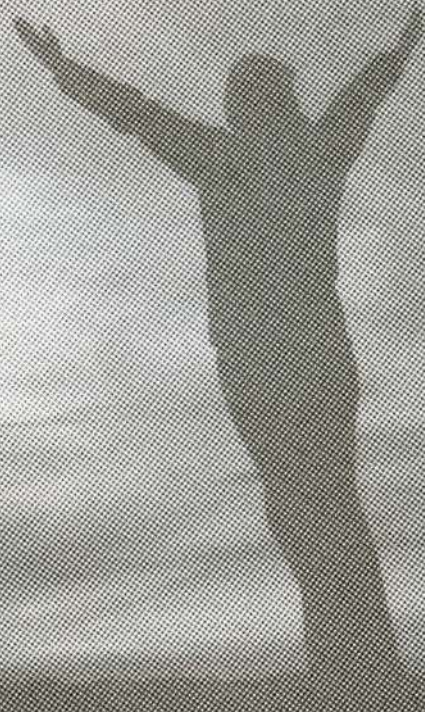
நானும் இங்கே வாழ்கிறேன்

உன்னைப் போலவே

நானும் சுதந்திரத்தை வேண்டுகிறேன்

-LANGSTON HUGHES

தமிழில் வே.தினகரன்

Saraswathy's
Textiles
Gold House
&
Pawning Centre

129, 130, 131, 132, 134, 136
Super Commercial Complex
Nawalapitiya Branch
63/1, Gampola Back Lane
Nawalapitiya

Tp : 0544922655
0542222070

Email: newsaras@slt.lk